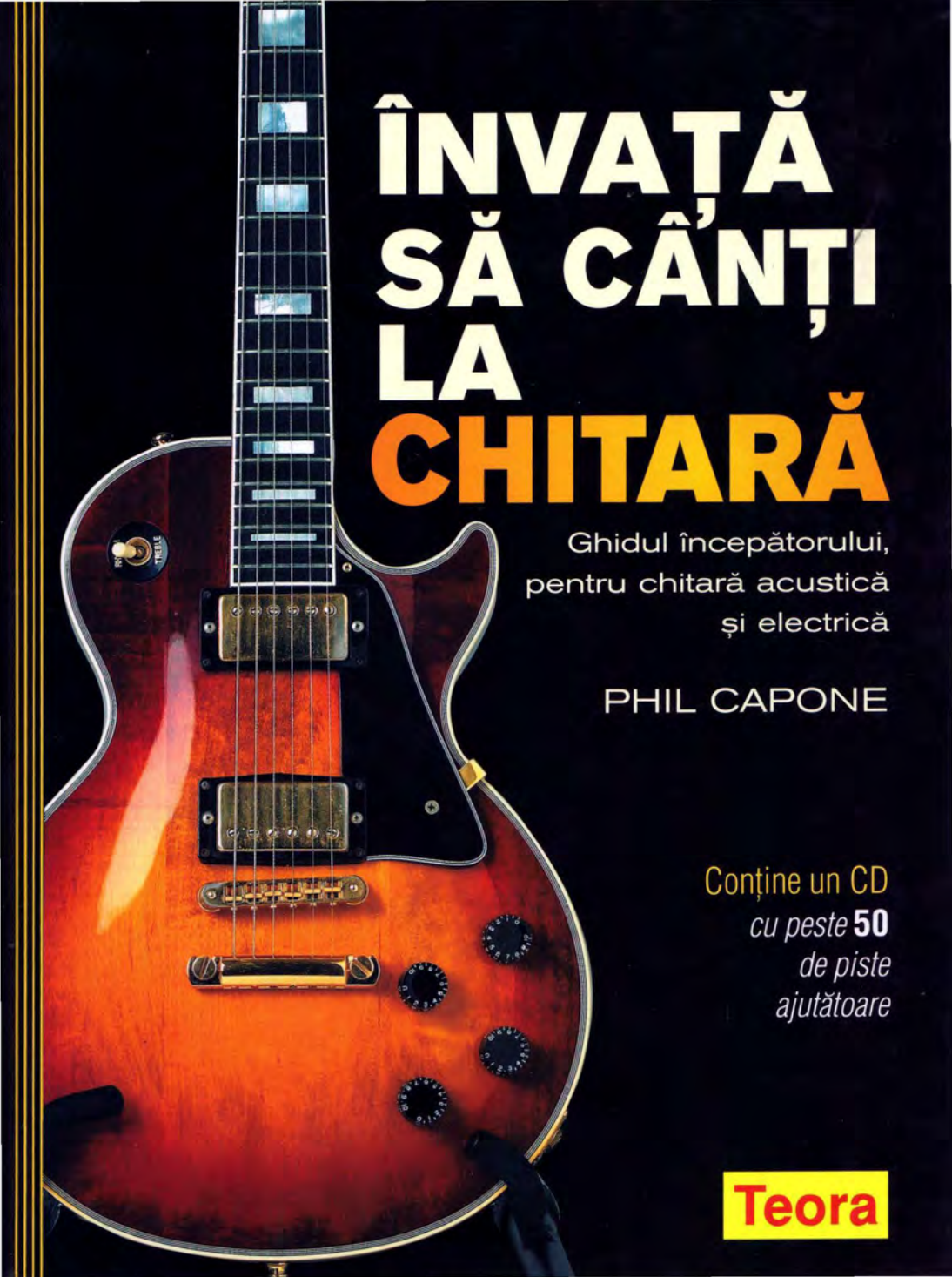

ÎNVAȚĂ SĂ CÂNȚI LA CHITARĂ

Ghidul începătorului, pentru chitară acustică și electrică

PHIL CAPONE

Conține un CD *cu peste* **50** *de piste ajutătoare*

Teora

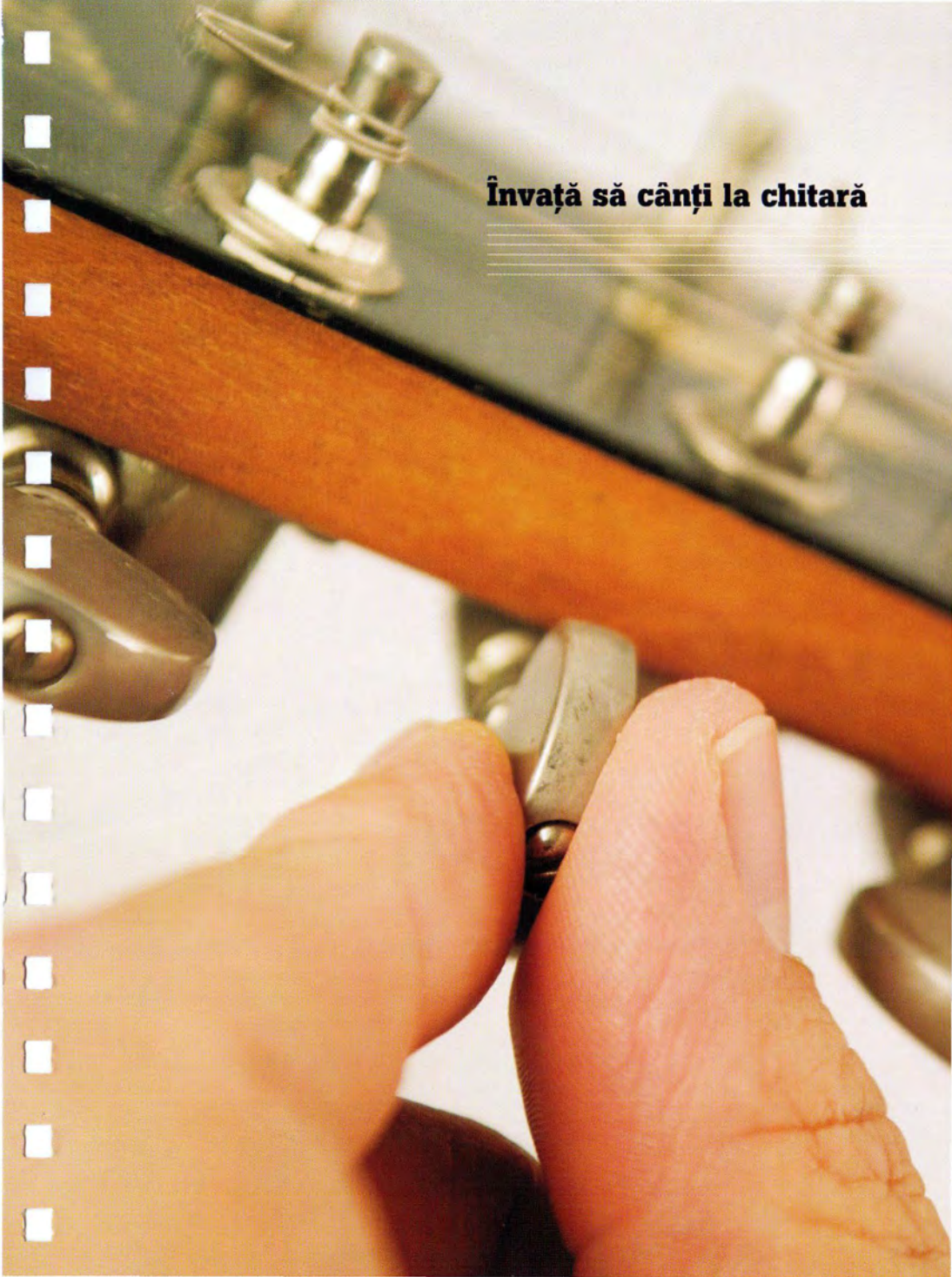

Învață să cânți la chitară

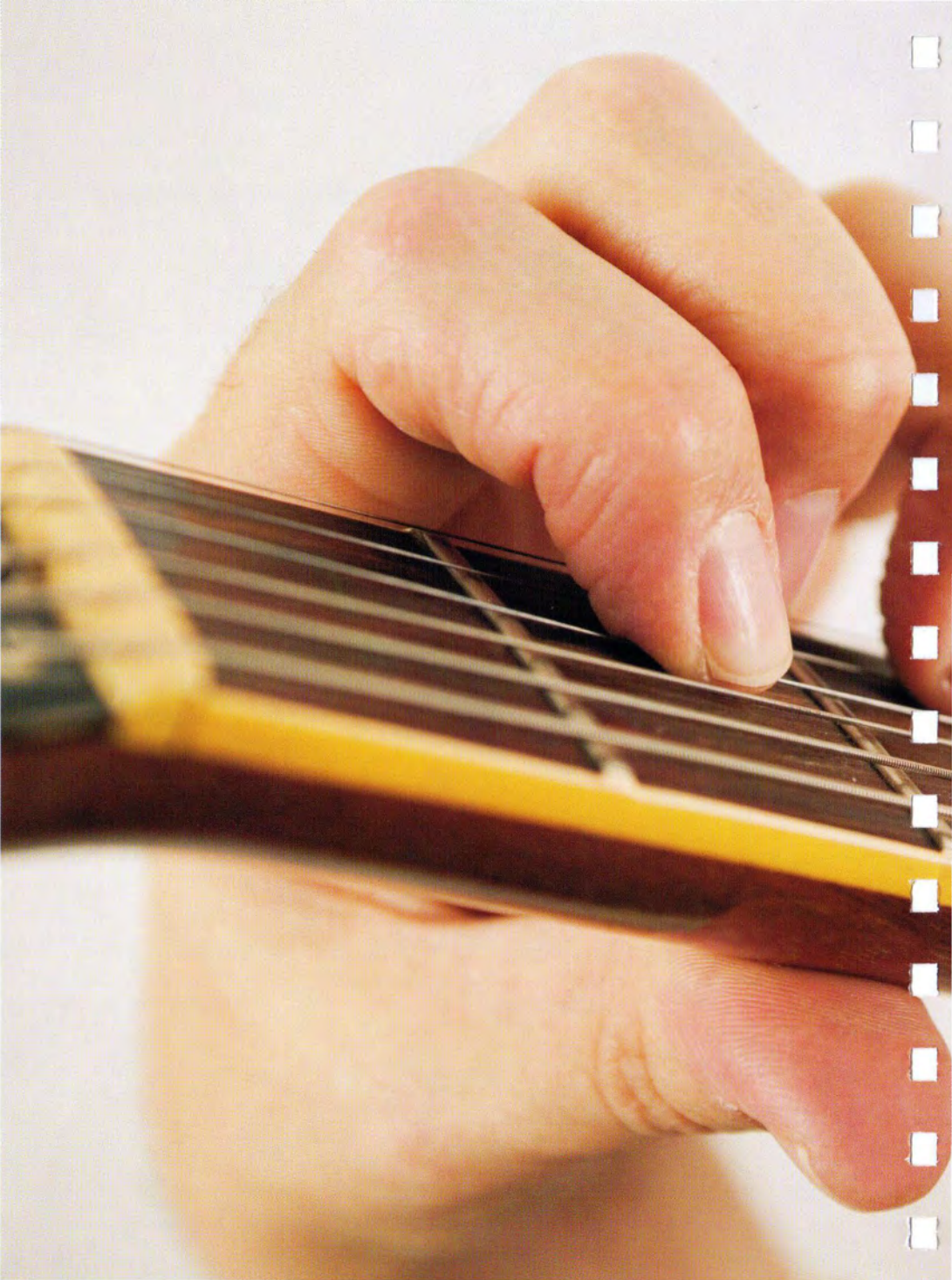

Învață să cânți la chitară

Ghidul începătorului, pentru chitară acustică și electrică

Phil Capone

Traducere de Alina Teodoru

Teora

Cuprins

Learn To Play The Guitar – A beginner's guide to playing acoustic and electric guitar

Copyright © 2007 Teora USA LLC
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin editurii Teora USA. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este interzisă fără acordul prealabil scris al editurii.

Copyright © 2007 Quarto Publishing plc
Published by Apple Press
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage-and-retrieval system, without written permission from the copyright owner.

Fotografii: Martin Norris

Consultant de specialitate:
Prof. Mariana Mustățea

Distribuție în România prin
Editura Teora SRL,
Calea Moșilor nr. 211, sector 2,
cod 020863, București
Tel.: 021 - 619.30.04,
Fax: 021 - 210.38.28

LIB INVATA SA CANTI LA CHITARA

ISBN 10: 1-59496-658-3
ISBN 13: 978-1-59496-658-3

350

Printed in China

Introducere **6**
Griful **10**
Bibliotecile de acorduri și game **8**
Note pentru chitariștii stângaci **12**

Lecții 14

Lecția 1 Acordajul **16**
Lecția 2 V-ați așezat comod? **18**
Lecția 3 Poziția mâinii drepte **20**
Lecția 4 Poziția mâinii stângi **22**
Lecția 5 Citirea tabulaturii **24**
Lecția 6 Primii pași: trei forme de acorduri ușoare **26**
Lecția 7 Ținerea ritmului: bătând din palme **28**
Lecția 8 Să cântăm rock! Trei riffuri ușoare **30**
Lecția 9 Tipuri de bază de lovire a coardelor **36**
Lecția 10 Alte acorduri **40**
Lecția 11 Tipuri de bază de cântat cu degetele **42**
Lecția 12 Progresii de trei acorduri **48**
Lecția 13 Scara pentatonică minoră **50**
Lecția 14 Trei riffuri pentatonice **52**
Lecția 15 Urcând pe grif: acorduri barré **58**
Lecția 16 Combinații de acorduri barré și acorduri libere **60**
Lecția 17 Tehnici expresive: bending și legato **64**
Lecția 18 Trei acorduri de septimă de dominantă **70**
Lecția 19 Este timpul pentru rock'n roll! **72**
Lecția 20 Blues de 12 măsuri în Mi major **78**
Lecția 21 Improvizație simplă: fraze de blues **86**
Lecția 22 Regina armoniei: gama majoră **92**

Lecția 23 Scurte și drăguțe: melodii în game majore **96**
Lecția 24 Relativ vorbind: gama naturală minoră **102**
Lecția 25 Melodie în gamă minoră: *House of the Rising Sun* **106**
Lecția 26 Să simțim „cleștișorul": stopurile duble **114**
Lecția 27 Metal mania: acorduri de cvintă **118**
Lecția 28 Progresii de acorduri pentatonice **120**
Lecția 29 Sclav al ritmului: blocarea coardelor **122**
Lecția 30 Tehnici de rock: blocarea cu palma **126**
Lecția 31 Schimbarea tonalităților: folosirea capodastrului **132**
Lecția 32 Șerpuiri și scări: scheme de exersare a gamelor **138**
Lecția 33 Seminar de compoziție: progresii de acorduri importante **144**

Bibliotecă de acorduri 148

Do **150** Do#/Re♭ **152** Re **154** Mi♭/Re# **156** Mi **158** Fa **160**
Fa#/Sol♭ **162** Sol **164** Sol#/La♭ **166** La **168** La#/Si♭ **170** Si **172**

Bibliotecă de game 176

Do **178** Do#/Re♭ **182** Re **186** Re#/Mi♭ **190** Mi **194** Fa **198**
Fa#/Sol♭ **202** Sol **206** Sol#/La♭ **210** La **214** La#/Si♭ **218** Si **222**

Ghidul cumpărătorului 226

Zece chitare **228** Zece accesorii esențiale **240** Amplificatoare **246**
Plectre **248**

Glosar de termeni **250**

Index **252**

Mulțumiri **256**

Introducere

Astăzi există pe piață derutant de multe cărți pentru a învăța singur să cântați la chitară. Ceea ce deosebește această carte de celelalte este faptul că a fost concepută pentru ca dumneavoastră să ajungeți să cântați cu minimum de efort. Pe lângă tabulatura convențională este dată și o notație ritmică simplă. Prea multe cărți de învățat să cântați la chitară singur scapă din vedere acest element crucial, lăsându-l pe elev dezorientat, frustrat și incapabil să desprindă muzica din pagini și s-o transpună pe chitară. Folosind notația ritmică împreună cu CD-ul care însoțește cartea, nu veți mai avea dubii asupra modului în care trebuie să sune fiecare piesă și cum să o cântați corect.

În tot cuprinsul cărții a fost evitată abordarea dogmatică a tehnicii; pozițiile ideale ale mâinilor și cea mai bună postură sunt indicate de la început, pentru a vă ajuta să evitați deprinderea unor obișnuințe frustrante. Acesta nu este un manual numai pentru chitară electrică sau numai pentru chitară acustică; intenția a fost ca el să fie o „biblie" pentru chitaristul începător. Este de așteptat ca un chitarist profesionist să știe să cânte la fel de bine și la chitara electrică, și la cea acustică. Cu toate că această carte nu vă promite să vă transforme într-un profesionist, vă va explica tehnicile necesare pentru a cânta în stilurile electric și acustic, arătându-vă clar cum să folosiți atât plectrul, cât și degetele, în tot cuprinsul cărții. Nu este nevoie să aveți două chitare pentru a profita la maximum de această carte; fiecare lecție a fost concepută astfel încât să poată fi aplicată pe orice tip de chitară.

Cartea nu vă pune la dispoziție doar cele peste treizeci de lecții pentru studiu independent; ea vă oferă, de asemenea, o bibliotecă de acorduri esențiale, care conține două forme pentru fiecare acord major, minor și de septimă de dominantă de care veți avea nevoie vreodată. O colecție de game ilustrează două poziții pentru patru tipuri esențiale de game, în toate cele douăsprezece tonalități. În fine, un ghid al cumpărătorului nepărtinitor și extins, care vă prezintă nu doar diversele tipuri de chitare disponibile, ci și care amplificator este cel mai bun pentru dumneavoastră și de ce accesorii esențiale ați mai putea avea nevoie.

În sfârșit, prezentarea compactă și comodă a cărții, legată cu spirală, o face ușor de purtat cu dumneavoastră peste tot. Deoarece se deschide foarte bine, învățatul va fi, garantat, o plăcere. Luați-vă deci chitara și să începem!

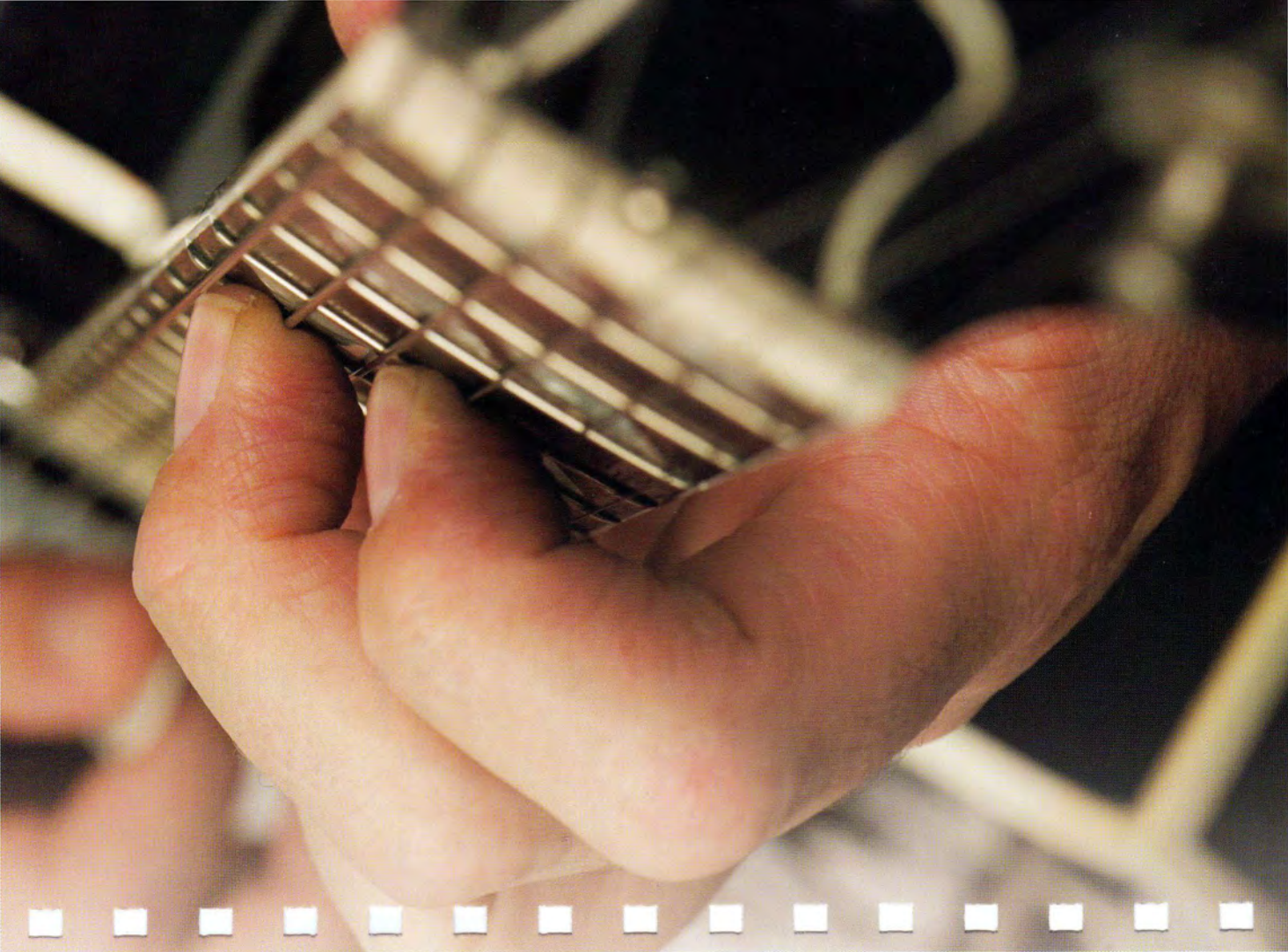

Bibliotecile de acorduri și game

Pentru a profita cât mai mult de bibliotecile de acorduri și game, ar trebui să citiți integral următorul glosar de pictograme și simboluri. Teoria și „argoul muzical" au fost păstrate la minimum, pentru ca dumneavoastră să puteți învăța schemele de pe pagini și să le transpuneți pe chitară cât mai repede cu putință. Deci acum, tot ce aveți de făcut este să începeți să cântați și să vă distrați.

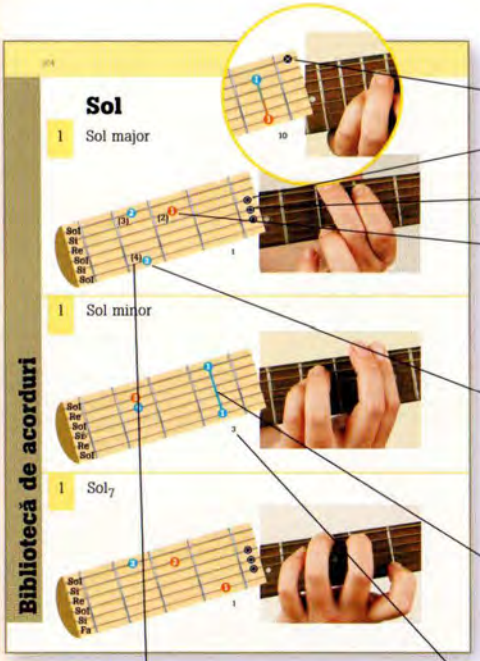

Biblioteca de acorduri

Coardă liberă nefolosită în acord.

Coardă liberă folosită în acord.

Coardă liberă pe nota fundamentală, folosită în acord.

1 Indică locul notei pe grif și degetul cu care se realizează. Culoarea roșie înseamnă că aceasta nu este fundamentala, deci nu va purta același nume ca acordul.

1 Indică poziționarea degetului pe grif (numărul arată ce deget trebuie folosit) și, de asemenea, că nota apăsată este o notă fundamentală.

1 1 O linie care taie două sau mai multe coarde indică un barré, unde două sau mai multe coarde sunt apăsate simultan cu un singur deget.

(2) 1 Câteodată, lângă simbolurile albastre și roșii sunt date digitații alternative. Acestea sunt uneori preferabile pentru o trecere mai rapidă la o anumită formă de acord.

3 Numărul de sub prima tastă din diagrama acordului indică la care secțiune de pe griful chitarei se referă diagrama; „1" indică prima tastă, iar numerele mai mari arată că acordul este realizat mai sus, pe grif.

Biblioteca de game

La chitară, pentru fiecare gamă există cinci forme posibile, care, puse cap la cap, acoperă grifful cu notele unei anumite game. Dar, ca să nu vă copleșesc cu prea multe informații, pentru fiecare gamă sunt date numai primele două forme: forma 1 (care este alcătuită din acordul liber Mi major și acordul barré asociat pe șase coarde) și forma 4 (care este alcătuită din acordul liber La major și acordul barré asociat pe cinci coarde).

Digitațiile gamelor sunt păstrate la minimum, pentru ca diagrama să fie cât mai clară cu putință. Nu uitați că gamele trebuie cântate strict „în poziție"; de aceea, dacă vă uitați la Forma 1 a gamei Do major de la pagina 178, veți observa că sunt notate numai degetele cu numere mici. Aceasta se întâmplă din cauză că gama este cântată în întregime în poziția a șaptea, adică având primul deget pe a șaptea tastă. Al doilea deget va apăsa atunci notele de pe tasta a opta, al treilea deget, pe cele de pe tasta a noua și așa mai departe. Digitațiile suplimentare indică o extindere „în afara poziției" sau o deplasare mai sus sau mai jos, în gamă, a unei părți din poziție; de exemplu, forma 4 a gamei Do major de pe aceeași pagină trece din poziția a doua în poziția a treia pentru cele cinci note de sus.

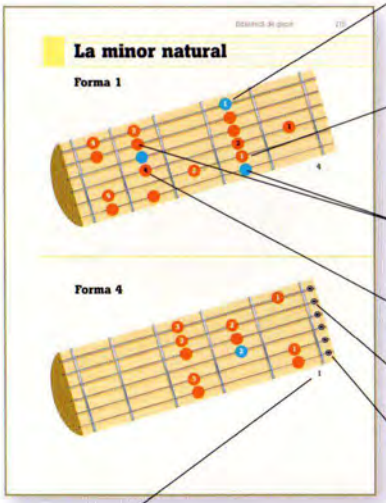

1 Indică poziționarea degetului pe grif (numărul arată care deget trebuie utilizat) și, de asemenea, faptul că nota apăsată este o notă fundamentală.

1 Indică locul notei pe grif și care deget trebuie utilizat pentru realizarea ei. Culoarea roșie înseamnă că aceasta este o notă nefundamentală, deci nu va purta același nume ca și acordul.

Când nu apare numerotarea pentru degete, înseamnă că digitația rămâne neschimbată și „în poziție".

1 Cifra neagră indică faptul că digitația gamei se mută „în afara poziției".

Coardă liberă folosită în acord.

Coardă liberă pe nota fundamentală, folosită în acord (de ex. nota Mi într-un acord Mi major).

1 Numărul de sub prima tastă din diagrama gamei indică la care secțiune de pe grifful chitarei se referă diagrama; „1" indică prima tastă, iar cifrele situate mai sus arată că nota este realizată mai sus, pe grif.

Numerotarea degetelor

În tot cuprinsul cărții este folosită digitația standard.

Griful

Nu este ușor să găsești notele pe grif; chiar și chitariștii buni pot avea goluri în cunoștințele de acest gen, mai ales dacă au învățat mai mult după ureche. Acest tabel ușor de folosit este destinat să vă ajute să localizați orice notă pe grif, cu mare rapiditate. Nu uitați că, după a douăsprezecea tastă, totul se repetă cu o octavă mai sus (începând cu numele notei de pe coarda liberă).

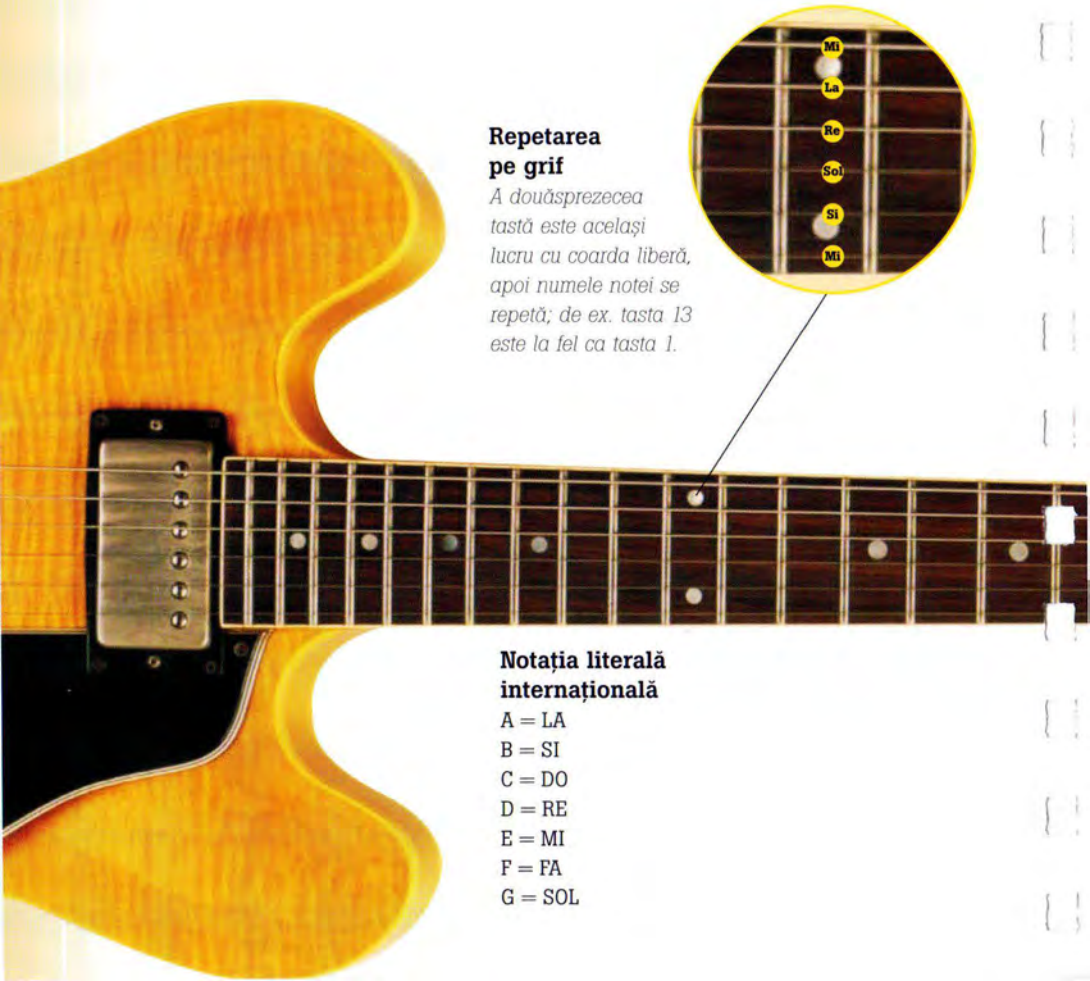

Repetarea pe grif

A douăsprezecea tastă este același lucru cu coarda liberă, apoi numele notei se repetă; de ex. tasta 13 este la fel ca tasta 1.

Notația literală internațională

A = LA
B = SI
C = DO
D = RE
E = MI
F = FA
G = SOL

Tasta 1
6 – **Fa**
5 – **La♯/Si♭**
4 – **Re♯/Mi♭**
3 – **Sol♯/La♭**
2 – **Do**
1 – **Fa**

Tasta 2
6 – **Fa♯/Sol♭**
5 – **Si**
4 – **Mi**
3 – **La**
2 – **Do♯/Re♭**
1 – **Fa♯/Sol♭**

Tasta 3
6 – **Sol**
5 – **Do**
4 – **Fa**
3 – **La♯/Si♭**
2 – **Re**
1 – **Sol**

Tasta 4
6 – **Sol♯/La♭**
5 – **Do♯/Re♭**
4 – **Fa♯/Sol♭**
3 – **Si**
2 – **Re♯/Mi♭**
1 – **Sol♯/La♭**

Tasta 5
6 – **La**
5 – **Re**
4 – **Sol**
3 – **Do**
2 – **Mi**
1 – **La**

Tasta 6
6 – **La♯/Si♭**
5 – **Re♯/Mi♭**
4 – **Sol♯/La♭**
3 – **Do♯/Re♭**
2 – **Fa**
1 – **La♯/Si♭**

Tasta 7
6 – **Si**
5 – **Mi**
4 – **La**
3 – **Re**
2 – **Fa♯/Sol♭**
1 – **Si**

Tasta 8
6 – **Do**
5 – **Fa**
4 – **La♯/Si♭**
3 – **Re♯/Mi♭**
2 – **Sol**
1 – **Do**

Tasta 9
6 – **Do♯/Re♭**
5 – **Fa♯/Sol♭**
4 – **Si**
3 – **Mi**
2 – **Sol♯/La♭**
1 – **Do♯/Re♭**

Tasta 10
6 – **Re**
5 – **Sol**
4 – **Do**
3 – **Fa**
2 – **La**
1 – **Re**

Tasta 11
6 – **Re♯/Mi♭**
5 – **Sol♯/La♭**
4 – **Do♯/Re♭**
3 – **Fa♯/Sol♭**
2 – **La♯/Si♭**
1 – **Re♯/Mi♭**

Tasta 12
6 – **Mi**
5 – **La**
4 – **Re**
3 – **Sol**
2 – **Si**
1 – **Mi**

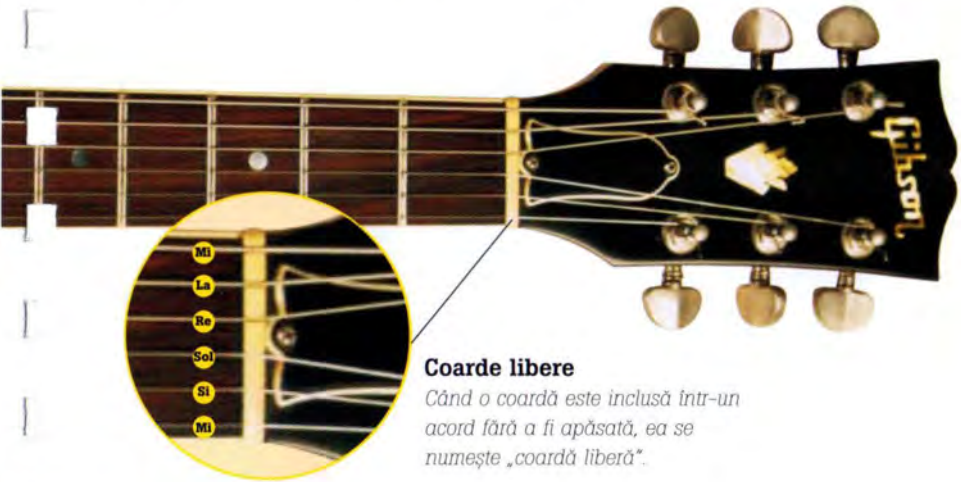

Coarde libere

Când o coardă este inclusă într-un acord fără a fi apăsată, ea se numește „coardă liberă”.

Note pentru chitariștii stângaci

Note pentru chitariștii stângaci

Chitaristul stângaci se confruntă cu o dilemă în plus. Este mai bine să cumpere de la început un instrument pentru stângaci sau să învețe, pur și simplu, să cânte cu mâna dreaptă și să profite de gama mai largă de instrumente disponibile pentru dreptaci? Deoarece mâna de pe grif este foarte importantă (iar aceasta este mâna dreaptă, la un chitarist stângaci), mulți stângaci preferă să cânte la o chitară pentru dreptaci. La urma urmei, nu există piane pentru stângaci; atunci ce ar fi rău în a cânta la o chitară pentru dreptaci? La această întrebare nu puteți răspunde decât dumneavoastră. Ar trebui însă să încercați câteva chitare pentru stângaci și câteva pentru dreptaci, la un magazin de instrumente muzicale, înainte de a lua o hotărâre. Nu vă faceți probleme dacă deocamdată nu puteți să cântați nimic; stați jos, luați instrumentul și ciupiți câteva coarde libere. Dacă vi se pare că țineți mai firesc instrumentul pentru stângaci, este bine să vă urmați instinctul.

Adaptarea unei chitare pentru dreptaci

Jimi Hendrix a imortalizat imaginea unei chitare pentru dreptaci întoarsă cu susul în jos și cu coardele dispuse în ordine inversă, dar acest lucru poate provoca o mulțime de probleme de intonație și de acordaj. De asemenea, la chitarele electrice cu decupare în corp, aceasta va fi situată de cealaltă parte a grifului, făcând mai dificil accesul la notele înalte.

Unii chitariști (de obicei, autodidacți) învață să cânte la o chitară pentru dreptaci întoarsă cu susul în jos, dar la care ordinea coardelor nu a fost inversată. Aceasta înseamnă că Mi de sus va fi coarda cea mai apropiată de dumneavoastră și totul va fi practic de la sfârșit la început. Toate formele de acorduri vor trebui cântate cu susul în jos – un potențial coșmar! Deși această opțiune este mai puțin recomandată dovedește că nu există reguli fixe.

Pe termen lung, veți avea mult mai puțină bătaie de cap dacă veți cumpăra, pur și simplu, o chitară pentru stângaci; toate componentele importante (cordarul, prăgușul, corpul și grifuL) sunt gata inversate, pentru a fi ușor de cântat la instrument și pentru ca acesta să rămână acordat.

Utilizarea cărții

În ceea ce privește citirea partiturilor, reprezentările TAB respectă convențiile notației standard (adică poziția notelor pe portativ nu va constitui o reprezentare vizuală a chitarei), deci nu contează dacă obișnuiți să cântați cu dreapta sau cu stânga. Diagramele de acorduri și game sunt puțin mai derutante, deoarece forma sau aranjarea trebuie inversată. Acest lucru nu este însă atât de complicat precum pare, iar mulți stângaci le pot descifra instantaneu, cu puțin exercițiu. Există, desigur, multe cărți excelente cu game și acorduri, scrise exclusiv pentru instrumentiștii stângaci.

Chitară pentru stângaci

Iată o chitară Gibson 335 pentru stângaci. Potențiometrele pentru volum și ton, selectorul de doze, apărătoarea și cordarul au fost mutate.

Celebru chitarist stângaci

Legendarul Jimi Hendrix cântând la o chitară Fender Stratocaster răsturnată și cu coardele montate în ordine inversă.

Lecții

Lecția 1

Acordajul

Nimic nu este mai supărător decât cântatul la o chitară dezacordată, deci asigurați-vă că știți cum să vă acordați bine instrumentul de la început. Este surprinzător cât de mulți chitariști cred că acordajul nu este important, iar aceasta nu este doar o problemă a începătorilor. Se povestește adesea despre chitariști (de obicei anonimi) bine pregătiți și dornici să-și arate talentul, care, la o audiție, aud „Următorul!" după ce au cântat doar câteva măsuri – o ocazie pentru cariera lor ratată din cauză că nu și-au acordat bine instrumentul. Deci nu uitați că dacă nu vă acordați bine chitara, ea nu va suna bine. Încercați să aduceți acordajul la nivelul de acțiune instinctivă, cum ar fi cuplarea centurii de siguranță când vă urcați în mașină; de fiecare dată când luați chitara în mână, verificați dacă e acordată.

După ureche

Această metodă se numește „acordaj relativ", deoarece se folosește dacă instrumentul este acordat cu el însuși. Folosind orientativ tabulatura (Lecția 5, pag. 24), veți putea să verificați fiecare coardă, începând cu cea mai de jos. Pentru a obține cele mai bune rezultate, notele trebuie cântate simultan. Când înălțimile sunt apropiate, veți auzi o bătaie sau un efect pulsatoriu produs de diferența de înălțime; pe măsură ce înălțimile se apropie mai mult, bătăile se răresc și trebuie să dispară cu totul când coardele sunt acordate.

Cu acordatorul

Acordatoarele electronice sunt, de obicei, automate. Asta nu înseamnă că acordează chitara în locul dumneavoastră, ci pur și simplu că recunosc ce coardă este ciupită, deci nu va trebui să pierdeți timpul cu diverse comutatoare. Acordatorul va indica, prin aprinderea unei săgeți cu LED și/sau printr-o valoare de pe un cadran cât de întinsă sau de slăbită este coarda. Tot ceea ce aveți apoi de făcut este să o ajustați de la cuiul corespunzător. Din nefericire, dacă instrumentul dumneavoastră este complet dezacordat, acordatorul nu va putea să identifice corect înălțimea acelei coarde, deci luați-vă inima în dinți și rugați pe cineva de la magazinul de instrumente muzicale (sau pe un prieten chitarist) să vă ajute la refacerea acordajului, dacă sunteți într-o asemenea situație.

Acordajul relativ

Acordați coardele în perechi, conform indicațiilor (ambele note trebuie să sune la fel). Nu contează ce deget folosiți pentru a apăsa pe grif, atâta timp cât nu atingeți coarda de deasupra; trebuie să auziți ambele coarde sunând simultan.

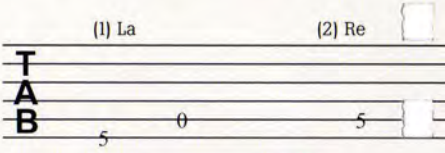

Verificarea coardelor a cincea și a șasea.

În ce parte să rotesc cuiele?

Când descoperiți o coardă dezacordată, următoarea problemă este cum să o acordați din nou. Elementele de acordaj ale chitarei se află la capătul grifului, fie toate șase deasupra, fie câte trei pe fiecare parte, în funcție de ce model aveți (la chitarele acustice, acestea se cheamă cuie). Identificați cuiul care corespunde coardei pe care doriți s-o ajustați (acest lucru va deveni în scurt timp o a doua natură) și rotiți-l în sens invers acelor de ceasornic pentru ca sunetul să devină mai înalt sau în sensul acelor de ceasornic pentru a-l coborî. Dacă nu sunteți sigur în ce sens trebuie să rotiți, cântați nota în timp ce rotiți și veți auzi cum se schimbă; dar să nu rotiți mult dintr-o dată – doar o fracțiune de tură este, de obicei, suficientă.

Sugestie

Când conectați chitara la un acordator electronic, asigurați-vă că volumul este dat la maximum. Dacă acordați o chitară acustică (cu un microfon încorporat în acordator), puneți acordatorul pe genunchi, cât mai apropiat de rozetă.

Pe CD: pista 1

Pentru a vă ajuta să faceți mai ușor acordajul, urmăriți notele de acordaj de pe CD-ul cărții; fiecare coardă este ciupită de trei ori.

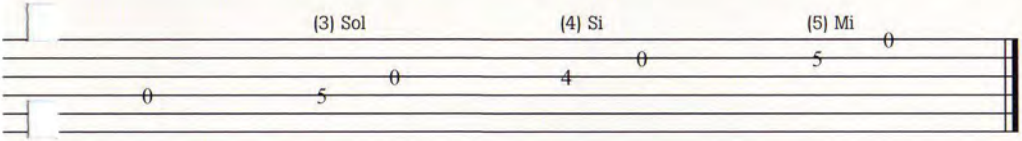

Verificarea coardelor a cincea și a patra.

Verificarea coardelor a patra și a treia.

Verificarea coardelor a treia și a doua.

Verificarea primelor două coarde.

Rotiți cuiul coardei a cincea în sens invers acelor de ceasornic pentru ca sunetul să devină mai ascuțit (mai înalt). Pentru a reacorda o coardă este necesară, în mod normal, doar o fracțiune de tură.

Rotiți cuiul în sensul acelor de ceasornic pentru ca sunetul să devină mai înalt când ajustați coardele Sol, Si și Mi la o chitară cu cuiele dispuse pe ambele părți.

Lecția 2

V-ați așezat comod?

O postură corectă este foarte importantă; o postură incorectă poate provoca probleme musculare, deci chestiunea este serioasă. Aproape toți chitariștii exersează din poziția așezat; o față schimonosită de o pretinsă durere în timp ce cântați la o chitară cu șase coarde, atârnată jos poate să „dea bine", dar nu veți impresiona pe nimeni dacă nu puteți cânta nici o notă. Țineți minte că este important să stați confortabil atunci când exersați și, de asemenea, să încercați să evitați obosirea fără rost a mușchilor. Considerați sfaturile următoare drept un ghid pentru adoptarea unei posturi corecte și nu o amenințare de genul: „Nu veți învăța niciodată, dacă nu stați exact așa."

Multora dintre cei care cântă la chitară electrică le place să folosească o bandă petrecută peste umăr, când exersează la un instrument cu corp compact. Acest lucru nu numai că ține chitara ridicată mai mult, deci nu este nevoie să vă cocoșați peste ea, dar vă și repartizează altfel greutatea corpului, astfel încât circulația sângelui nu este întreruptă printr-unul dintre picioare (înțepăturile rezultate sunt dureroase).

Sugestie

Dacă exersați ținând chitara sub un unghi incomod, veți cânta cu mai multă dificultate și, în consecință, veți progresa lent.

Lăsați-vă ușor pe spate, sprijinindu-vă de spătarul scaunului, dacă aveți așa ceva.

Așezați chitara cu curbura spre interior, în partea de jos a corpului, pe coapsa dumneavoastră dreaptă.

Coarda cea mai groasă (Mi de sus) trebuie să fie cea mai apropiată de podea.
Griful chitarei trebuie să fie, în linii mari, paralel cu podeaua.
Cuiele de acordaj trebuie să fie orientate spre stânga.
Picioarele nu trebuie să fie încrucișate.
Când stați corect, spatele chitarei trebuie să fie în contact cu stomacul dumneavoastră.

Lecția 3

Poziția mâinii drepte

Problema predării oricărui stil contemporan de a cânta la chitară este faptul că nu există moduri corecte sau incorecte de a cânta. Muzica clasică pentru chitară se cântă de atât de mult timp, încât și-a dezvoltat un set de reguli propriu; stilurile contemporane sunt însă abia la început, iar mulți dintre pionierii lor au fost complet autodidacți. Adesea, unicitatea lor constă tocmai în modul neortodox de abordare a instrumentului. Din nefericire, mulți profesori sunt dogmatici în ceea ce privește tehnica ciupirii coardelor. Este greșit, deoarece, deși sistemul descoperit de ei funcționează în cazul lor, nu va funcționa neapărat și în cazul dumneavoastră. De ce să petreceți o eternitate încercând să vă dezvoltați tehnica optimă de ciupire pentru stilul shred metal, când tot ceea ce doriți dumneavoastră este să cântați blues? Muzica de chitară contemporană este definită de individualitate; contează doar crearea unui sunet propriu. Ce-ar fi fost dacă Wes Montgomery ar fi fost împiedicat să cânte cu degetul mare sau dacă Eddie Van Hallen n-ar fi fost lăsat să „bată" în grif? Următoarele poziții pentru mâna dreaptă sunt destinate să vă pună la dispoziție tehnici versatile, nespecifice unui anumit gen, care vor permite talentului dumneavoastră de a cânta la instrument să se dezvolte nestingherit de niște modele greșite.

Ținerea plectrului

Prindeți plectrul (pana) între degetul mare și cel arătător. Observați cât de mică este partea din plectru rămasă vizibilă și cum iese în afară perpendicular pe degetul mare; cu cât partea aflată între degete este mai mare, cu atât vă va fi mai ușor să-l controlați.

Sugestie

Nu vă temeți să încercați plectre de diferite tipuri și grosimi; se poate ca unele să vi se pară mai confortabile decât altele. Ca să cântați cu degetele, încercați să folosiți un *thumbpick*.

Poziția mâinii drepte folosind un plectru

Încercați să „ancorați" mâna cu care ciupiți coardele sprijinindu-vă ușor degetele al treilea și al patrulea pe apărătoare (ele trebuie ținute relaxat în această poziție, pentru a se putea deplasa cu ușurință atunci când ciupiți coardele).

Poziția mâinii drepte ciupind coardele cu degetele

Când ciupiți coardele cu degetele, mâna dumneavoastră trebuie să stea deasupra coardelor, iar degetul mare să rămână paralel cu coardele de bas. Dacă vă țineți degetele ca o gheară, veți putea ciupi coardele fără să mișcați mâna.

Lecția 4

Poziția mâinii stângi

Întrucât mâna stângă muncește cel mai mult când cântați, este important să vă dezvoltați o tehnică lină, care să vă permită să apăsați coardele cu minimum de efort și cu maximum de economie de mișcări. Chitariștii care cântă în stil contemporan pot învăța multe de la colegii lor care au studiat stilul clasic și a căror artă a evoluat într-un timp îndelungat. Tehnica pentru mâna stângă a chitariștilor care cântă în stil clasic a fost perfecționată în sute de ani. Un lucru este sigur: dacă nu faceți un efort conștient pentru a vă dezvolta o bună tehnică pentru mâna stângă, vă veți alătura miilor de chitariști care au învățat-o de la început, ca să poată trece la nivelul următor. Un chitarist profesionist poate lăsa impresia că se poate cânta simplu și fără efort; acest lucru nu se datorează faptului că este foarte talentat, ci anilor pe care i-a dedicat perfecționării tehnicii.

Poziția degetului mare de la mâna stângă

Este important să țineți degetul mare în spatele grifului; unii chitariști își folosesc uneori degetul mare pentru a apăsa pe coarda a șasea, dar menținerea lui în această poziție vă va obosi mâna de pe grif mai mult decât este nevoie.

Sugestie

Încercați să țineți degetul mare de la mâna stângă îndreptat în sus, în spatele grifului, iar celelalte patru degete, deasupra coardelor.

Înclinarea degetelor

Asigurați-vă că vârful fiecărui deget atacă griful direct de deasupra, sub un unghi de 90 de grade (pentru a evita atingerea coardelor adiacente). De asemenea, este important să apăsați pe coardă aproape de tastă, pentru a evita apariția unor sunete slabe și neclare.

Păstrarea apropierii față de grif

Ținându-vă degetele deasupra grifului, veți putea să apăsați pe coarde cu mai multă ușurință, deoarece va trebui să faceți mai puține mișcări (la început vi se va părea greu să faceți acest lucru cu degetul mic).

Lecția 5

Citirea tabulaturii

Găsirea notelor

TAB este prescurtarea de la „tabulatură", un sistem de notație simplificat, folosit pe scară largă pentru chitară. Istoria TAB-ului începe din perioada Renașterii (1400-1600), când acesta se folosea la notația muzicii pentru lăută. Astăzi se întâlnește în publicațiile pentru chitară din întreaga lume; există chiar și site-uri web dedicate TAB-ului.

Primul exemplu prezintă șase linii care formează un sistem de muzică denumit portativ. Cele șase linii reprezintă cele șase coarde ale chitarei, începând cu cea mai de jos, Mi, în partea de jos. Pentru a citi TAB-ul, tot ceea ce aveți de făcut este să interpretați numerele ca taste, pe coarda respectivă.

În exemplul 1, primele două note sunt coarda a șasea liberă (0, de la open - liber) (Mi), urmată de tasta a treia (3) pe coarda a șasea (Sol); iată ce ușor este! Notele simultane sunt pur și simplu scrise unele peste altele, cum se vede la sfârșitul exemplului 1, unde se ciupesc coarda a treia liberă, Sol (0), și coarda a patra, liberă, Re (0), împreună (ceea ce se numește stop dublu).

Ritmul

TAB-ul, ca orice reprezentare simplificată, are niște limitări; lipsa ritmului și a indicațiilor pentru digitație îl face să fie cel mult un ghid sumar. Pentru remedierea acestei probleme, deasupra TAB-ului se adaugă adesea un portativ muzical convențional. Dar în loc să creeze confuzii oferind prea multe informații, se folosesc numai notațiile pentru ritm (digitația va fi prezentată în fotografii). Acest tip de notație este folosit frecvent în muzica contemporană, unde partea pentru chitară, care conține adesea numai simbolurile coardelor, apare scrisă deasupra notațiilor pentru ritm. Duratele sunt caractere provenite din notația standard, deosebirea fiind forma capului notei (prin convenție, notele „neumplute" devin romburi, iar cele „pline" devin bare oblice), precum și amplasarea lor pe portativ (umplând complet cele două spații din mijloc). Exemplul 4 este, pur și simplu, exemplul 1 cu notația pentru ritm adăugată deasupra.

Direcția de ciupire

Pentru lovirea alternativă și ciupirea alternativă se folosesc aceleași simboluri.

⊓ ciupire în jos

V ciupire în sus

Exemplul 1

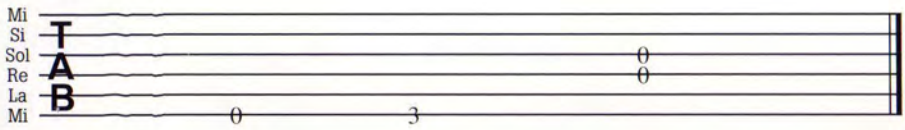

Exemplul 2

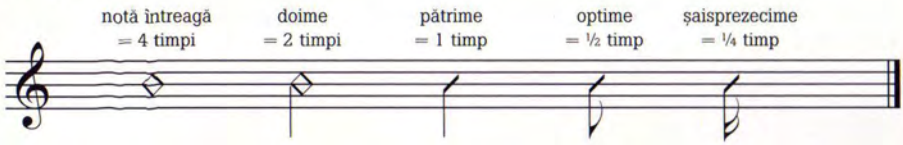

Notă: Dacă o notă are plasat lângă ea un punct, valoarea ei crește cu jumătate; de ex., o doime cu punct va avea durata de trei timpi.

Exemplul 3

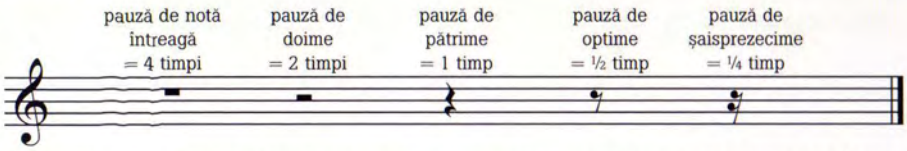

Notă: Dacă o pauză are plasat lângă ea un punct, valoarea ei crește cu jumătate; de ex., o pauză de doime cu punct va avea durata de trei timpi.

Exemplul 4

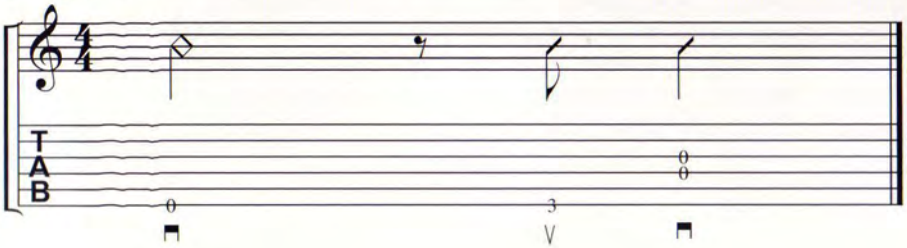

Lecția 6

Primii pași: trei forme de acorduri ușoare

Oricât de incredibil ar părea, când stăpâniți succesiunea de trei acorduri, vă veți putea impresiona prietenii cântând, cu o succesiune de trei acorduri simple, practic, sute de cântece. Fără a pătrunde prea mult în teorie, fiecare gamă majoră conține trei acorduri care formează baza succesiunii de trei acorduri: acordul I sau tonică, acordul IV sau subdominantă și acordul V sau dominantă. În gama Sol, acestea sunt acordurile de Sol (I), Do (IV) și Re (V). Acordurile I, IV și V sunt denumite adesea „acorduri primare", în orice gamă. Odată ce stăpâniți aceste forme, următorul pas este să învățați cum să treceți repede de la unul la altul. Zăboviți un moment, ca să vă gândiți cât de mult trebuie să se deplaseze fiecare deget, care deget trebuie să ajungă cel mai departe etc. Veți descoperi că gândirea mișcării înainte de a o executa vă va ajuta foarte mult să progresați.

Cântece celebre cu trei acorduri

În continuare este dată o scurtă listă de cântece clasice care pot fi cântate folosind succesiunea de trei acorduri (cântecele originale au fost înregistrate în diverse tonalități):

- ***Blue Suede Shoes***
  Elvis Presley
- ***Johnny B Goode***
  Chuck Berry
- ***Bye Bye Love***
  The Everly Brothers
- ***Wild Thing***
  The Troggs/Jimi Hendrix
- ***Peaceful Easy Feeling***
  The Eagles
- ***Sweet Home Alabama***
  Lynyrd Skynyrd
- ***Rock & Roll***
  Led Zeppelin
- ***Love Me Do***
  The Beatles
- ***La Bamba***
  Richie Valens
- ***Lay Down Sally***
  Eric Clapton
- ***Big Yellow Taxi***
  Joni Mitchell
- ***Blowin' in the Wind***
  Bob Dylan

Notarea acordurilor

Termenul „major" nu se regăsește, de obicei, în simbolul acordurilor (spre deosebire de acordurile minore sau cu septimă, de exemplu). Deci Do major se scrie simplu „Do", iar Sol major, „Sol".

Exersați temeinic

Când exersați, încercați să vizualizați dinainte ceea ce urmează să cântați. Acest lucru vă va ajuta să vă fie foarte clar cum vreți să vi se miște degetele, înainte de a lua chitara.

Sol

Acest acord are o distanță mare între degetele al doilea și al treilea. S-ar putea să vi se pară greu la început, așa că înarmați-vă cu răbdare!

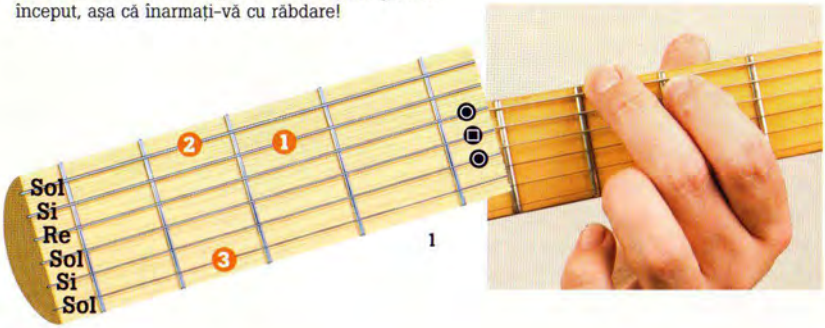

Do

Verificați fiecare notă în parte, ca să fiți sigur că nu blocați coardele libere din acest acord. Încercați să ajustați înclinarea degetelor, dacă aveți note „moarte".

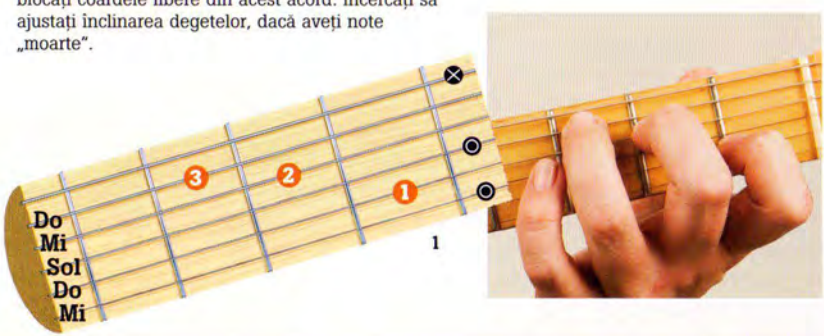

Re

Verificați dacă vârful celui de-al treilea deget apasă pe coardă perpendicular. Dacă este ușor înclinat, poate atinge coarda de deasupra, împiedicând-o să vibreze.

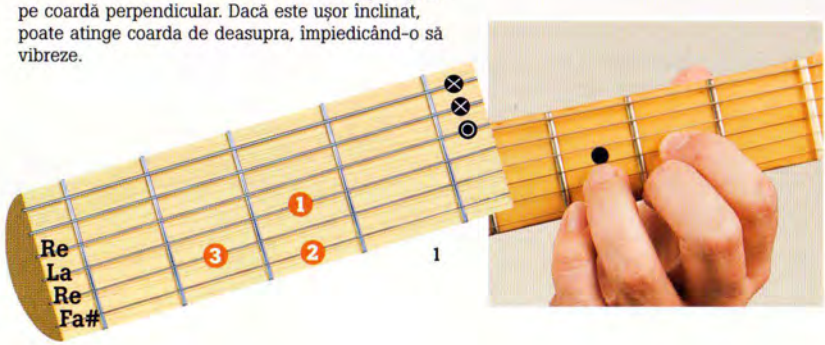

Lecția 7

Ținerea ritmului: bătând din palme

Ritmul este rege, punct. Fără ritm nu există muzică; o bătaie puternică, fără melodie sau armonie, tot mai poate să aducă oamenii pe ringul de dans. Asigurați-vă deci că înțelegeți conținutul ritmic a tot ceea ce cântați; dacă nu puteți să bateți din palme în ritm, nu puteți să cântați! Puteți să folosiți CD-ul cărții ca să auziți în ce mod trebuie să sune un riff sau o melodie, dar nu vă bazați numai pe el. Dacă vă deprindeți să bateți din palme înainte de a cânta, veți putea fi sigur că melodia dumneavoastră va fi mai însuflețită și mai muzicală.

Notația ritmică a fost prezentată în lecția 5 (pag. 24), dar, înainte de a trece mai departe, merită să mai aruncați o privire acolo, ca să fiți sigur că ați înțeles bine cum se citesc notele și pauzele. Când efectuați exercițiile bătând din palme, urmăriți ca și piciorul să bată același ritm (acest lucru necesită ceva mai mult exercițiu, așa că nu vă îngrijorați dacă la început vi se pare greu). Accentuarea timpilor slabi (cu ajutorul accentelor sau al pauzelor) se numește „sincopare" și este folosită în aproape orice stil de muzică. Exercițiile următoare sunt concepute pentru a vă ajuta să cântați notele pe timpii accentuați sau pe cei neaccentuați, astfel încât să puteți folosi sincoparea cu încredere. Începeți prin a exersa separat fiecare măsură, iar la un moment dat ar trebui să fiți în stare să uniți cele două exerciții.

Exemplul 1

Prima măsură folosește pauzele pentru a accentua timpii tari unu și trei. În măsura a doua, pauzele sunt schimbate, astfel că dumneavoastră veți bate din palme pe timpii slabi doi și patru. Aceasta se numește „bătaie în contratimp" și este baza ritmică a muzicii rock/pop.

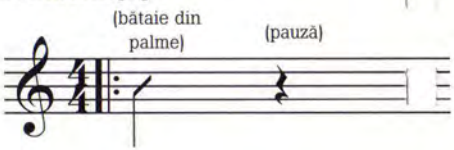

timpul: 1 2

Exemplul 2

Prima măsură este plină cu optimi, deci bateți din palme de două ori pe fiecare timp. A doua măsură este mai grea, deoarece sunt adăugate pauze pentru crearea sincopării. Începeți rar și nu uitați să numărați plusul de după fiecare timp; acolo cad timpii neaccentuați.

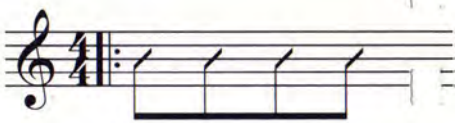

timpul: 1 + 2 +

Bare de repetiție

O linie groasă urmată de o linie subțire și două puncte indică o repetiție. Repetați întotdeauna tot ce se află între cele două semne de repetiție (care se pot afla la o distanță de câteva măsuri).

Sugestie

Exersarea cu metronom (unele tunere electronice au metronom încorporat) vă va ajuta să vă dezvoltați mai repede un puternic simț al ritmului și al timpului.

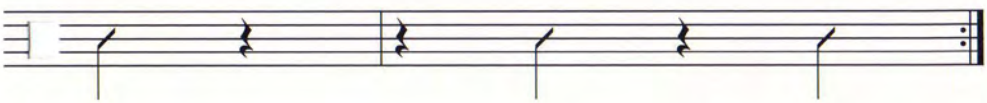

3 4 1 2 3 4

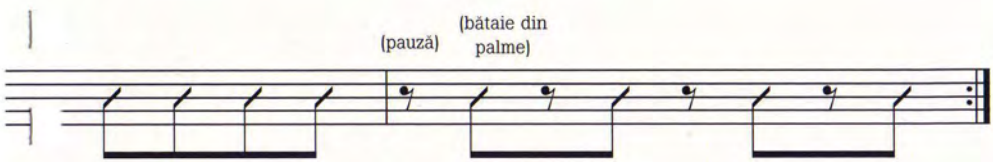

3 + 4 + 1 + 2 + 3 + 4 +

Lecția 8

Să cântăm rock! Trei riffuri ușoare

Ce este un riff? În termeni muzicali, este un motiv ostinato – o frază scurtă, ritmică, repetată (în general, nu mai lungă de două măsuri), care captează atenția ascultătorului și o atrage spre muzică. Riffurile sunt cele mai importante elemente ale rock'n rollului și nici un cântec rock respectabil nu este complet fără ele. Puteți asculta câteva exemple tipice de riff în *Smoke On The Water* al lui Deep Purple, *American Idiot* al lui Green Day, *Smells Like Teen Spirit* al lui Nirvana sau *Satisfaction* al lui Rolling Stones (primul riff rock de referință și unul dintre primele realizate cu cutie de distorsiune).

Toate cele trei riffuri prezentate mai jos sunt cântate pe coarda a șasea. Acest lucru se întâmplă din două motive: primul – riffurile mai joase sunt mai impresionante decât cele mai înalte; al doilea – cântând toate notele pe coarda a șasea, nu se fac salturi dificile pe coarde, deci veți putea cânta rock în foarte scurt timp. Odată ce veți stăpâni aceste riffuri, le veți putea cânta prietenilor; un riff bun constituie un punct de plecare ideal pentru un jam-session.

Riff ușor: exemplul 1

Țineți mâna tot timpul în poziția a treia (adică primul deget să fie deasupra tastei a treia); atunci, al treilea deget ar trebui să fie ținut deasupra celei de-a cincea taste.

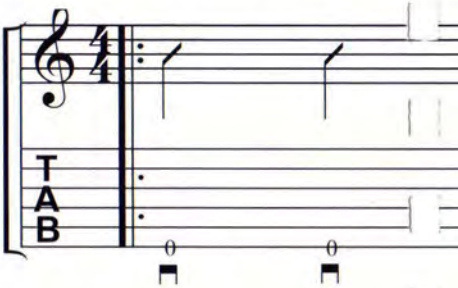

Pasul 1

Înainte de a începe, asigurați-vă că aveți mâna în poziția a treia (țineți primul deget deasupra tastei a treia). Deși primele două note sunt coarde libere, degetele dumneavoastră vor fi în poziție pentru notele pe care urmează să le executați.

Exersați temeinic

Cel mai bun mod de a învăța repede este să începeți rar și să măriți viteza treptat. Pentru cele mai bune rezultate, folosiți un metronom și începeți într-un tempo confortabil – 60 timpi pe minut este bine, pentru început.

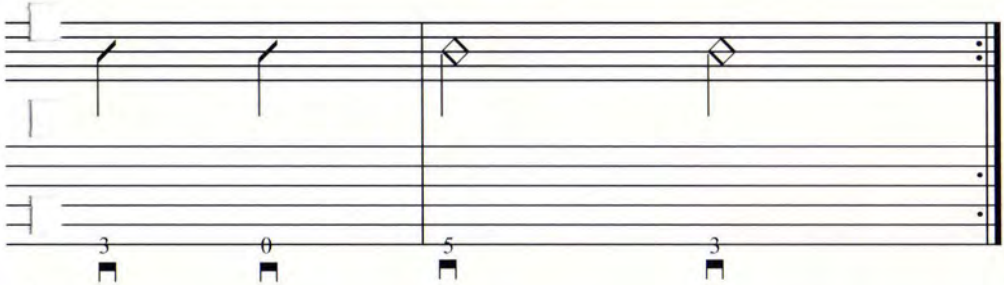

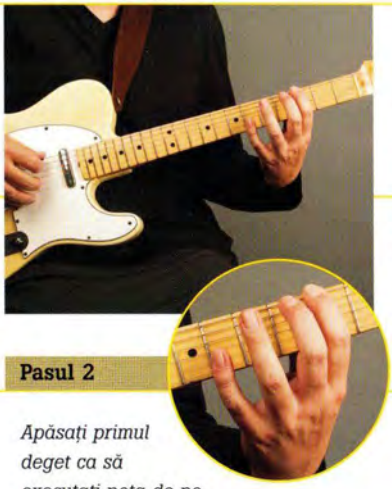

Pasul 2

Apăsați primul deget ca să executați nota de pe coarda a șasea, pe a treia tastă. Încercați să țineți degetul al treilea deasupra tastei a cincea, gata pentru nota următoare.

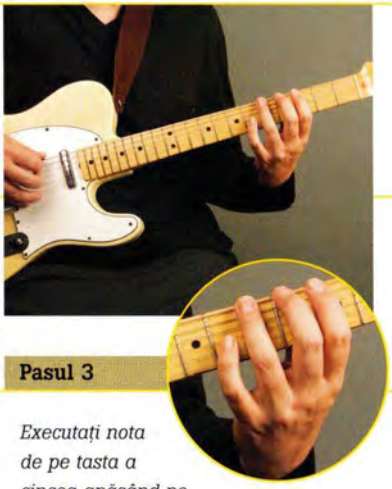

Pasul 3

Executați nota de pe tasta a cincea apăsând pe grif cu degetul al treilea. Ideal ar fi să vă mișcați numai degetele, iar mâna să vă rămână în poziția a treia.

Riff ușor: exemplul 2

Fiți atent la ciupirea alternativă din acest exemplu. În măsura a doua, deoarece prima notă este legată (prelungește nota precedentă, de la sfârșitul primei măsuri, deci nu se mai cântă), prima notă „cântată" începe cu o ciupire în sus.

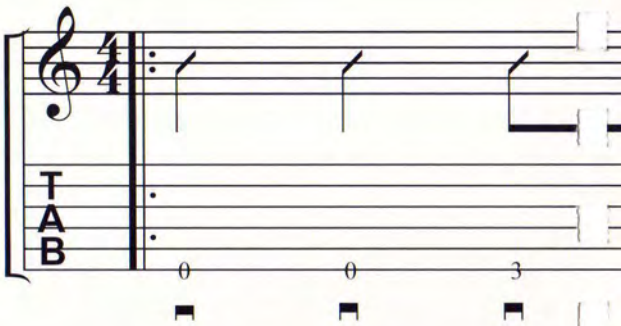

Pasul 1

Acest riff începe, de asemenea, cu mâna în poziția a treia, gata să execute notele.

Pasul 2

Apăsați pe tasta a treia, pe coarda a șasea, cu primul deget. Mâna dreaptă ar trebui să execute o ciupire în jos.

Sugestie

Conținutul ritmic al fiecărui riff este la fel de important ca și notele. Asigurați-vă că bateți corect ritmul, din palme sau din picior, înainte de a începe să cântați.

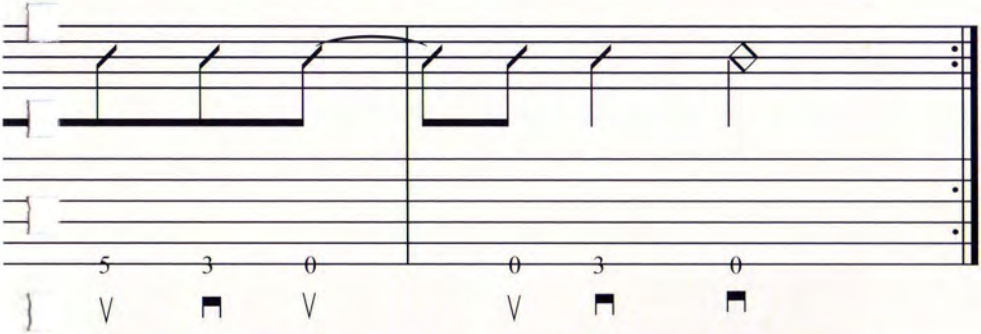

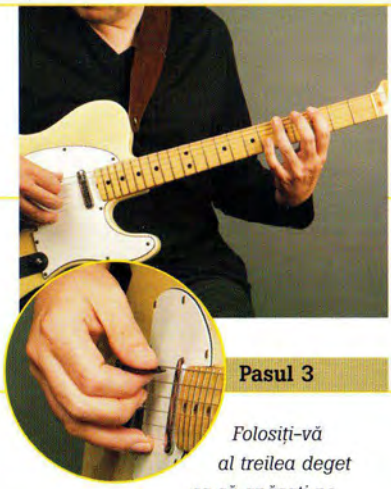

Pasul 3

Folosiți-vă al treilea deget ca să apăsați pe tasta a cincea, pe coarda a șasea. Mâna dreaptă trebuie să execute simultan o ciupire în sus.

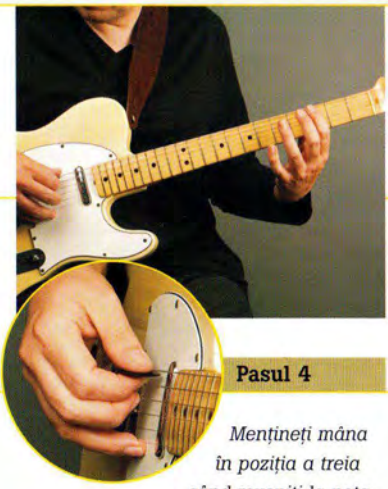

Pasul 4

Mențineți mâna în poziția a treia când reveniți la nota coardei libere. Mâna dreaptă trebuie să execute tot o ciupire în sus.

Riff ușor: exemplul 3

Acest riff se execută tot din poziția a treia, dar va trebui să duceți degetul al treilea în sus, la tasta a opta, pentru ultima pereche de note din a doua măsură.

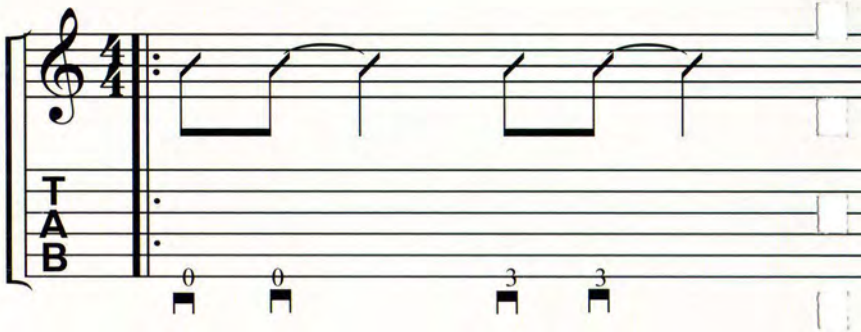

Pasul 1

Ca și până acum, înainte de a începe rifful, asigurați-vă că aveți mâna în poziția a treia. Toate notele din acest riff se execută prin ciupire în jos, pentru a crea un ritm antrenant.

Pasul 2

Apăsați, pur și simplu, cu primul deget, pentru a crea nota de la tasta a treia, pe coarda a șasea.

Pe CD: pistele 2-4

Aceste trei riffuri pot fi ascultate de pe CD-ul cărții. Ascultați-le întâi, urmărind muzica.

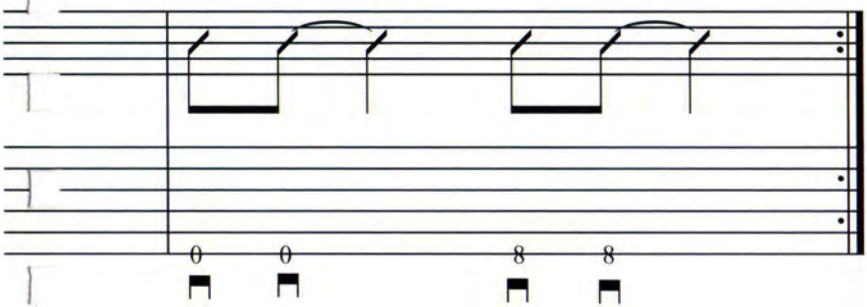

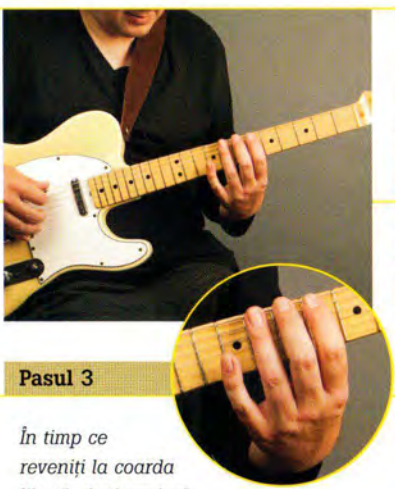

Pasul 3

În timp ce reveniți la coarda liberă, deplasați-vă mâna în poziția a șasea (primul deget trebuie ținut deasupra tastei a șasea), astfel încât să fiți gata pentru nota următoare.

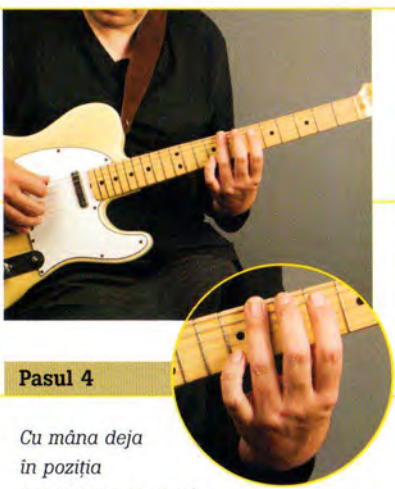

Pasul 4

Cu mâna deja în poziția a șasea, tot ce aveți de făcut este să apăsați pe grif cu al treilea deget, pentru a crea ultimele două note pe tasta a opta. Dacă repetați riffuul, readuceți mâna în poziția a treia în timp ce cântați primele două note libere și repetați pașii 2-3.

Lecția 9

Tipuri de bază de lovire a coardelor

Acum trebuie să aveți deja în memorie acordurile Sol, Do și Re major, din Lecția 6; de asemenea, probabil că ați început să vă cam plictisiți, executând numai cele trei forme. Lovind ușor coardele, dintr-o parte în cealaltă, cu plectrul, puteți da mai mult ritm acelor forme de acorduri, făcându-le să sune mult mai interesant. Probabil că ați văzut alți chitariști făcând același lucru și v-ați gândit că este ușor; dar, ca orice lucru care cere coordonare, poate fi greu la început. Partea bună este că, odată ce veți stăpâni tehnica loviriii coardelor, intepretarea dumneavoastră va începe să sune mai profesionist și veți fi pregătit pentru a vă impresiona prietenii. Toate exemplele au fost scrise cu un acord de Sol pentru simplul motiv că acesta utilizează toate cele șase coarde, deci vă puteți concentra integral asupra ritmului în care loviți. Odată ce veți fi în stare să executați toate exercițiile fiind sigur pe dumneavoastră, încercați să executați un Do sau Re major în loc de Sol major; nu uitați însă să evitați să loviți cu plectrul vreo coardă liberă nedorită (acestea sunt marcate alături cu un „x", în diagramele de acorduri). Ca în cazul tuturor exercițiilor din cartea de față, nu uitați ca la fiecare exemplu să bateți din palme înainte de a începe să cântați.

Exemplul 1

În acest exemplu veți executa, prin lovire în jos și în sus, numai optimi. Remarcați că lovirea în jos se face pe partea de timp accentuată, iar lovirea în sus, pe partea de timp neaccentuată.

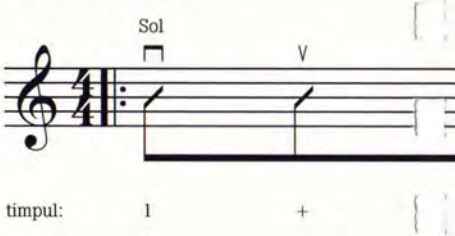

Pe CD: pistele 5-7

Toate cele trei ritmuri executate prin lovire sunt exemplificate pe CD cu un acord de Sol major. După ce executați de câteva ori fiecare exercițiu, încercați să le cântați împreună cu CD-ul.

Direcția de lovire

Pentru lovirea alternativă și ciupirea alternativă se folosesc aceleași simboluri.

- lovire în jos
- lovire în sus

Sugestie

Este important să vă păstrați relaxată încheietura mâinii cu care loviți coardele; n-o lăsați să se încordeze. Fiecare deplasare în jos și în sus trebuie făcută pe aceeași distanță, pentru a păstra ritmul.

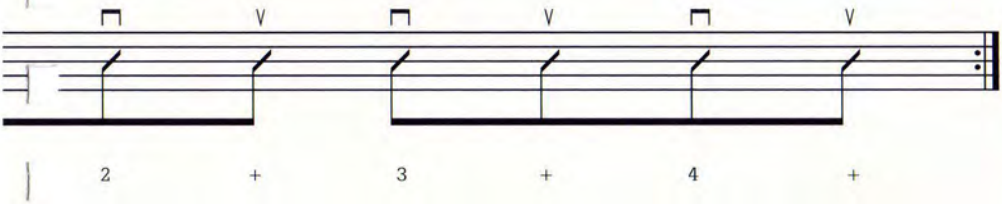

Pasul 1

Așa trebuie să arate plectrul la începutul primei mișcări de lovire în sus. Țineți plectrul la 90 de grade față de coarde și deplasați-l în sus, periind delicat toate cele șase coarde.

Pasul 2

Imediat după fiecare mișcare în sus, plectrul se întoarce, lovind în jos. Nu faceți mișcări prea ample. Este mai ușor să mențineți un ritm constant cu lovituri scurte și precise.

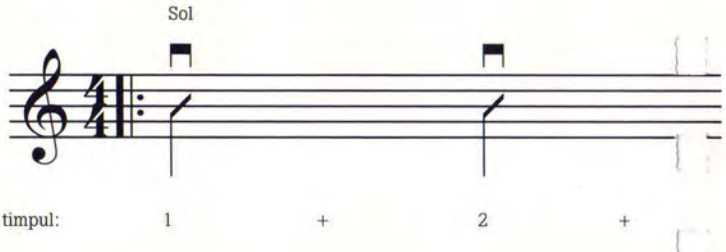

Exemplul 2

Mențineți mâna cu care loviți coardele într-o mișcare constantă, ca de pendul, în jos și în sus. Mișcarea în sus nu atinge coardele pe timpii unu, doi și patru; acest lucru se numește „lovire-fantomă".

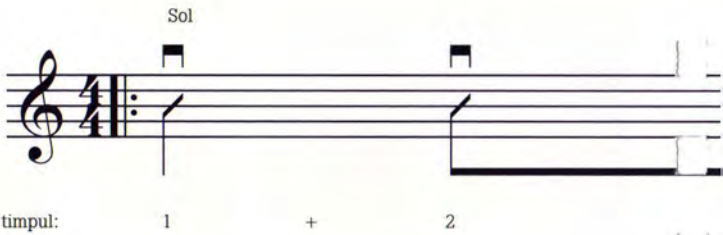

Exemplul 3

În acest exemplu este adăugată o „lovire-fantomă" în jos pe timpul trei; este destul de greu de cântat, deci nu vă îngrijorați dacă nu reușiți de la început. Începeți rar și nu uitați să numărați.

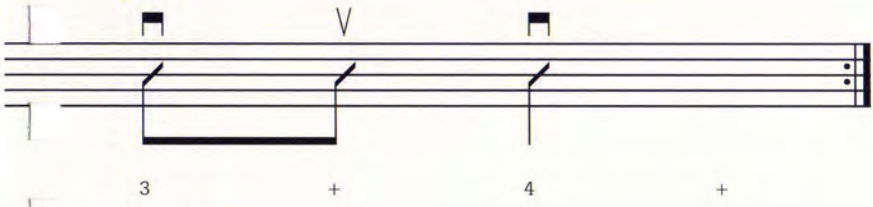

Pasul 1

Începeți prima mișcare în jos cu plectrul la 90 de grade. Încercați să reveniți exact în același loc după „lovirea-fantomă" în sus.

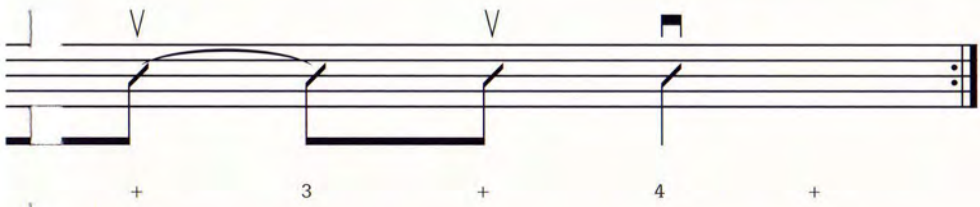

Pasul 2

Aici ar trebui să se afle plectrul la începutul mișcării în sus, pe timpul doi. Păstrați același ritm al mișcării mâinii ca și înainte, când cântați „nota-fantomă" în jos care urmează.

Lecția 10

Alte acorduri

Această lecție prezintă cele două forme de acorduri majore libere rămase și două acorduri libere minore. Aceste acorduri sunt numite „libere" deoarece toate acordurile pe care le-ați învățat până acum se formează pe coarde apăsate și coarde libere; termenul „liber" deosebește, pur și simplu, aceste forme de acordurile mobile, care nu conțin coarde libere (mai multe despre acestea, mai târziu).

Lecția 6 v-a prezentat acordurile Sol, Do și Re major. Dacă le adăugați acestora acordurile Mi și La major, veți cunoaște cinci acorduri foarte importante - cele cinci forme libere din care se obțin toate celelalte acorduri ale chitarei. Dacă nu este suficient, veți mai adăuga vocabularului dumneavoastră de acorduri, care se mărește cu repeziciune, acordurile Mi minor și La minor. Ca și în cazul acordurilor majore, cuvântul „minor" este abreviat printr-un simplu „min", plasat după acord, astfel că Mi minor va apărea scris „Mi_{min}".

Sugestie

Nu uitați să țineți degetele cât mai aproape de taste cu putință; dacă nu le țineți chiar în spatele grifului, notele sunt mai greu de cântat și pot suna „zbârnâit".

Mi

Trebuie să vă asigurați că nu blocați importanta notă a coardei a treia atingând coarda din greșeală cu degetul al treilea. Este crucial ca vârful degetului să se afle la 90 de grade față de grif.

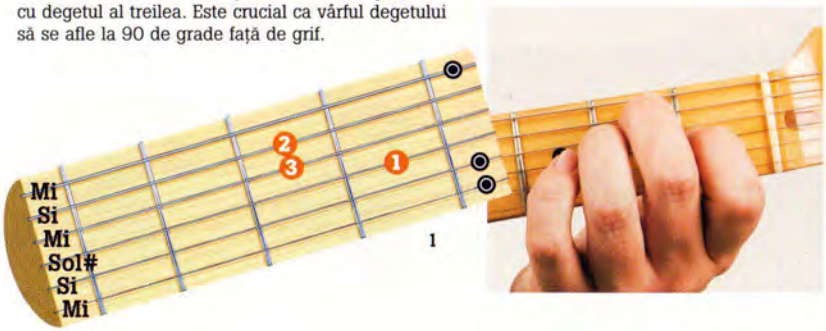

La

Acest acord este puțin mai greu de realizat, cu toate trei degetele înghesuite pe aceeași tastă; încercați să vă aranjați degetele astfel ca degetul al treilea să fie cel mai apropiat de grif, al doilea, puțin mai în spate și așa mai departe. Coarda a șasea, liberă, nu trebuie atinsă.

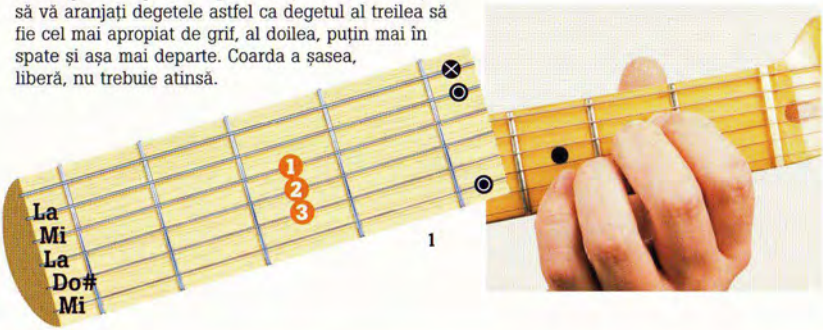

Mi$_{min}$

Această formă este la fel cu Mi major, minus primul deget. Ca și în cazul acordului Mi major, asigurați-vă că a treia coardă sună clar (această notă determină dacă acordul este major sau minor, deci este important să se audă).

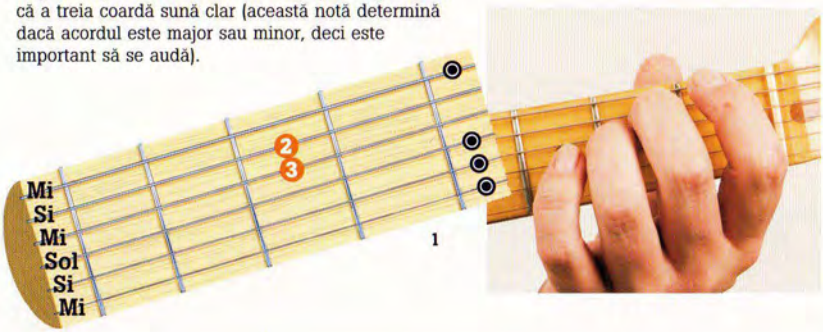

La$_{min}$

Această formă este exact la fel cu Mi major, numai că este deplasată peste un set de coarde, astfel că fiecare deget este plasat mai sus cu o coardă. Observați că a șasea coardă, liberă, nu trebuie atinsă.

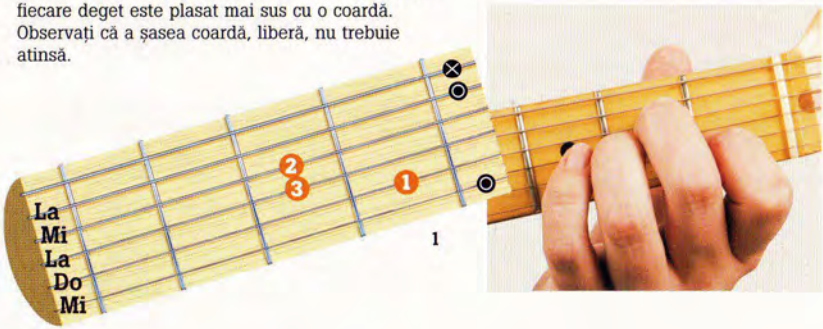

Lecția 11

Tipuri de bază de cântat cu degetele

Folosirea tuturor celor cinci degete este o tehnică interesantă, care deschide o nouă lume a posibilităților. Este foarte răspândită nu doar în rândurile instrumentiștilor care cântă la chitară acustică, al soliștilor vocali și al cantautorilor; mulți dintre cei care cântă la chitară electrică renunță, de asemenea, la plectru în favoarea tehnicii de cântat cu degetele, a tonului mai plăcut și a flexibilității mai mari oferite de ea (doi utilizatori celebri ai acestei tehnici sunt Jeff Beck și Mark Knopfler). Unii chitariști își lasă unghiile să crească sau folosesc o combinație a degetului mare cu celelalte patru pentru a obține un sunet mai amplu, dar acest lucru nu este necesar pentru învățarea tehnicilor de bază.

Nu există reguli fixe pentru stilul de cântat cu degetele, dar, în general, trebuie să folosiți degetul mare (p) pentru bas (cele trei coarde de jos), și degetele arătător (i), mijlociu (m) și inelar (a) pentru notele melodiei. Când încercați pentru prima dată un tip nou de cântat cu degetele, cântați cele două părți separat, adică partea de bas și apoi cea de melodie, înainte de a le cânta împreună. Aceasta este o modalitate de învățare mai eficientă și mai precisă.

Exemplul 1

La acest exemplu nu trebuie să vă faceți griji din cauza apăsării notelor. Dacă veți cânta pe coardele libere, așa cum se indică, va rezulta un acord simplu Mi minor. Observați „cleștișorul" (notele de la bas și melodie cântate împreună) de pe timpii unu și trei.

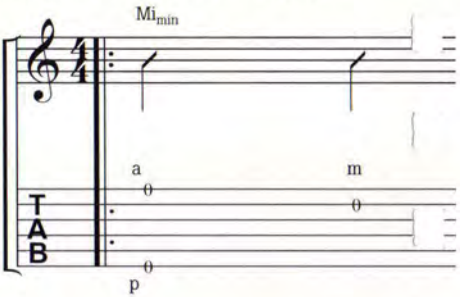

Pasul 1

Primul „cleștișor" se cântă cu degetul mare (p) și cu degetul al treilea (a). Observați forma „de gheară" a mâinii drepte; mențineți degetele la 90 de grade față de coarde.

Sugestie

Țineți mâna nemișcată, astfel ca toate mișcările să fie făcute din degete. Acestea trebuie să fie îndoite de la prima articulație, astfel încât să puteți ciupi coardele cu degetele aflate departe de ele fără ca mâna să vi se miște.

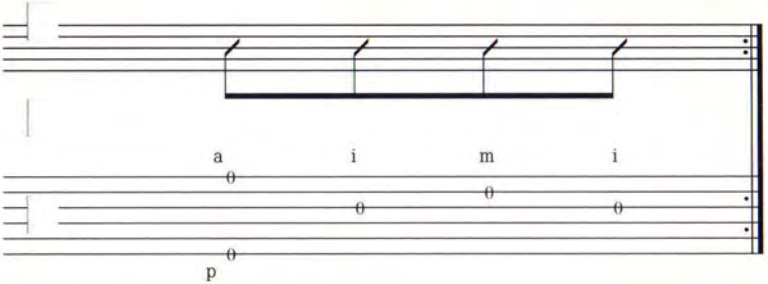

Pasul 2

A doua notă se cântă cu al doilea deget (m). Țineți degetul mare aproape de coarda a șasea, dar fără s-o atingeți.

Pasul 3

Folosiți primul deget (i) pentru a ciupi a treia coardă. Țineți celelalte degete și degetul mare deasupra coardelor, fără să le atingeți.

Exemplul 2

Mâna dreaptă este ținută în același mod ca în a doua jumătate a exemplului 1, de data aceasta deasupra unui acord complet Mi minor și a notelor de bas suplimentare. Observați cum „cleștișorii" cad pe timpii accentuați și sunt urmați întotdeauna de acordul liber Sol major, pe timpii neaccentuați.

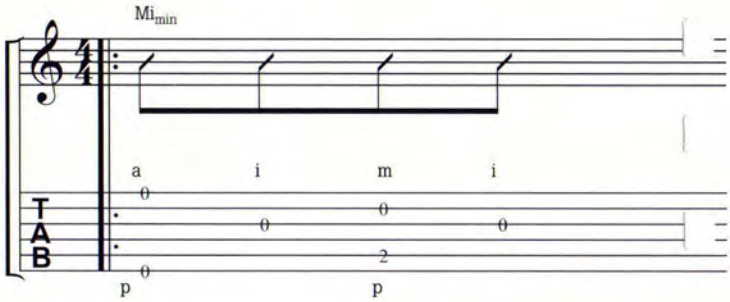

Pasul 1

Ca și la exemplul 1, folosiți degetul mare (p) și degetul al treilea pentru a cânta „cleștișorul" de pe timpul unu.

Pasul 2

Imediat după „cleștișor", folosiți primul deget (i) pentru a ciupi coarda a treia, liberă.

Sistemul de degete „pima"

Pentru numele degetelor de la mâna dreaptă se folosesc denumiri tradiționale spaniole. Folosirea numerelor ar duce la confundarea cu mâna stângă.

p (pulgar) = degetul mare
i (índice) = degetul arătător
m (medio) = degetul mijlociu
a (anular) = degetul inelar

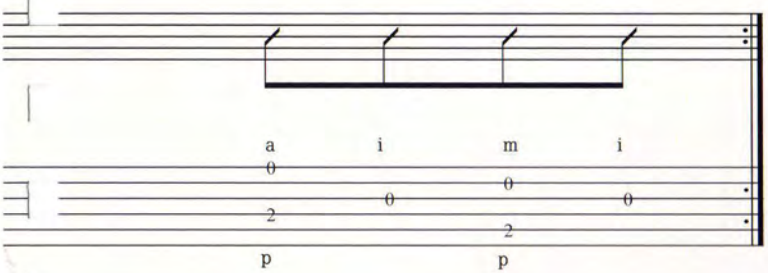

Pasul 3

Pentru al doilea „cleștișor", duceți degetul mare pe coarda a cincea, cântând simultan nota mai înaltă cu degetul al doilea (m).

Pasul 4

Când cântați al treilea „cleștișor", pe timpul trei, duceți degetul mare (p) pe coarda a patra și ciupiți prima coardă cu degetul al treilea (a).

Exemplul 3

Deoarece notele melodiei se află mai mult pe timpii neaccentuați, în acest caz, este mai greu să exersați separat fiecare parte; încercați să începeți cu notele de la bas (cântate cu degetul mare) și adăugați treptat melodia, notă cu notă.

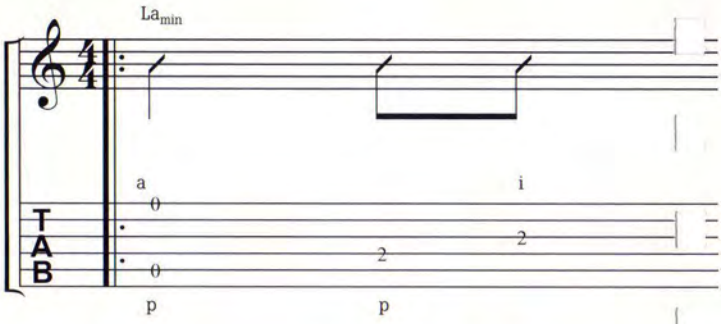

Pasul 1

Cântați primul „cleștișor", pe timpul unu, lovind cu degetul mare (p) coarda a cincea, în timp ce degetul al treilea (a) ciupește prima coardă.

Pasul 2

Timpul doi începe cu o singură notă de la bas, pe coarda a patra. Cântați această notă cu degetul mare (p).

Pe CD: pistele 8–10

Toate cele trei moduri de ciupit coardele sunt prezentate pe CD. Odată ce veți putea să cântați fiecare exercițiu fiind sigur de dumneavoastră, încercați să cântați împreună cu CD-ul.

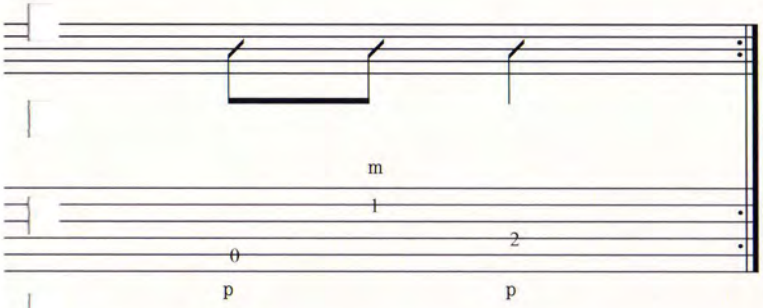

Pasul 3

Imediat după ce cântați nota de bas de pe coarda a patra, ciupiți coarda a treia cu primul deget (i).

Pasul 4

După ce ați cântat cu degetul mare nota de pe coarda a cincea, pe timpul trei, folosiți degetul al doilea (m) pentru a ciupi coarda a doua.

Lecția 12

Progresii de trei acorduri

Nu prea are sens să învățați niște acorduri dacă nu le folosiți într-un cântec, dar este descurajator să încercați să învățați un cântec întreg dintr-o carte de cântece intimidantă, cu multe portative și doar câteva diagrame de acorduri mici, cocoțate în partea de sus a paginii. Cea mai bună cale de a memora cântecele este pe porțiuni, începând cu strofele, continuând cu pasajele de tranziții și sfârșind cu refrenul. În acest scop, următoarele trei exemple conțin fragmente de patru măsuri de succesiuni de acorduri mult întrebuințate. Ele sunt ideale pentru exersarea tuturor acordurilor pe care le-ați învățat până acum și le puteți cânta cu metoda dumneavoastră favorită de lovire a corzilor cu plectrul sau de ciupire cu degetele, din lecțiile 9 și 11. Când încercați aceste progresii pentru prima dată, cântați fiecare acord numai pe timpul unu. Apoi aveți trei timpi înainte de a ajunge la acordul următor, din măsura care urmează (cel mai bine este să exersați cu un metronom). Odată ce ați reușit să faceți acest lucru, puteți să introduceți treptat pozițiile de lovire cu plectrul și de ciupire cu degetele.

Exemplul 1

Această succesiune de trei acorduri folosește acordurile majore învățate în lecția 6 (pag. 26). Când cântați progresia prin lovire cu plectrul, aveți grijă să nu loviți coardele libere conținute în acordurile Do și Re major.

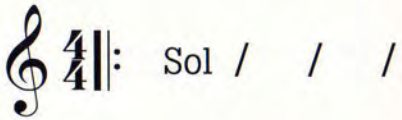

Exemplul 2

Această succesiune face trecerea de la acordurile majore la cele minore, pentru a crea un acompaniament mai sumbru, mai întunecat. Aveți grijă să nu atingeți coarda a șasea când cântați acordul Do major.

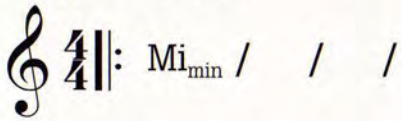

Exemplul 3

Acordurile La minor și Mi major folosesc exact aceeași formă de digitație, deci pentru o trecere rapidă și ușoară păstrați intactă poziția degetelor când reveniți de la Mi major la La minor.

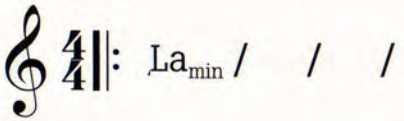

Sugestie

Tipul de ciupire cu degetele nr. 3 este ideal pentru cântarea acestor progresii, dacă schimbați două note de la bas: Pentru Sol major și Mi_{min}, mutați cea mai joasă notă de la bas de pe coarda a cincea pe a șasea. Pentru Re major, inversați poziția de la bas, astfel încât să începeți de pe coarda a patra. Ascultați CD-ul.

Pe CD: pistele 11-16

Fiecare progresie de acorduri este prezentată pe CD, întâi cu tipul de lovire cu plectrul nr. 3, apoi cu tipul de ciupire cu degetele nr. 3.

| Do / / / | Sol / / / | Re / / / :|

| Do / / / | Mi_{min} / / / | Sol / / / :|

| Do / / / | Re / / / | Mi / / / :|

Lecția 13

Scara pentatonică minoră

Scara pentatonică minoră este cea mai utilizată dintre toate scările. Ea apare în blues, rock, country și jazz, deci este firesc să învățați întâi această scară.

„Penta" înseamnă, în greceşte, „cinci", iar termenul „pentatonic" este folosit pentru a descrie orice scară de cinci note (există mai multe tipuri). Dar pentru chitariști este foarte importantă scara pentatonică minoră, întrucât este folosită nu doar pentru crearea riffurilor și a progresiilor de acorduri, ci, mai important, pentru solo-uri; cu această scară fac primii pași în improvizație majoritatea chitariștilor. Scările sunt caracterizate prin intervale, care le fac mai ușor de înțeles din punct de vedere muzical.

Scara pentatonică minoră este construită astfel: 1 (tonică); ♭3 (terță mică); 4 (cvartă perfectă); 5 (cvintă perfectă); ♭7 (septimă mică). Tabelul de pe pagina alăturată arată cum corespund aceste intervale tastelor chitarei. Toate exercițiile trebuie cântate din poziția întâi, adică veți cânta notele de pe tasta a doua cu degetul al doilea și notele de pe tasta a treia cu degetul al treilea.

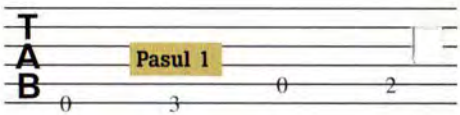

Exemplul 1

O scară pentatonică Mi minor de o octavă (octavă = tonica mai sus cu opt note; nu uitați că pe această scară nu există Fa sau Do). Ultima notă este octava Mi, care se cântă o dată, imediat înainte de a o parcurge descendent.

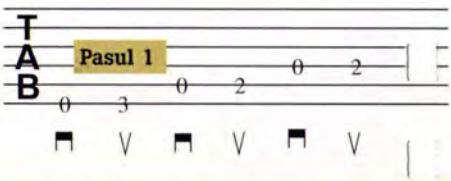

Exemplul 2

O scară pentatonică Mi minor de forma unu, pe două octave (pentru fiecare scară există cinci forme de bază). Aveți grijă să folosiți ciupirea alternativă, așa cum este indicat (scările sunt ideale pentru exersarea tehnicii de ciupit coardele).

Exersați temeinic

Încercați să cântați vocal fiecare notă înainte de a o cânta la chitară; acest lucru vă va ajuta să interiorizați sunetul scării și vă dezvoltă urechea muzicală.

Intervale

♭3 = terță mică (3 taste)
4 = cvartă perfectă (5 taste)
5 = cvintă perfectă (7 taste)
♭7 = septimă mică (10 taste)

Pasul 2

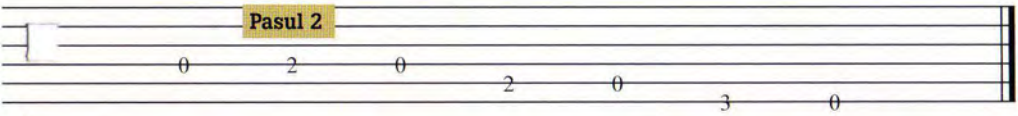

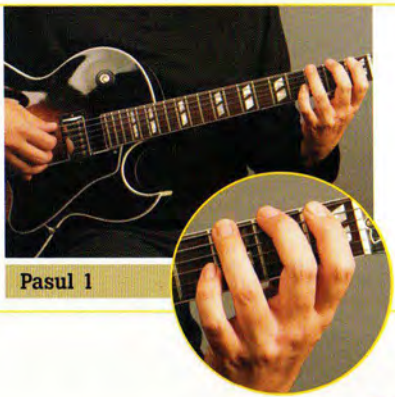

Pasul 1

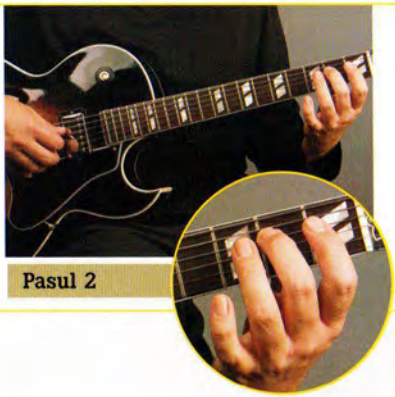

Pasul 2

Pasul 2

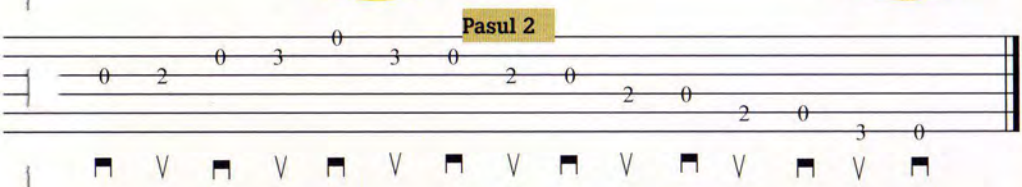

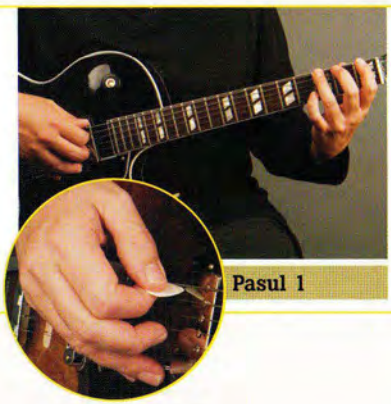

Pasul 1

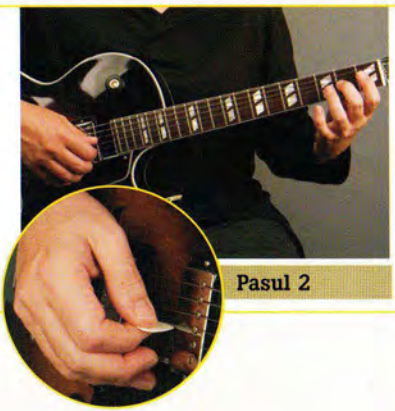

Pasul 2

Lecția 14

Trei riffuri pentatonice

Acum a venit timpul să cântați niște riffuri bazate pe Mi minor pentatonic. Spre deosebire de riffurile din lecția 8, care se cântau toate pe o singură coardă, acestea se cântă pe mai multe coarde. Principalul avantaj al acestei abordări este faptul că aveți la dispoziție mai multe note pe o distanță de numai câteva taste. Următoarele trei riffuri folosesc sincoparea, care face muzica mai interesantă. (Deoarece majoritatea riffurilor constau din doar câteva note, sincoparea este esențială.) Asigurați-vă că puteți să bateți din palme ritmul fiecărui riff, înainte de a încerca să-l cântați (nu uitați să numărați timpii). Dacă nu vă descurcați cu ritmul, ascultați CD-ul, dar nu uitați că este mult mai bine să înțelegeți ritmul, decât să reproduceți ceea ce auziți. Ca toate scările pentatonice minore, aceste riffuri trebuie cântate în poziția întâi. Odată ce le stăpâniți, puteți încerca să scrieți unele proprii.

Exemplul 1

Nu uitați că o notă legată sună ca suma celor două note, deci a patra notă din prima măsură trebuie să înceapă pe plusul timpului doi și să se audă până la plusul timpului patru, unde începe nota următoare.

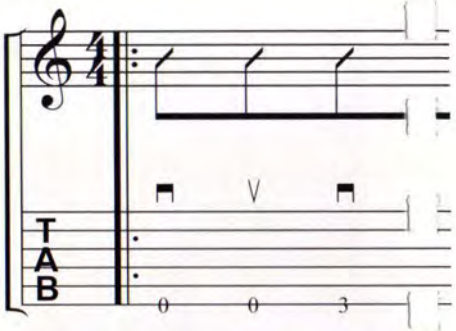

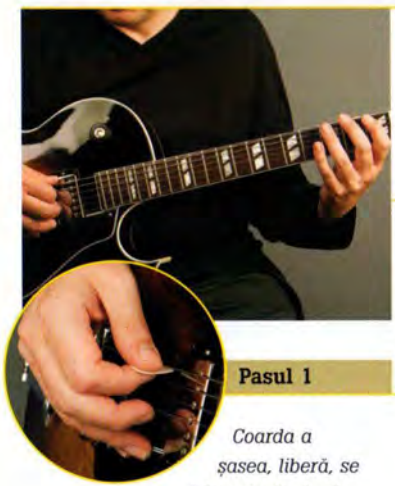

Pasul 1

Coarda a șasea, liberă, se folosește de două ori în timpul unu – a doua oară fiind ciupită în sus.

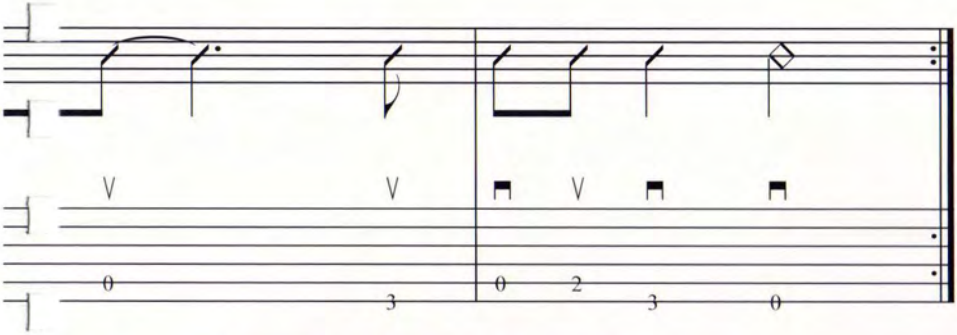

Pasul 2

Măsura a doua începe tot cu ciupire alternativă; pentru a doua notă folosiți ciupirea în sus.

Exemplul 2

Schimbarea coardelor când folosiți ciupirea alternativă este dificilă. Încercați să țineți plectrul între cele două coarde, astfel încât să atacați în jos coarda de sus și în sus pe cea de jos.

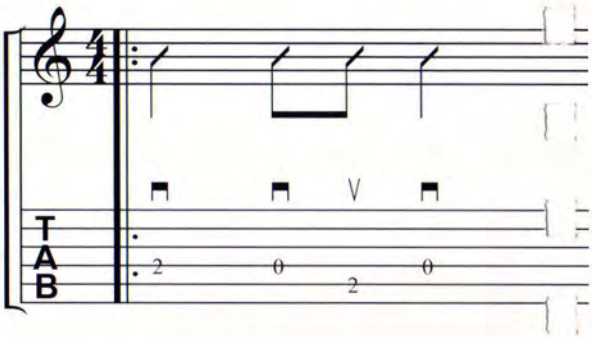

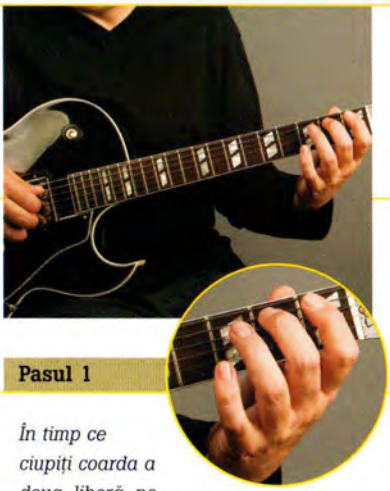

Pasul 1

În timp ce ciupiți coarda a doua, liberă, pe timpul doi, țineți al doilea deget deasupra celei de-a cincea coarde, pregătit pentru nota următoare.

Sugestie

Exersarea cu metronomul este esențială pentru buna dezvoltare a simțului ritmului. Fixați metronomul la 60 de timpi pe minut și măriți viteza treptat (acest lucru poate dura câteva zile), până când ajungeți la 100 de timpi pe minut.

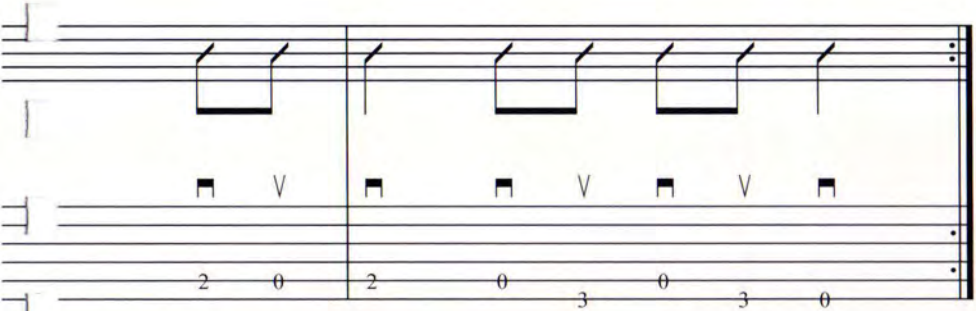

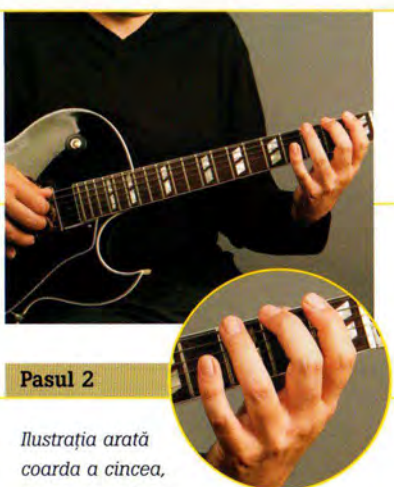

Pasul 2

Ilustrația arată coarda a cincea, liberă, folosită pe timpul doi din măsura a doua. Țineți degetul al treilea deasupra tastei a treia, pregătit pentru nota următoare.

Exemplul 3

Acest riff este foarte sincopat, deci bateți din palme cu atenție înainte de a încerca să-l cântați. Trebuie să bateți din palme pe fiecare „+" din fiecare timp, de la al doilea timp al primei măsuri până la al doilea timp a celei de-a doua măsuri.

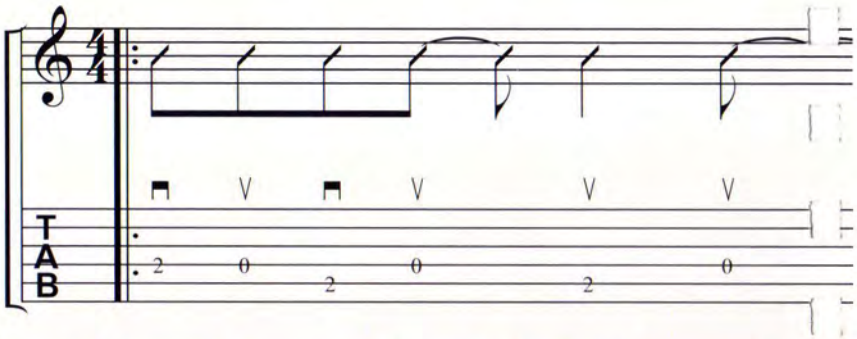

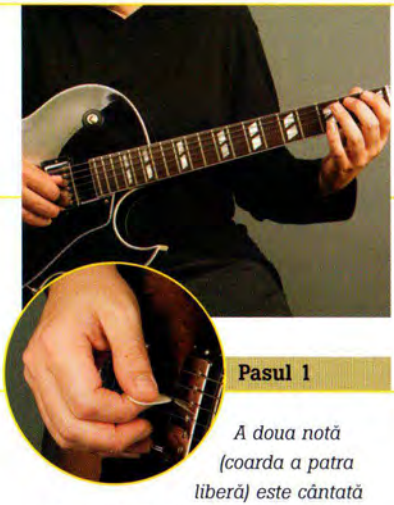

Pasul 1

A doua notă (coarda a patra liberă) este cântată prin ciupire în sus. Aveți grijă ca al doilea deget să fie în poziție pentru a apăsa pe coarda a cincea nota care urmează.

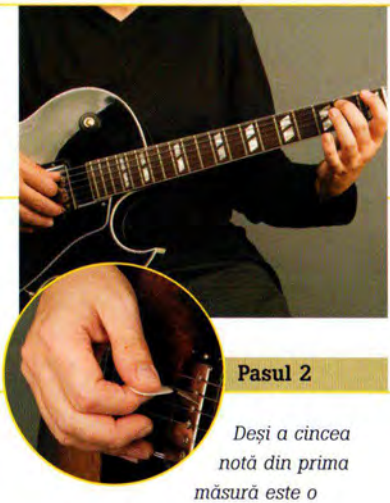

Pasul 2

Deși a cincea notă din prima măsură este o optime, ea apare pe un timp neaccentuat („3+"). Aveți grijă să ciupiți coarda în sus, ca în ilustrație.

Pe CD: pistele 17-22

Fiecare riff este exemplificat pe CD în două tempouri diferite. Primul este la 60 de timpi pe minut, iar al doilea, la 100 de timpi pe minut, tempoul în care trebuie cântat, de fapt, acest riff.

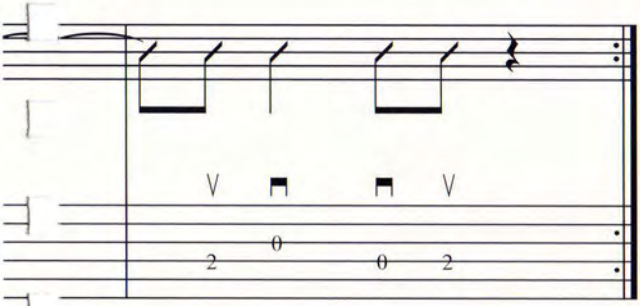

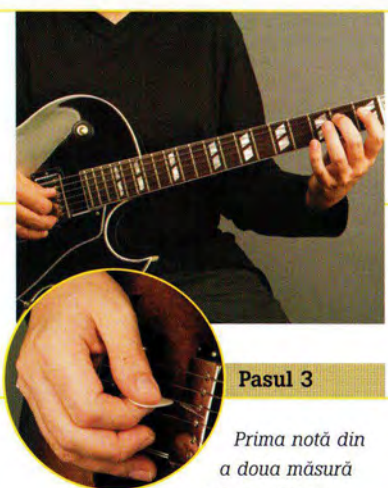

Pasul 3

Prima notă din a doua măsură cade pe plusul timpului unu. Apăsați pe coardă cu al doilea deget și folosiți ciupirea în sus, ca în ilustrație.

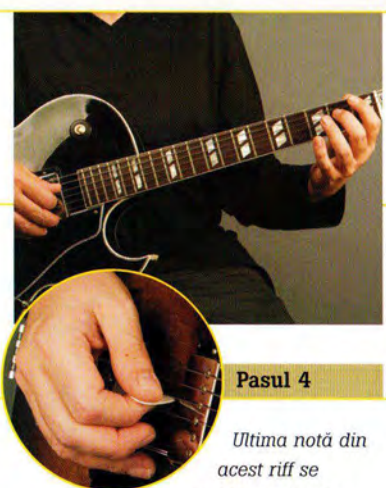

Pasul 4

Ultima notă din acest riff se apasă cu al doilea deget și se ciupește în sus.

Lecția 15

Urcând pe grif: acorduri barré

Acordurile barré sunt diferite de acordurile studiate până acum. Ele sunt forme mobile, nu conțin coarde libere și pot fi cântate oriunde pe gâtul instrumentului. De asemenea, sunt mai dificil de cântat deoarece primul deget aplică o presiune constantă peste cinci sau peste toate cele șase coarde. Însă odată ce veți stăpâni aceste forme, vă veți simți chitarist profesionist; acordurile ieșite din comun, ca Si♭ sau Fa#, nu vă vor mai necăji.

Întrucât nota cea mai joasă dă denumirea acordului, va trebui să cunoașteți bine notele de pe coardele a cincea și a șasea, deci acum este un moment potrivit pentru a consulta diagramele de digitație de la paginile 10-11. Acordurile barré sunt, în general, mai ușor de executat când sunt deplasate mai sus pe grif, deci exersați-le în locul unde degetele dumneavoastră se simt cel mai bine (tasta a cincea este un bun punct de pornire, cu acordul La major folosind exemplul 1). În fine, nu vă descurajați dacă nu reușiți să realizați aceste acorduri din prima încercare. Toată lumea consideră dificile aceste forme; va fi greu să faceți toate coardele să vibreze clar până ce nu veți căpăta destulă forță în degetele mâinii stângi.

Sugestie

Exersarea frecventă, în intervale de timp scurte este cea mai bună metodă de a vă forma tehnica. Când vă uitați la televizor, puteți să exersați câteva acorduri barré în timpul reclamelor.

Tipuri de barré

Un acord barré de tipul 1 este un acord barré pe șase coarde, bazat pe forma de acord deschis Mi major. Acordul barré de tipul 2 este un acord barré pe cinci coarde, bazat pe forma de acord deschis La major.

Major – tipul 1

Acord barré major pe toate cele șase coarde. Primul deget trebuie să fie întins de-a curmezișul tastierei, cât se poate de aproape de tastă. Când adăugați și celelalte degete, verificați toate notele ciupind separat fiecare coardă.

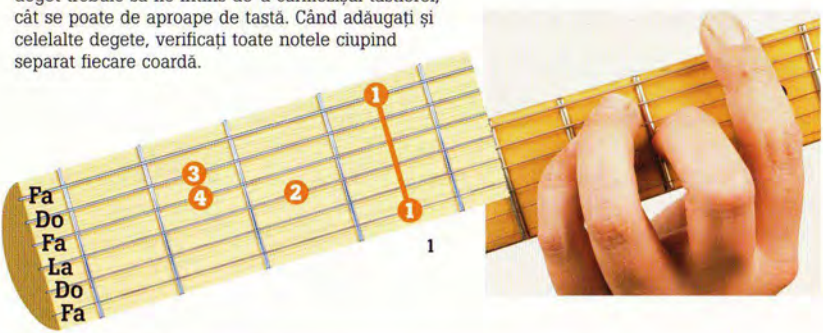

Minor – tipul 1

Ridicarea degetului al doilea schimbă acordul din major în minor. Este important să verificați dacă nota de pe coarda a treia sună clar (dacă este necesar, ajustați poziția primului deget).

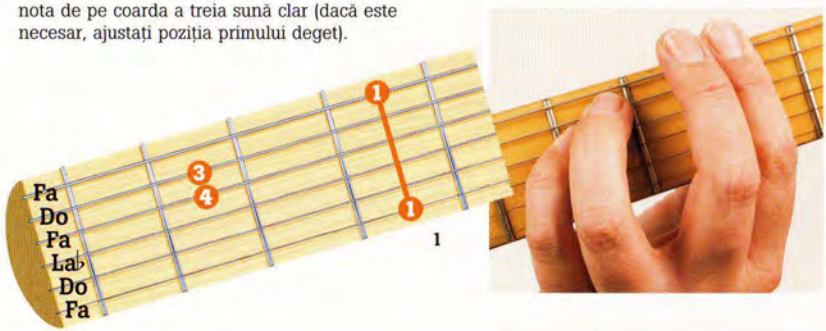

Major – tipul 2

Acesta este un acord pe cinci coarde, deci a șasea coardă nu trebuie folosită. O modalitate bună de a împiedica această coardă să vibreze este să o atingeți ușor cu vârful primului deget, lucru care va stopa vibrațiile.

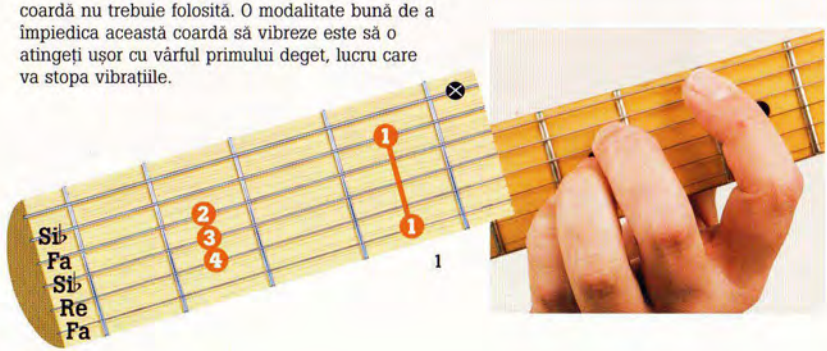

Lecția 16

Combinații de acorduri barré și acorduri libere

Mai devreme sau mai târziu veți da peste un cântec care conține un acord Fa major. Chiar și o succesiune de trei acorduri în gama Do major conține acordurile Do, Fa și Sol major, deci probabil veți începe cu un acord barré, dacă nu există o coardă liberă. Exemplul 1 este tipic într-o asemenea situație. Odată ce veți căpăta siguranță în folosirea acordurilor barré, probabil că veți constata că le veți substitui acordurilor libere pentru sunetul amplu și plin pe care îl produc ele. Tipul 1, barré pe șase coarde, este foarte bun pentru cântatul ritmic. Nu există coarde libere la care să fiți atent, deci puteți lovi coardele cât de agresiv doriți.

Ascultați-l pe legendarul chitarist de la Stax Steve Cropper cântând clasicele *Midnight Hour* sau *Knock on Wood*. La ambele melodii, Cropper este coautor. Ambele încep cu acorduri barré descendente de tipul 1 care se rezolvă cu un acord liber Mi major. Exemplul 2 combină un acord liber Mi major cu acorduri barré, creând o succesiune de acorduri clasică pentru acea perioadă. Uneori, o progresie sună mai bine cu acorduri barré. Exemplul 3 folosește acorduri barré pe cinci și șase coarde, în loc de acorduri libere. Uitați-vă din nou la progresiile de acorduri din lecția 12 și încercați să le cântați cu acorduri barré.

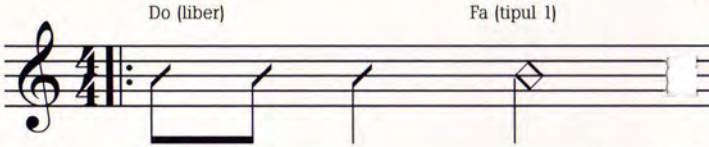

Pasul 1

Pasul 2

Sugestie

Când cântați acorduri barré de același tip în succesiune (ca în exemplele 2 și 3), pur și simplu nu mai apăsați cu mâna stângă și duceți-o în aceeași formă, de-a lungul grifului, până la tasta dorită (considerați coardele niște șine de ghidare).

Exemplul 1

Încercați să evitați să mișcați degetele mai mult decât este necesar; de exemplu, când treceți de la Do la Fa, primul deget se află deja pe prima tastă, deci tot ce aveți de făcut este să-l întindeți. Al doilea deget se deplasează cu o coardă mai sus, iar al treilea rămâne pe loc.

Re (liber) Sol (liber)

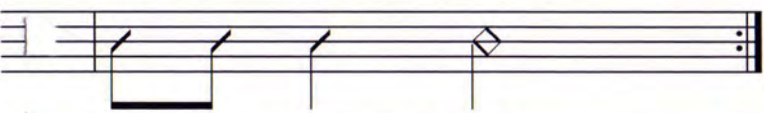

Pasul 3

Pasul 4

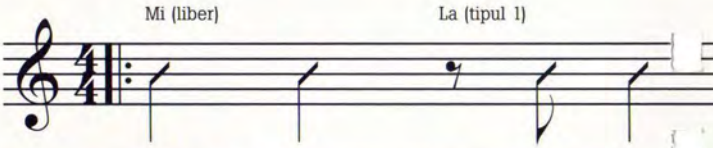

Exemplul 2

Pentru a trece rapid de la Mi la o formă de barré, trebuie să schimbați digitația. Nefolosind primul deget și folosind degetele al doilea, al treilea și al patrulea, puteți să plimbați mâna în aceeași formă pe grif și apoi să executați barré-ul cu primul deget.

Pasul 1

Pasul 2

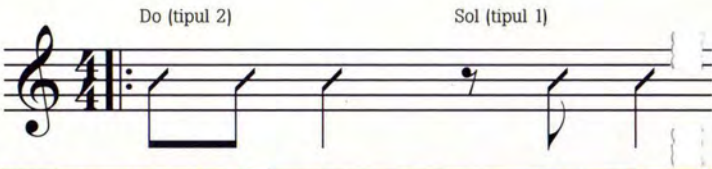

Exemplul 3

Această progresie începe cu un barré pe cinci coarde, deci nu uitați că trebuie să blocați a șasea coardă atingând-o cu primul deget (fără să apăsați cu el).

Pasul 1

Pasul 2

Si (tipul 1) La (tipul 1)

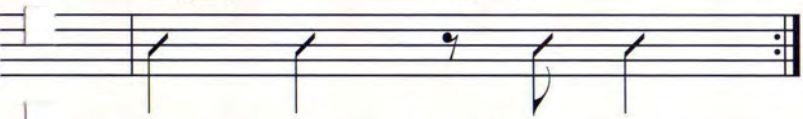

Pasul 3

Pasul 4

La_{min} (tipul 1) Fa (tipul 1)

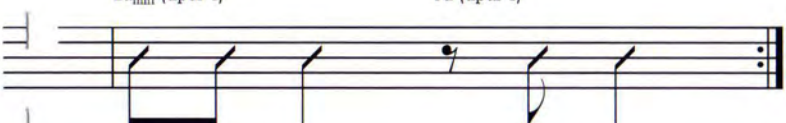

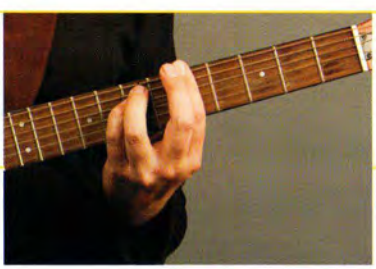

Pasul 3

Pasul 4

Lecția 17

Tehnici expresive: bending și legato

Una dintre marile deosebiri dintre un pianist și un chitarist este aceea că pianistul cântă efectiv notele comandându-le de la distanță; chitaristul, însă, apasă fizic pe coarde, pentru a crea notele. Acest lucru permite folosirea diverselor tehnici expresive, pentru a altera înălțimea sau atacul notei. Aceste tehnici sunt uneltele pe care le folosesc chitariștii pentru pentru a-și pune amprenta pe muzica lor, putând transforma un șir de note obișnuite într-o piesă muzicală interesantă.

Bendingul este o tehnică spectaculoasă, care permite chitaristului să imite cel mai expresiv instrument dintre toate – vocea umană. Prin această tehnică, nota devine mai înaltă. Prin legato, înălțimea notei nu se schimbă, ca la glissando; se schimbă însă atacul. Există trei variante de legato: ascendent *(hammer-on)*, descendent *(pull-off)* și glissando. Prin toate cele trei variante se obține același rezultat final, schimbându-se atacul notei pentru a da fluiditate muzicii. Aceste tehnici, odată stăpânite, nu numai că vă vor conferi un sunet profesionist, dar vă vor ajuta să vă dezvoltați și propria amprentă muzicală.

Exemplul 1

Întrucât nota pe care începeți bendingul nu are nicio valoare ritmică, cântați simplu nota și imediat începeți bendingul în sus (BU), spre valoarea din paranteză. Pentru a coborî prin bending (BD), nu ciupiți din nou acea notă, ci eliberați coarda pentru a reveni la normal. Folosiți primul deget pentru glissando-ul final (mențineți apăsarea constantă, când executați glissando-ul).

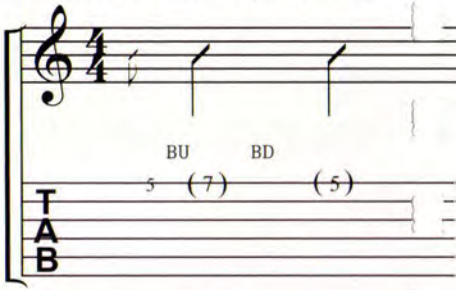

Pasul 1

Folosiți trei degete pentru cele două bendinguri din acest exemplu. Al treilea deget apasă pentru a crea nota (pe tasta a cincea). Primele două degete îl ajută, pur și simplu!

Legendă

5 (7)

0 2

Indicație pentru bending: primul număr reprezintă tasta de pe care începeți bendingul; Numărul din paranteză reprezintă „tasta virtuală" spre care alterați nota.

S

Indicație pentru legato: când este plasată între două note de înălțimi diferite, folosiți un legato ascendent pentru a cânta o notă mai înaltă sau unul descendent pentru o notă mai joasă. Coarda se ciupește numai pentru prima notă.

Indicație pentru glissando: glissando ascendent sau descendent până la nota următoare, fără a se ciupi din nou coarda, la fel ca la legato ascendent sau descendent, se ciupește doar coarda pentru prima notă.

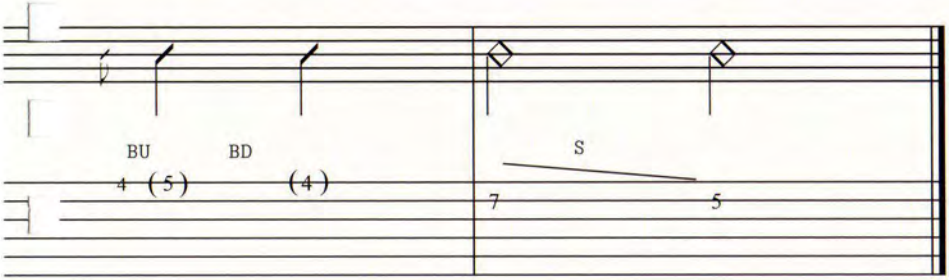

Pasul 2

Pentru a executa un bending spre înălțimea virtuală aferentă tastei a șaptea, trebuie să împingeți coarda în sus, ca în ilustrație.

Pasul 3

În ultima măsură, deplasați-vă primul deget spre tasta a șaptea (pe coarda a doua). După ce ciupiți coarda, mutați-vă degetul, prin alunecare pe coardă, înapoi, spre tasta a cincea (nu ridicați degetul de pe coardă).

Exemplul 2

Pentru a executa un legato descendent (spre o notă mai joasă), trageți brusc degetul în lateral, pentru a cânta a doua notă, pentru care nu se mai ciupește coarda. Pentru un legato ascendent (spre o notă mai înaltă), ciupiți numai prima notă. Sunetul celei de-a doua note este generat numai de impactul degetului cu tastiera.

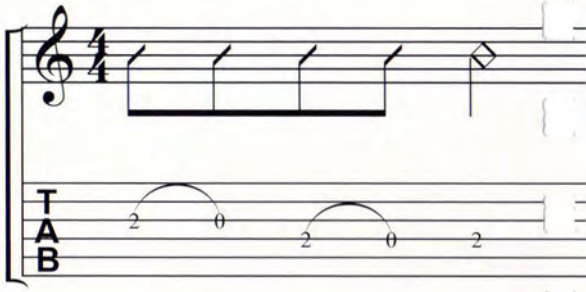

Pasul 1

Trageți brusc degetul în lateral, spre coarda a patra, pentru a crea primul legato descendent.

Pasul 2

Apăsarea coardei a treia, ca pregătire pentru legato-ul spre nota liberă.

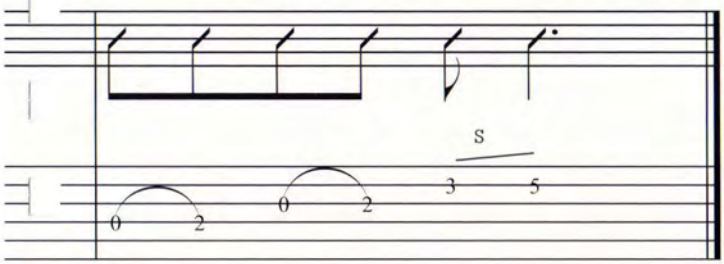

Pasul 3

Când ciupiți prima notă din măsura a doua, degetul al doilea trebuie să fie în poziția pentru legato-ul ascendent.

Pasul 4

Apăsați coarda a doua cu al treilea deget, ciupiți-o și apoi alunecați spre a cincea tastă (fără a micșora apăsarea mâinii stângi).

Exemplul 3

Săgeata de sub prima notă indică un bending de un sfert de ton. Acesta trebuie cântat cu primul deget; trebuie doar să arcuiți coarda foarte ușor. Apoi puteți să cântați nota de la tasta a cincea cu degetul al treilea, iar glissando-ul următor, cu degetul al doilea.

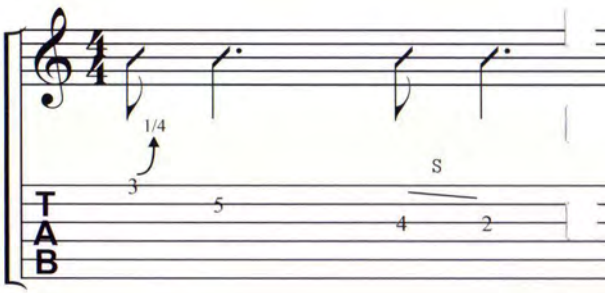

Pasul 1

După ciupirea primei note, împingeți ușor în sus, spre coarda a doua, pentru a crea bendingul de un sfert de ton.

Pasul 2

Glissando-ul din prima măsură se cântă cu al doilea deget – acest lucru vă lasă degetul al treilea liber pentru nota următoare.

Sugestie

Bendingul necesită multă forță în degete, deci folosiți trei degete pentru a-l executa, degetul al treilea fiind cel care apasă, practic, pentru a crea nota. Verificați întotdeauna ce înălțime a sunetului doriți să obțineți prin bending cântând întâi nota respectivă; de exemplu, cântați nota din paranteză înainte de a o crea prin bending.

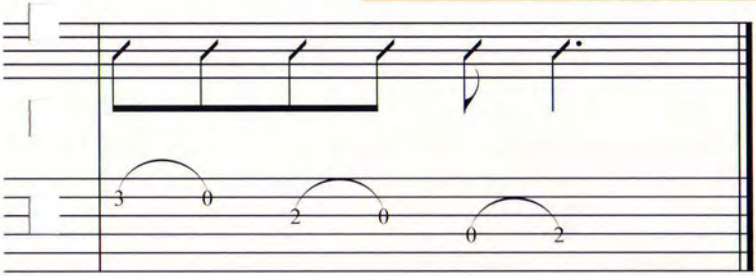

Pasul 3

Pentru primul legato descendent se apasă cu degetul al treilea. Nu uitați să trageți brusc degetul în lateral, atunci când îl ridicați de pe coardă.

Pasul 4

Aveți grijă ca al doilea deget să fie în poziția pentru legato ascendent, când ciupiți nota finală.

Lecția 18

Trei acorduri de septimă de dominantă

A sosit acum timpul să facem cunoștință cu un membru foarte important al familiei acordurilor – septima de dominantă. Acordul de septimă (așa cum este numit, de obicei) conține o disonanță (acesta este termenul muzical pentru instabilitate), care îl face să fie un acord ce dă mișcare muzicii. El creează tensiune, care, la rândul ei, creează o mișcare armonică. În mod tradițional, septima de dominantă a fost folosită ca acord V7 (revedeți lecția 6, unde au fost prezentate acordurile I-IV-V, din trucul cu trei acorduri), care se rezolva înapoi, la acordul I, când era necesară o eliberare din tensiunea armonică. Totuși, influența largă a blues-ului și a jazz-ului – unde succesiuni întregi de acorduri constau frecvent din acorduri de septimă – a făcut ca acum urechile noastre să accepte acordul de septimă drept un acord de tonică (sau I). Nici un chitarist de blues care se respectă nu ar folosi un acord major direct acolo unde ar merge un acord de septimă. Dar chiar dacă blues-ul nu este pe placul dumneavoastră, acordul de septimă de dominantă se întâlnește în absolut toate stilurile muzicii contemporane, așa că va trebui să ajungeți să îl cunoașteți foarte bine.

Sugestie

Toate acordurile de septimă conțin una sau mai multe coarde libere care sunt importante pentru calitatea acordurilor, deci asigurați-vă că toate notele libere sună clar cântând separat fiecare notă.

Mi_7

Versiunea de bază a acestui acord este un simplu Mi major la care degetul al treilea se omite. Însă mulți chitariști adaugă degetul al patrulea (în paranteză), întrucât acesta conferă acordului o nuanță de septimă mult mai pronunțată.

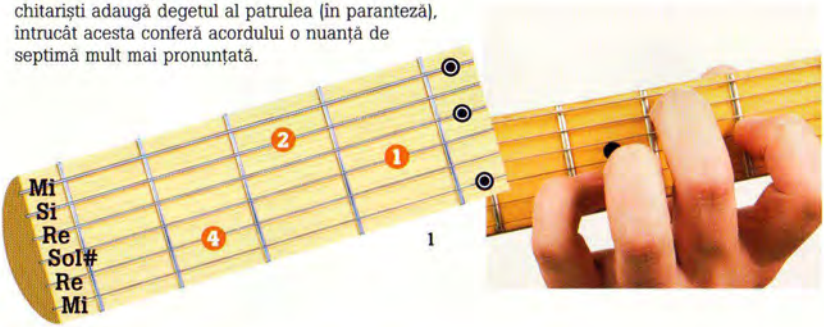

La_7

Aveți grijă să nu blocați nici o coardă liberă în această formă – asigurați-vă că toate notele libere sună clar cântând separat fiecare notă.

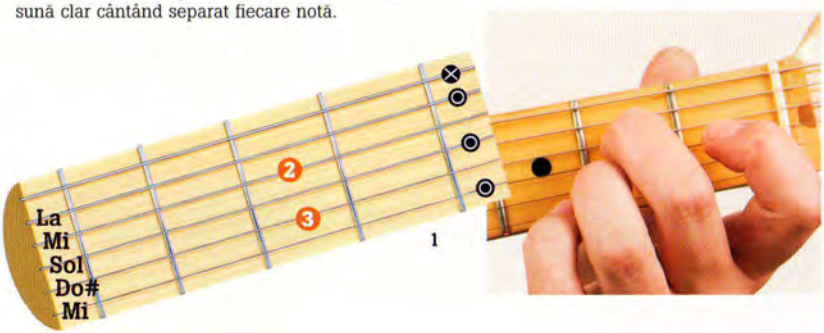

Si_7

Încercați să nu includeți coarda a șasea în acest acord – este o notă disonantă și nu-i va impresiona plăcut pe prietenii dumneavoastră. Poziționați-vă al doilea deget mai aproape de a șasea coardă; astfel, o va putea atinge ușor, blocând-o.

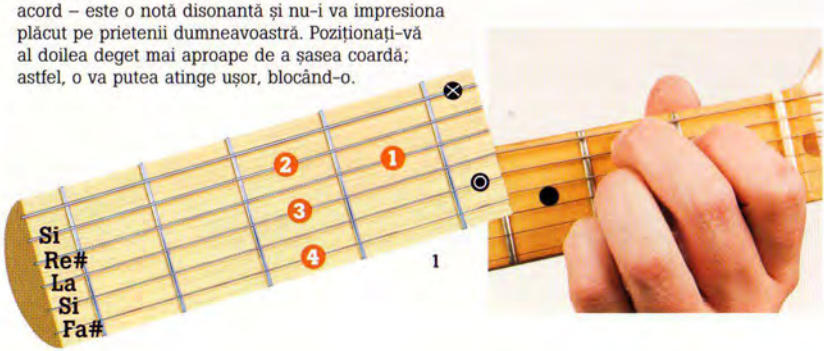

Lecția 19

Este timpul pentru rock'n roll!

Când s-a născut rock'n roll-ul, din încrucișarea stilurilor blues, country și jazz, la începutul anilor 1950, chitariștii pionieri ca Bo Diddley și Chuck Berry foloseau adesea riffuri simple, în locul acordului de septimă. Pe atunci, acest lucru era privit ca o simplificare, întrucât riffurile folosite nu conțineau nici o terță, deci nu erau nici majore, nici minore. Cu toate acestea, riffurile caracteristice pentru rock'n roll se folosește și în zilele noastre (rockerii de la Status Quo și-au construit, în anii '70, întreaga carieră pe baza lui); de asemenea, a fost precursorul acordului de cvintă, care va fi studiat în lecția 27. Deși riffurile se bazează pe o schemă ritmică de optimi, ciupirea coardelor în jos și în sus nu sună la fel de bine precum ciupirea exclusiv în jos, care creează un sunet mai autentic, mai agresiv și mai antrenant. Aceasta este doar una dintre numeroasele tehnici stilistice ale rock'n roll-ului din anii '50, care supraviețuiește și astăzi în stilurile bazate pe punk, rock și heavy metal, confirmând cât de importantă a fost această perioadă pentru evoluția muzicii pop/rock și pentru continua popularitate și dominație a chitarei electrice.

Exemplul 1

Folosiți primul deget pentru nota de pe tasta a doua. Ar trebui acum să puteți apăsa pe tasta a patra cu al treilea deget. Este important ca ambele coarde să fie ciupite simultan.

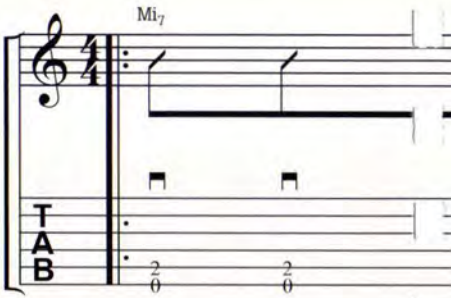

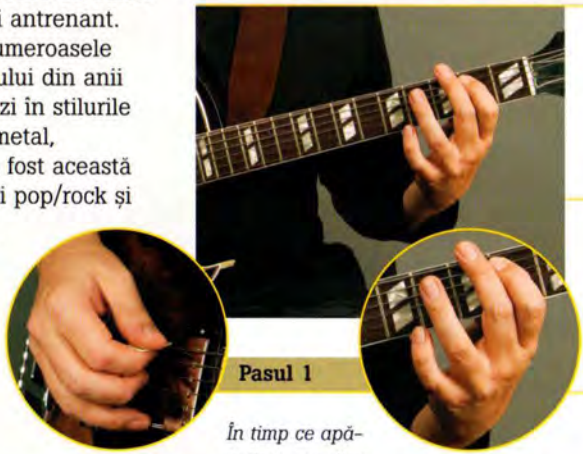

Pasul 1

În timp ce apăsați pe coarda a cincea cu primul deget, al doilea deget trebuie să se afle deasupra tastei a cincea, pregătit pentru următoarea pereche de note. Cântați acordul ciupind coardele în jos.

Sugestie

Puteți schimba radical sunetul acestui riff blocându-l cu palma mâinii drepte. Sprijiniți ușor partea cărnoasă a palmei pe cordarul chitarei, unde se prind coardele de bas. Schimbând ușor poziția mâinii, puteți să măriți sau să micșorați efectul.

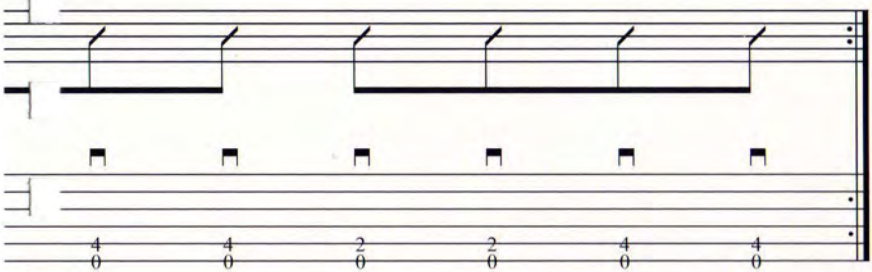

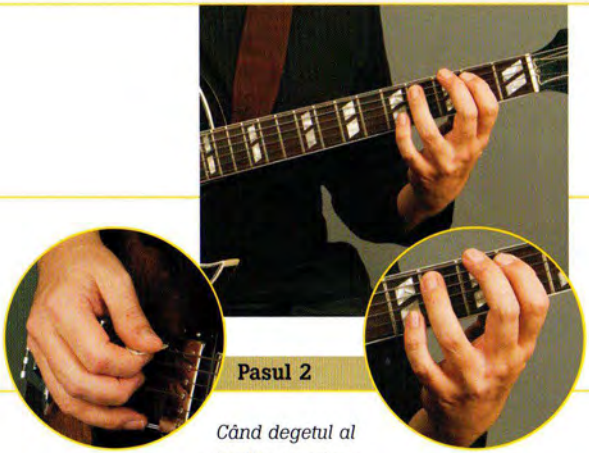

Pasul 2

Când degetul al treilea apasă pe tasta a patra, încercați să țineți primul deget în poziție pe tasta a doua. Peste tot trebuie folosită ciupirea în jos.

Exemplul 2

Folosiți exact aceeași digitație ca în exemplul precedent, dar aveți grijă să nu atingeți din greșeală cu pana coarda a șasea, liberă.

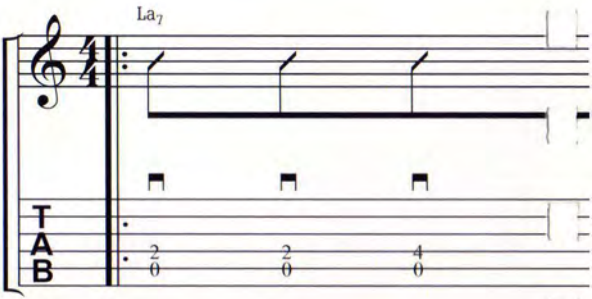

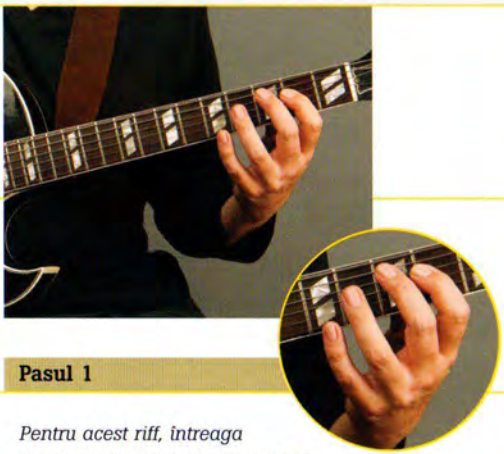

Pasul 1

Pentru acest riff, întreaga formă se deplasează cu o coardă mai sus. Apăsați pe coarda a patra cu primul deget, ciupind simultan cu pana coarda a cincea, liberă.

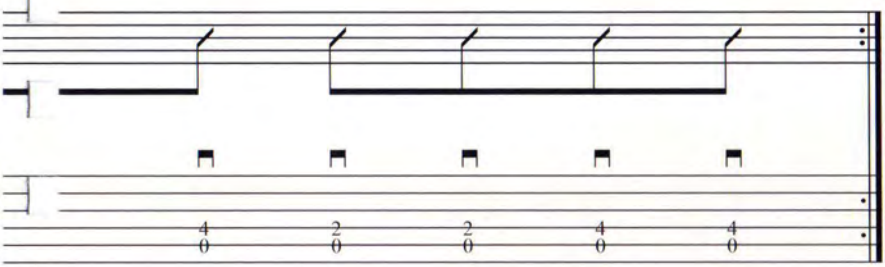

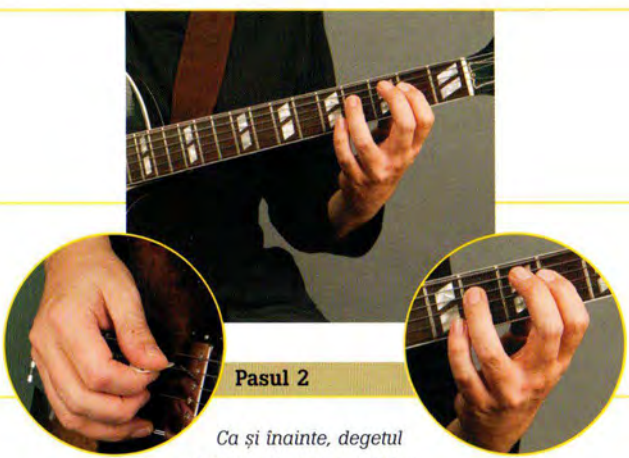

Pasul 2

Ca și înainte, degetul al treilea apasă pe tasta a patra, în timp ce primul deget rămâne în poziție. Pentru a evita să loviți coarda a șasea, liberă, loviți cu pana scurt, în jos.

Exemplul 3

Aceasta este o versiune mobilă de apăsare pe taste a celor două riffuri anterioare și poate fi cântată oriunde pe grif, exact ca acordurile barré din lecția 15. Dacă poziția vi se pare dificilă, încercați mai sus pe grif.

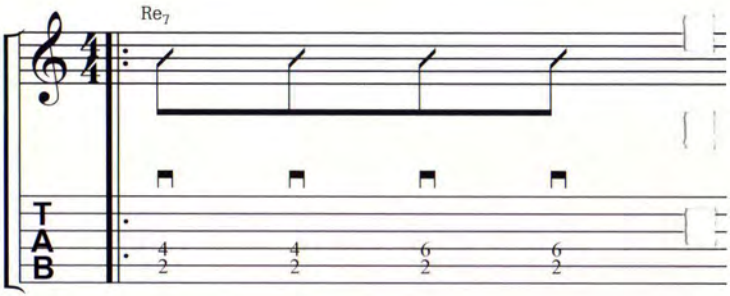

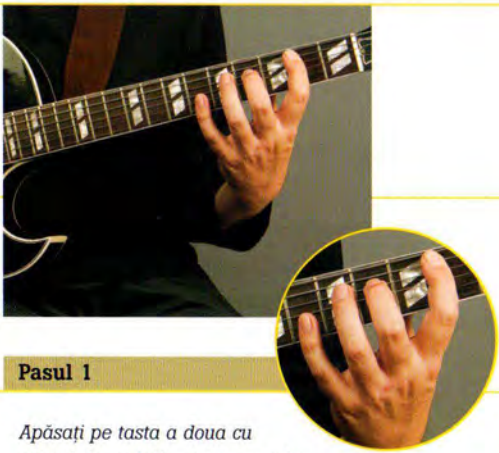

Pasul 1

Apăsați pe tasta a doua cu primul deget întins peste coarde. Astfel vă va fi mai ușor să apăsați pe tasta a patra cu degetul al doilea.

Pe CD: pistele 23-28

Toate cele trei riffuri sunt exemplificate pe CD de două ori, a doua oară cu un ritm lent. În acest ritm se cântă instinctiv – nu este notat și, în esență, constă în a cânta optimile în ritm de jazz. Ascultați CD-ul și vedeți dacă puteți cânta riffurile în ambele moduri.

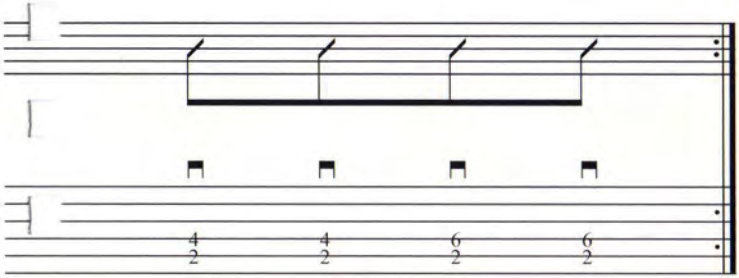

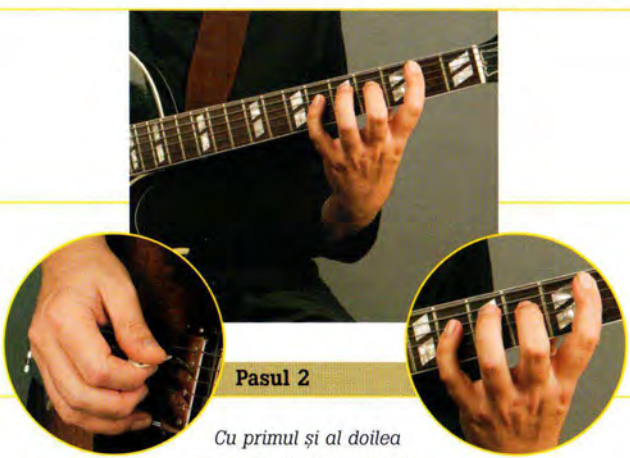

Pasul 2

Cu primul și al doilea deget menținute în poziție, apăsați pe tasta a șasea cu al patrulea deget (cel mic). Repet, folosiți numai ciupirea în jos.

Lecția 20

Blues de 12 măsuri în Mi major

Blues-ul de 12 măsuri (12-bar blues) este, poate, progresia de acorduri prezentă în cea mai mare măsură în muzica occidentală. Deși rădăcinile ei sunt înfipte adânc în tradiția blues-ului, succesiunea de acorduri a fost „ridicată" și folosită în aproape toate celelalte genuri contemporane, de la jazz la cea mai simplă muzică pop. Pentru majoritatea chitariștilor este, de obicei, prima succesiune de acorduri pe care o învață (unii nici nu mai învață alta) și este ceva care nu va scăpa niciodată unui muzician profesionist; orice formație care se respectă știe cel puțin o duzină de melodii de rock'n roll de 12 măsuri. Începutul carierei lui Elvis Presley s-a lansat cu acest vehicul armonic. L-au folosit Beatles, Rolling Stones, Jimi Hendrix și Led Zeppelin. Este o țesătură invizibilă în tapiseria muzicii contemporane. Exemplul 1 ilustrează progresia de acorduri de bază (alături sunt date numerele romane pentru a vă ajuta să transpuneți această succesiune în alte tonalități, mai târziu), în timp ce exemplul 2 este o melodie de 12 măsuri integrală. Puteți să folosiți acordurile de septimă prezentate în lecția 18 (cu coardele ciupite sau lovite cu degetele) sau riffu de rock'n roll din lecția 19, pentru acompaniament.

Exemplul 1

Aceasta este secvența tradițională de 12 măsuri pentru blues. Folosirea atât a numerelor romane, cât și a simbolurilor pentru acorduri face secvența mai ușor de transpus în alte tonalități.

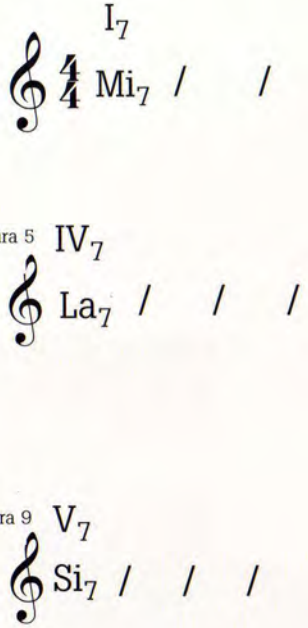

Sistemul cu cifre romane

I_7 = septimă de dominantă pe tonică

IV_7 = septimă de dominantă pe treapta a patra (numărați 5 taste în sus de la tonică)

V_7 = septimă de dominantă pe treapta a cincea (numărați 7 taste în sus de la tonică)

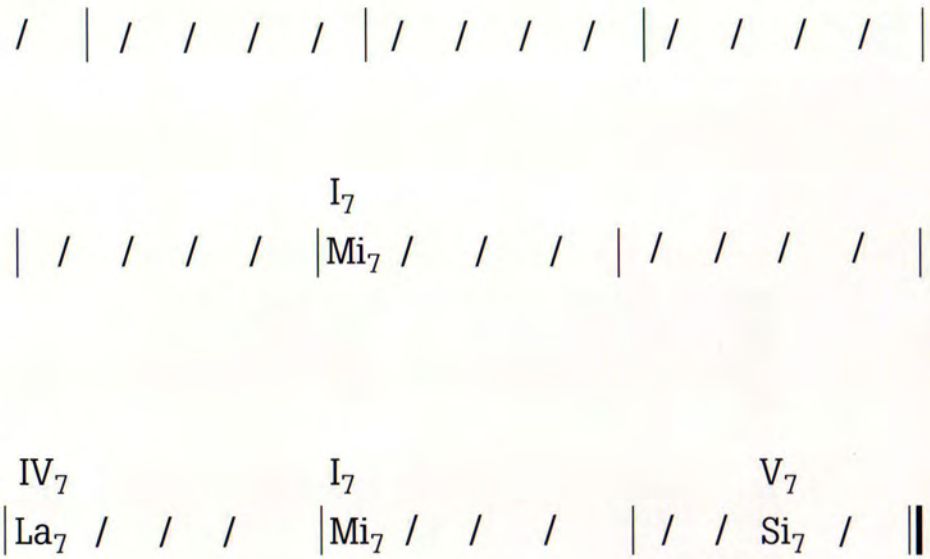

Exemplul 2
Măsurile 1-4

Mâna dumneavoastră trebuie să fie în poziția întâi, astfel ca al treilea deget să apese creând prima notă (curbați ușor coarda spre tonuri mai înalte). Semnul de legato înseamnă că trebuie să ciupiți numai prima notă și să realizați un legato ascendent spre nota următoare, prin lovirea energică a coardei cu alt deget (hammer), dacă aceasta este mai înaltă, sau unul descendent, dacă nota următoare este mai joasă (prin ciupire cu degetul mâinii stângi).

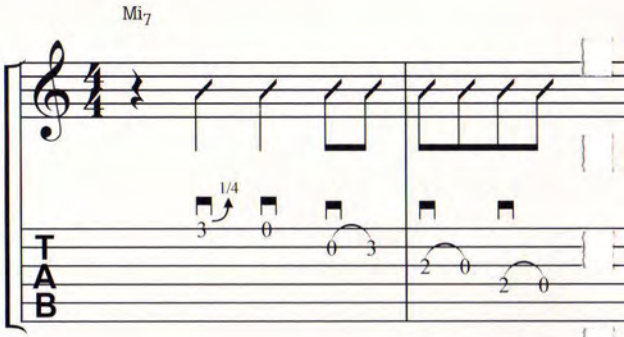

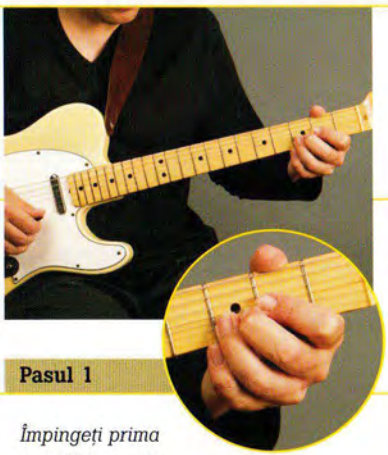

Pasul 1

Împingeți prima coardă în sus în timp ce o apăsați cu degetul al treilea, pentru a crea bendingul de un sfert de ton.

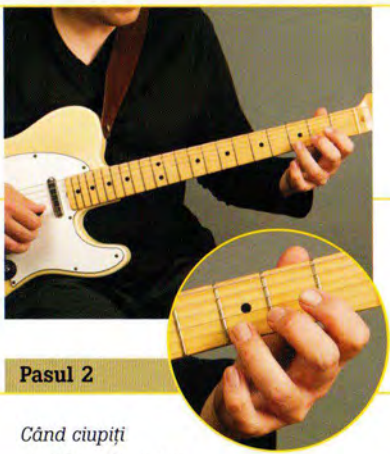

Pasul 2

Când ciupiți coarda a doua, pe timpul patru, degetul al treilea trebuie să fie pregătit pentru legato-ul ascendent (hammer) spre nota următoare.

Sugestie

Toți muzicienii folosesc sistemul de numere romane pentru a descrie succesiunile de acorduri, ceea ce face mai ușoară transpunerea în alte tonalități a progresiilor. Acest lucru se face, de obicei, pentru soliștii vocali sau pentru instrumentele de suflat (saxofon sau trompetă), iar uneori, pentru că pur și simplu sună mai bine în altă tonalitate.

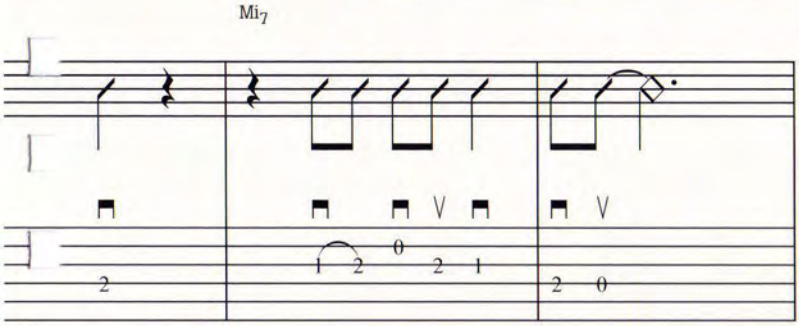

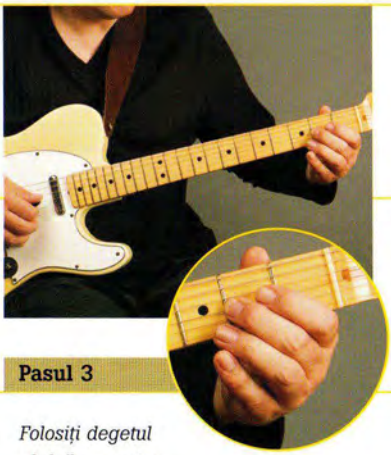

Pasul 3

Folosiți degetul al doilea pentru ambele legato-uri descendente din a doua măsură.

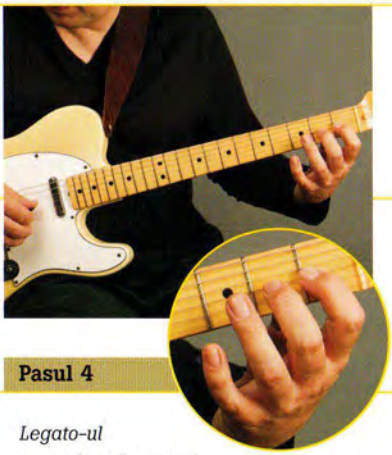

Pasul 4

Legato-ul ascendent (hammer) din măsura a treia începe cu o notă realizată prin apăsare pe grif. Aveți grijă să mențineți în poziție primul deget atunci când realizați legato-ul ascendent cu cel de-al doilea.

Măsurile 5-8

La sfârșitul măsurii a șaptea, înclinați puțin al treilea deget, astfel încât să atingă ușor coarda liberă Mi, atunci când apăsați pe coarda de dedesubt pentru a-l cânta pe Re (dacă ambele note sunt cântate simultan, efectul poate fi neplăcut).

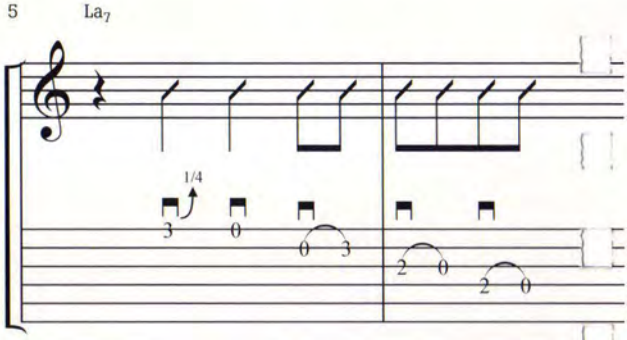

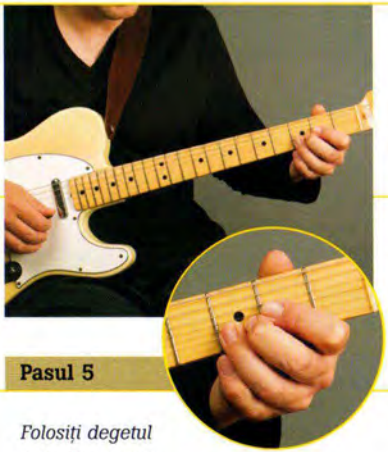

Pasul 5

Folosiți degetul al treilea pentru bendingul de un sfert de ton de la începutul măsurii a cincea.

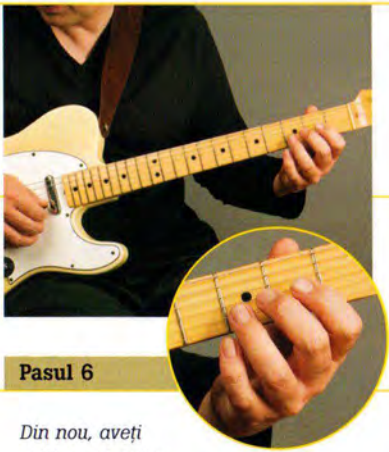

Pasul 6

Din nou, aveți grijă ca al treilea deget să se afle deasupra tastei a treia atunci când ciupiți coarda a doua, liberă, pe timpul patru (măsura a cincea).

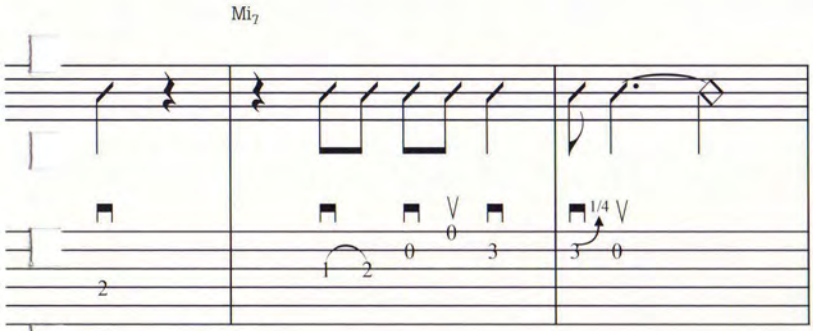

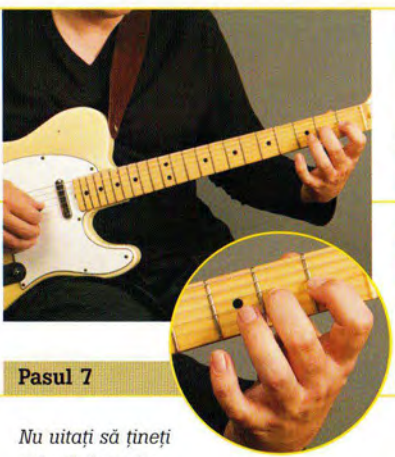

Pasul 7

Nu uitați să țineți primul deget în poziție, când cântați legato-ul ascendent din măsura a șaptea.

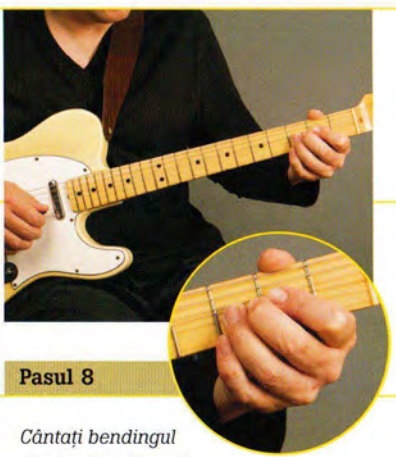

Pasul 8

Cântați bendingul de un sfert de ton la începutul măsurii a cincea împingând în sus degetul al treilea în timp ce apăsați pe tastă pentru a cânta nota.

Măsurile 9-12

Prima notă din măsura a noua trebuie apăsată cu degetul al doilea. Astfel, degetul al treilea rămâne liber pentru a executa bendingul pe coarda a doua. Nu uitați că legato-urile descendente sună mai puternic când trageți degetul brusc în lateral, când eliberați nota.

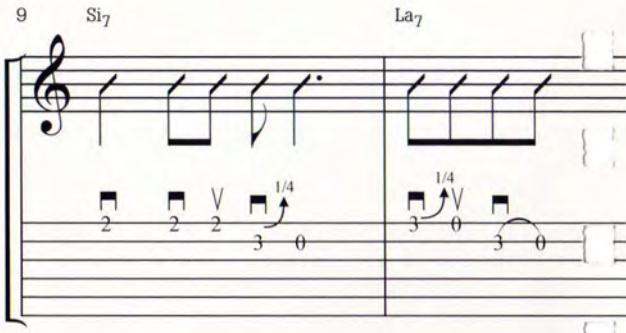

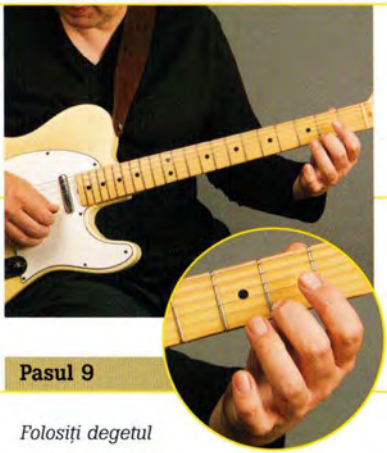

Pasul 9

Folosiți degetul al doilea pentru prima notă din măsura a noua.

Pasul 10

Bendingul de un sfert de ton din măsura a noua trebuie executat cu degetul al treilea.

Pe CD: pista 29

Exemplul 2 este ilustrat pe CD. Melodia este redată în stânga, iar acompaniamentul, în dreapta. Reglând potențiometrul de balans al aparatului de redat CD-uri, puteți exersa oricare parte împreună cu CD-ul.

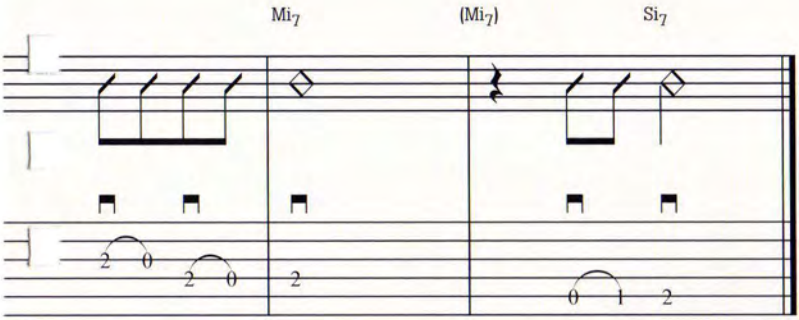

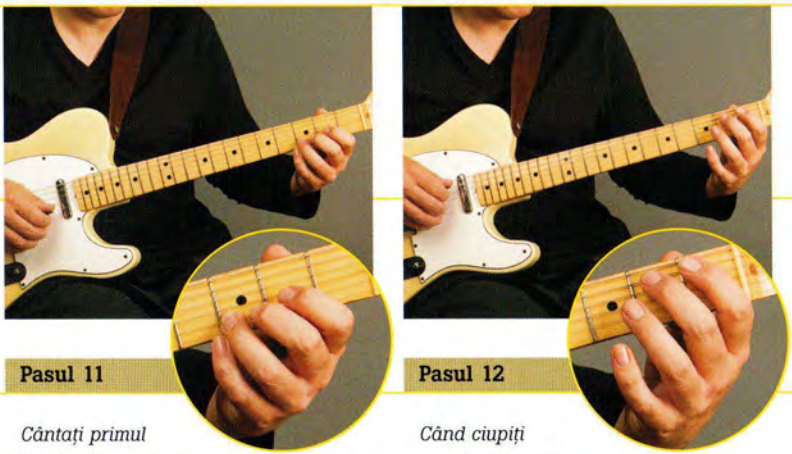

Pasul 11

Cântați primul legato descendent din măsura a zecea cu degetul al treilea. Nu uitați că prin tragerea bruscă în lateral a degetului se creează un legato descendent mai puternic.

Pasul 12

Când ciupiți coarda a cincea, liberă, la ultima măsură, aveți grijă ca primele două degete să fie în poziție pentru ultimele două note.

Lecția 21

Improvizație simplă: fraze de blues

Progresia de blues sună foarte bine într-un solo și este foarte mult folosită în improvizațiile de grup. Totuși, perspectiva unei improvizații vă poate descuraja, dacă nu ați mai făcut niciodată așa ceva. Ce să cântați? De unde vin notele? Cel mai bine este să începeți prin a învăța câteva fraze muzicale. Acestea sunt o parte din limbajul improvizației. Când vorbiți, folosiți fraze obișnuite, expresii populare și colocvialisme pentru a vă transmite ideile. Frazele muzicale funcționează într-un mod foarte asemănător; un muzician talentat le poate combina cu game, arpegii și idei spontane pentru a crea un solo interesant. Majoritatea chitariștilor transcriu frazele instrumentiștilor lor preferați; aceasta constituie o parte importantă a învățării și vă ajută să vă dezvoltați urechea muzicală. Când veți mai asculta un CD cu un solo al chitaristului dumneavoastră preferat, ce-ar fi să întrerupeți redarea din când în când și să încercați să copiați câteva note?

Exemplul 1

Această frază în stilul lui Eric Clapton este bazată în întregime pe gama pentatonică Mi minor. Ultima notă trebuie cântată staccato – scurtați nota atingând ușor coarda a treia cu primul sau al doilea deget.

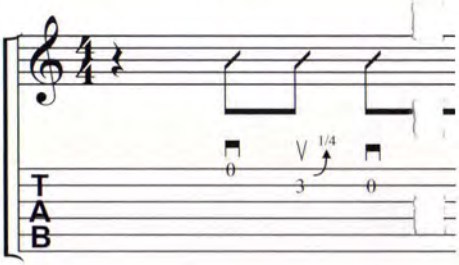

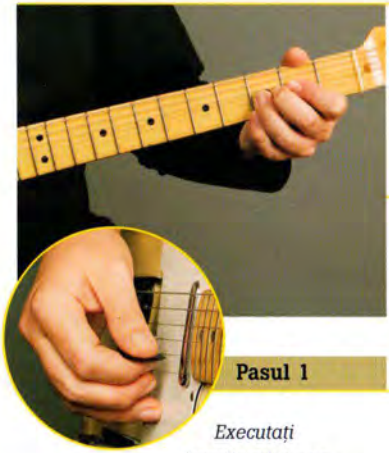

Pasul 1

Executați bendingul de un sfert de ton împingând ușor în sus coarda cu degetul al treilea. Pentru această notă folosiți ciupirea în sus, ca în ilustrație.

Punctul de staccato

Un punct așezat chiar dedesubtul sau deasupra unei note arată că aceasta trebuie cântată scurt (staccato). Puteți să opriți din vibrație o coardă liberă blocând-o cu mâna stângă, iar o notă creată prin apăsare pe o tastă poate fi scurtată eliberând coarda de sub apăsarea degetului.

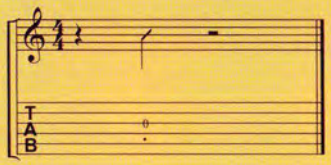

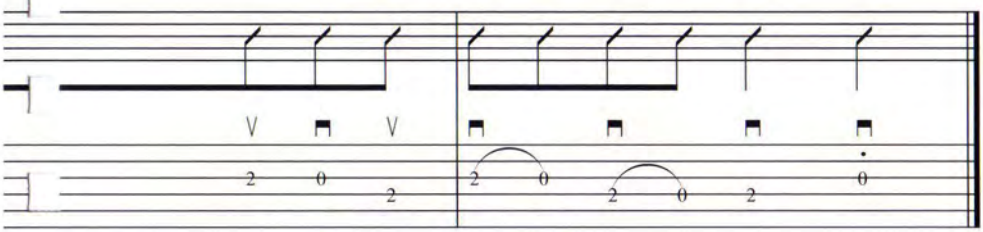

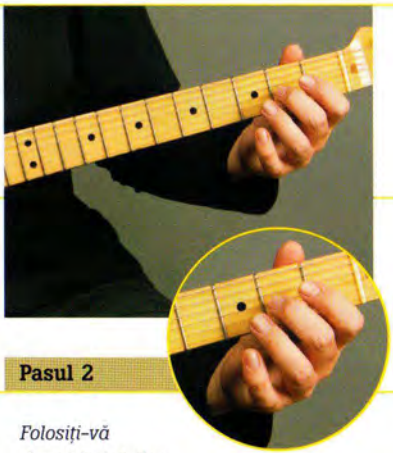

Pasul 2

Folosiți-vă degetul al doilea pentru a cânta prima notă din măsura a doua. Trăgând ușor degetul în lateral în timp ce îl ridicați de pe coardă veți crea nota coardei libere.

Exemplul 2

Această frază, bazată pe gama pentatonică Mi minor, a fost inspirată de regretatul Stevie Ray Vaughan. A patra notă din măsura a doua este împrumutată din gama de blues (pentatonică minoră, la care s-a adăugat treapta a cincea coborâtă).

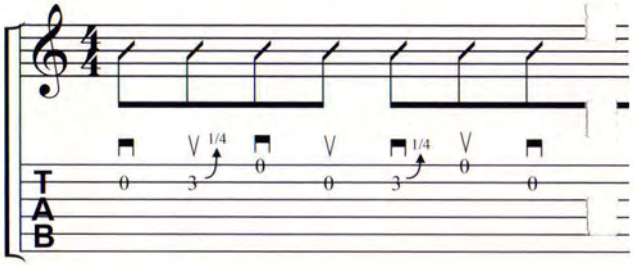

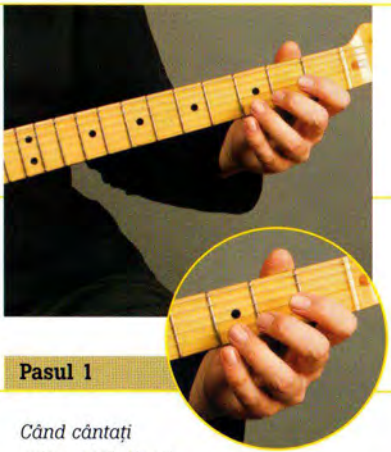

Pasul 1

Când cântați prima notă, țineți degetul al treilea deasupra tastei a treia de la coarda a doua. Aceasta vă va permite să treceți rapid la următorul bending de un sfert de ton.

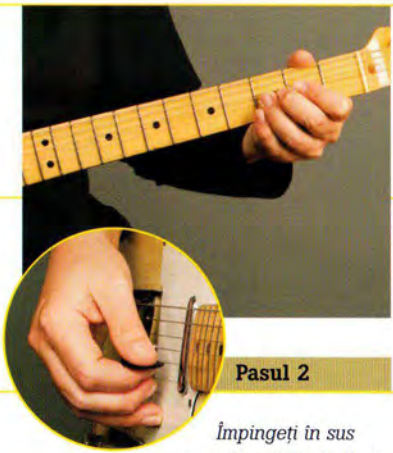

Pasul 2

Împingeți în sus coarda a doua în timp ce apăsați cu degetul al treilea. Deoarece acest bending cade pe un timp neaccentuat, trebuie cântat prin ciupire în sus.

Sugestie

Aceste fraze se pot cânta în orice progresie de acorduri de blues în Mi major (Mi_7, La_7 și Si_7). Odată ce le stăpâniți, încercați să le cântați împreună cu înregistrarea din capitolul precedent. Puteți să vă adăugați propriile idei folosind gama pentatonică minoră din lecția 13.

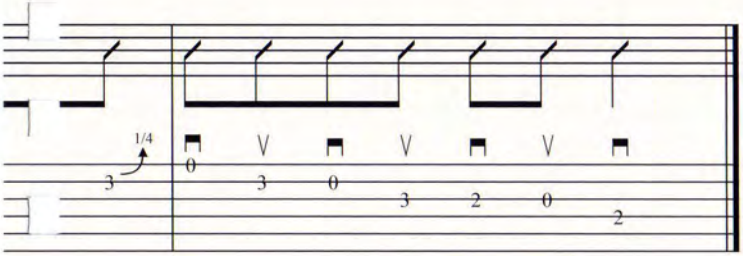

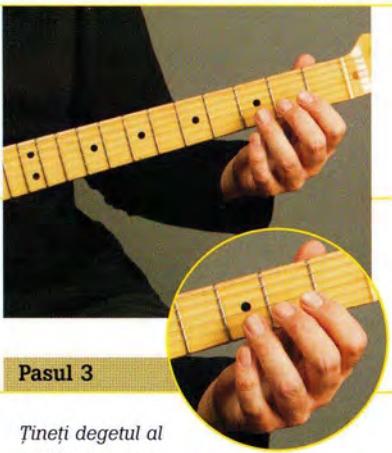

Pasul 3

Țineți degetul al treilea deasupra coardei a doua în timp ce ciupiți prima coardă, liberă, la începutul celei de-a doua măsuri.

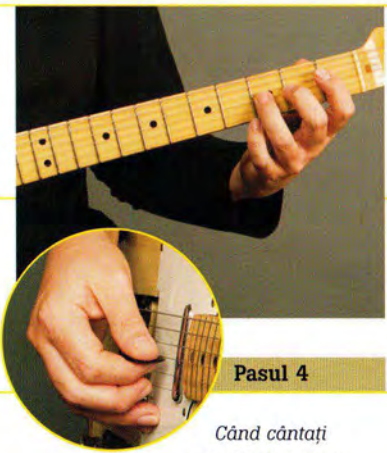

Pasul 4

Când cântați nota de la tasta a doua pe coarda a treia, poziționați-vă al doilea deget la tasta a doua, pregătit pentru nota următoare.

Exemplul 3

Cântată mai sus pe grif, în poziția a cincea, această frază clasică, în stilul lui B.B. King, combină notele gamei majore cu gama pentatonică minoră. Folosiți trei degete pentru bendingul din măsura a doua și scurtați nota încetând apăsarea degetului al treilea.

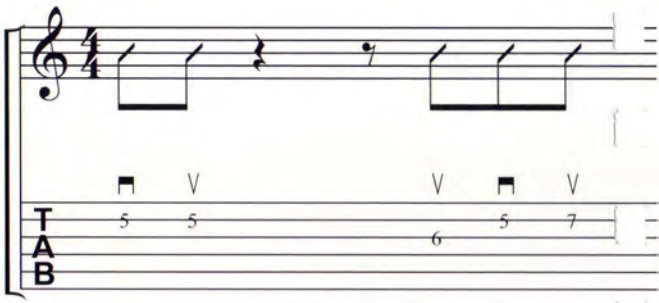

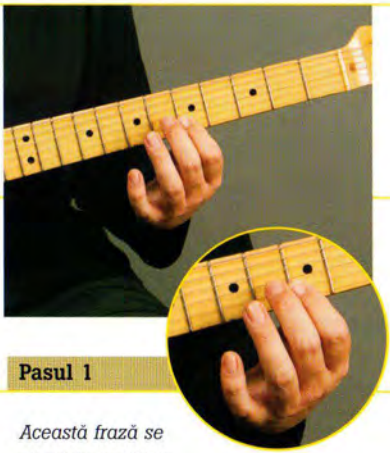

Pasul 1

Această frază se cântă în poziția a cincea, cu primul deget apăsând coarda a doua pe tasta a cincea. Observați cum este poziționat degetul al doilea, pregătit pentru nota următoare.

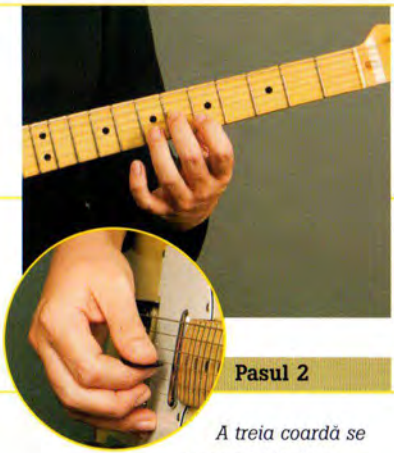

Pasul 2

A treia coardă se apasă pe tasta a șasea cu degetul al doilea; deoarece cade pe un timp neaccentuat, folosiți ciupirea în sus.

Pe CD: pistele 30-32

Toate cele trei fraze sunt prezentate pe CD, la 90 de timpi pe minut. Încercați să bateți din palme odată cu CD-ul și în același timp citiți tabulatura, înainte de a încerca să le cântați.

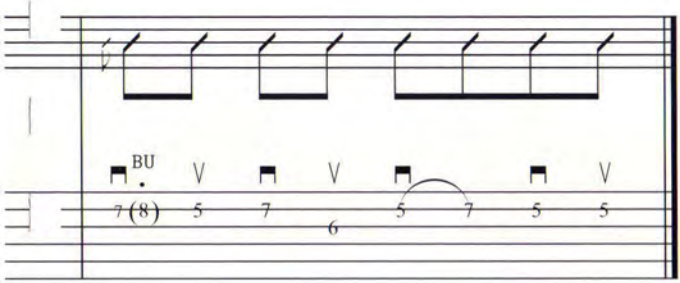

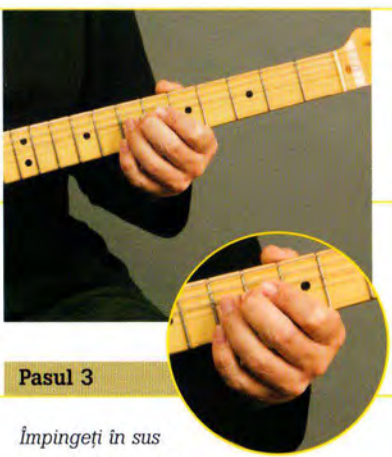

Pasul 3

Împingeți în sus coarda a treia cu degetul al treilea pentru bendingul de un semiton de la începutul măsurii a doua.

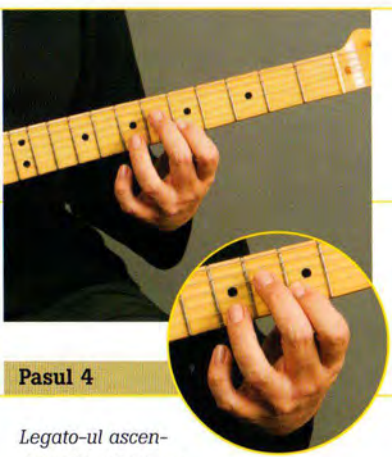

Pasul 4

Legato-ul ascendent din măsura a doua se află între două note create prin apăsare pe taste. Înainte de a ciupi prima notă, asigurați-vă că degetul al treilea se află deasupra tastei a șaptea.

Lecția 22

Regina armoniei: gama majoră

Gama majoră este fundamentul pe care este construită întreaga armonie; este esențială pentru a înțelege modul în care sunt construite gamele, acordurile și arpegiile. Intervalele care formează această gamă sunt toate majore sau perfecte, deci atunci când o reprezentăm numeric (1–2–3–4–5–6–7–octavă), în fața treptelor gamei nu există bemoli sau diezi (ca, de exemplu, ♭3, la gama pentatonică minoră). Aranjarea tonurilor (pe două taste) și a semitonurilor (pe o tastă) rămâne neschimbat, oricare ar fi nota cu care începe gama, cu semitonurile aflate întotdeauna între treptele a treia și a patra și a șaptea și a opta. În această gamă sunt incluse atât acordurile majore, cât și cele minore, plus importanta cadență perfectă V-I. De fapt, proprietățile armonice singulare ale acestei game îi asigură, pe drept cuvânt, locul de regină a armoniei.

Exemplul 1

Această gamă de o octavă este cântată în poziția întâi, deci începeți cu degetul al treilea și folosiți degetul mic pentru Fa# de pe coarda a patra. La început s-ar putea să vi se pară ciudat să folosiți degetul mic, dar prin exerciții susținute, în scurt timp vi se va părea mai ușor.

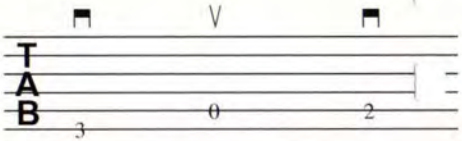

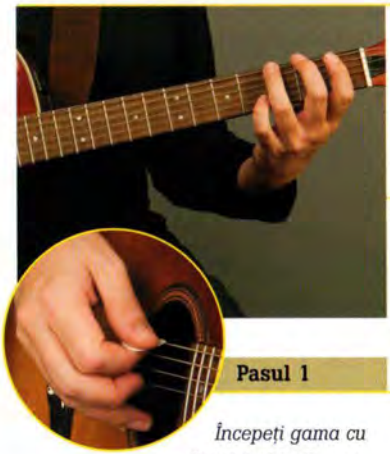

Pasul 1

Începeți gama cu degetul al treilea pe nota cea mai de jos. Aceasta trebuie cântată prin ciupire în jos.

Sugestie

Gamele au fost reprezentate în tabulatură numai ascendent, dar ar trebui să le exersați ascendent și descendent, fără să repetați nota de sus.

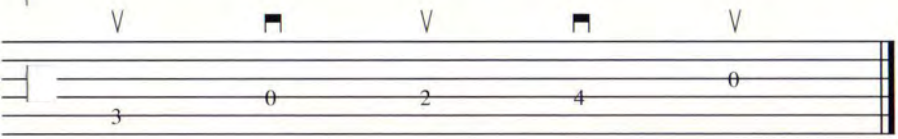

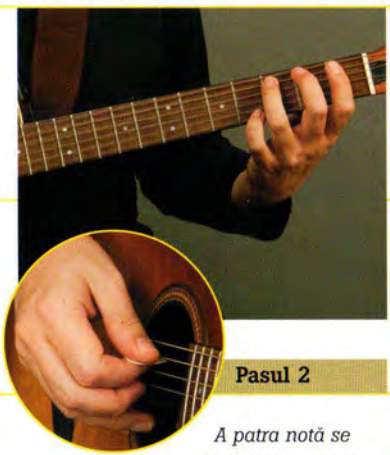

Pasul 2

A patra notă se cântă de asemenea cu al treilea deget, de data aceasta pe coarda a cincea. Observați cum trebuie cântată această notă, prin ciupire în sus.

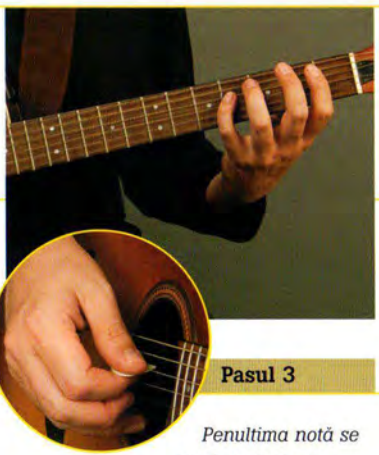

Pasul 3

Penultima notă se cântă pe tasta a patra a coardei a patra. Folosiți ciupirea în jos, în timp de apăsați coarda cu al patrulea deget.

Exemplul 2

Modelul de gamă majoră pe două octave adaugă exemplului precedent octava superioară. Odată ce îl veți putea cânta lin și fără pauze, adăugați ciupirea alternativă, așa cum este indicat.

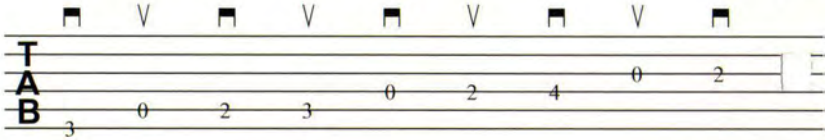

Pasul 1

Gama majoră pe două octave începe tot cu degetul al treilea pe nota cea mai de jos. Repet, folosiți ciupirea în jos.

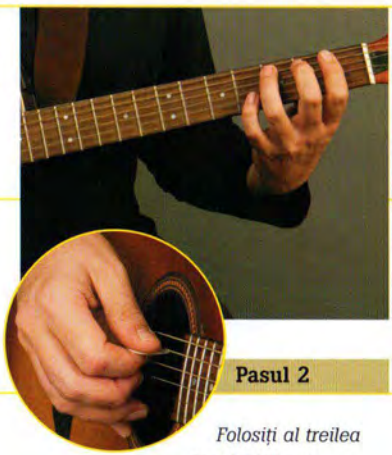

Pasul 2

Folosiți al treilea deget pentru a apăsa pe a treia tastă coarda a cincea, cântând nota prin ciupire în sus.

Construcția gamelor

T = ton (2 taste sau o secundă mare)

ST = semiton (1 tastă sau o secundă mică)

1	–	2	–	3	–	4	–	5	–	6	–	7	–	Oct
	T		T	ST		T		T		T		ST		

Verificarea intervalelor

1 = primă perfectă sau unison
2 = secundă mare
3 = terță mare
4 = cvartă perfectă
5 = cvintă perfectă
6 = sextă mare
7 = septimă mare

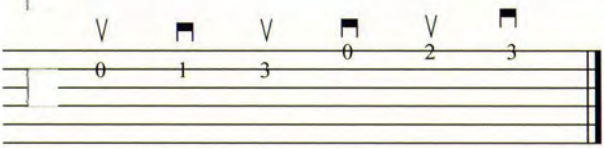

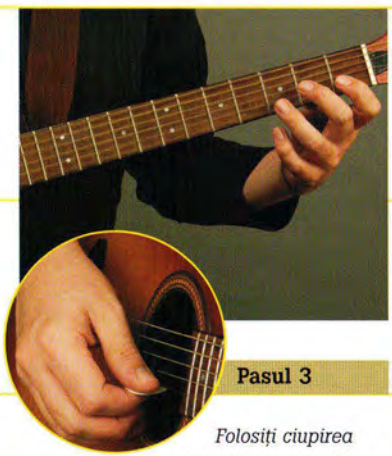

Pasul 3

Folosiți ciupirea în sus pentru nota de pe coarda a doua, liberă. Când cântați nota, primul și al treilea deget trebuie să se afle deasupra tastelor respective, ca în imagine.

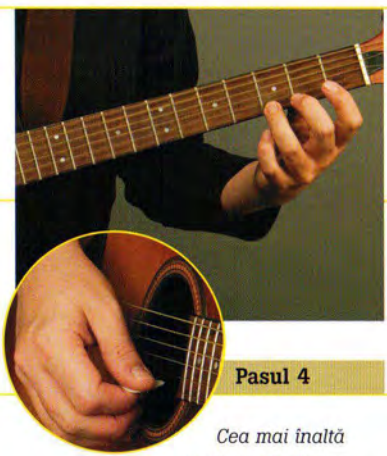

Pasul 4

Cea mai înaltă notă se cântă pe a treia tastă a primei coarde, prin ciupire în jos.

Lecția 23

Scurte și drăguțe: melodii în game majore

Gama majoră este cea mai melodică dintre toate și oferă toate notele necesare pentru crearea de melodii în orice stil de muzică, de la simplele cântece folk până la o simfonie amplă. În timpul perioadei considerate de mulți drept epoca de aur a compoziției de cântece, compozitorii clasici americani (Cole Porter, Rodgers și Hart, Duke Ellington și așa mai departe) din anii 1930 și 1940 își armonizau adesea melodiile în tonalități majore cu acorduri nondiatonice (acorduri care conțin note ce nu se află în gama respectivă). Ei și-au dat seama că gama majoră va crea o melodie atât de captivantă încât aceasta va rezista cu ușurință unei mici „zgâlțâieli armonice". Următoarele trei melodii au, fiecare, doar trei măsuri, dar sper să ilustreze ce instrument melodic eficient poate fi gama majoră.

Exemplul 1

Deoarece această melodie începe cu o anacruză, prima notă trebuie cântată prin ciupire în sus. Observați că această anacruză se repetă la sfârșitul celei de-a doua măsuri.

Am plecat la pescuit (Phil Capone)

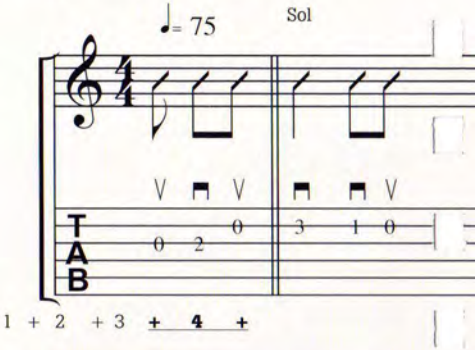

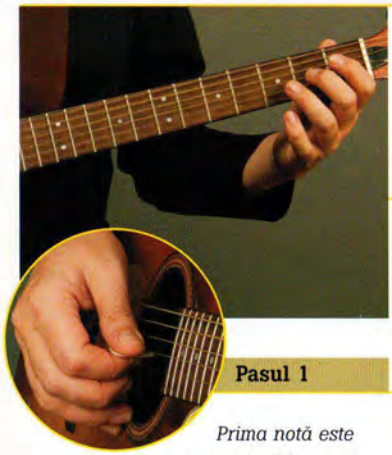

Pasul 1

Prima notă este prezentată în execuție corectă, prin ciupire în sus și cu degetul al doilea ținut deasupra tastei a doua, pregătit pentru nota următoare.

Anacruza

Anacruza se utilizează când o melodie începe înainte de prima măsură. Melodia precedă acompaniamentul, începând în timpul număratului – în acest caz, pe „și" de la timpul 3.

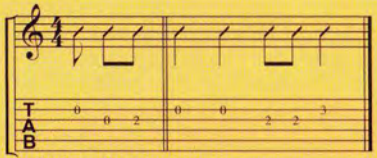

numărat: 1+2+3 **+ 4 +**

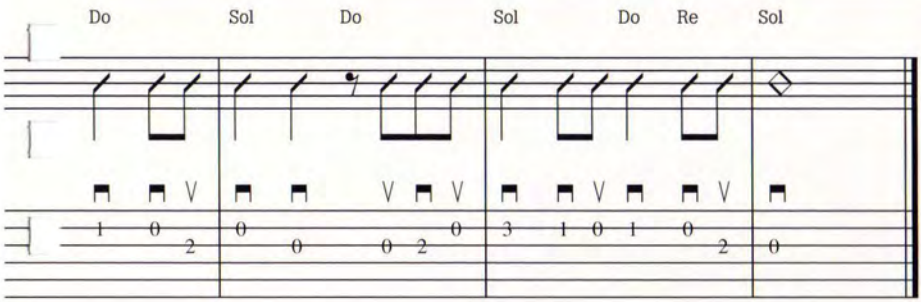

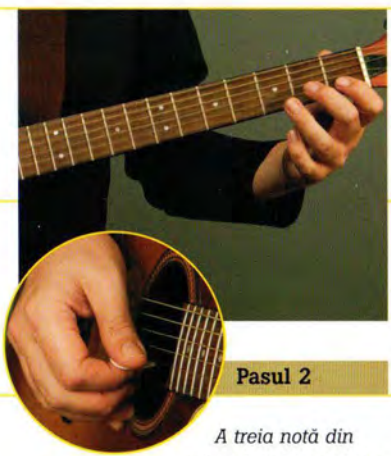

Pasul 2

A treia notă din măsura 1 este coarda a doua, liberă, care trebuie cântată prin ciupire în sus. Observați că primul deget rămâne puțin deasupra primei taste, pregătit pentru nota următoare.

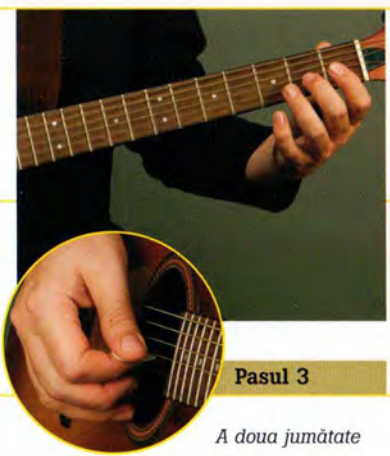

Pasul 3

A doua jumătate a melodiei (măsura a doua, nota a treia) începe cu coarda a treia, liberă, ciupită în sus. Al doilea deget este tot deasupra tastei a doua, pregătit pentru nota următoare.

Exemplul 2

Degetul mic trebuie să apese pe notele Fa# de pe coarda a patra, din măsurile unu și trei. Încercați să vă țineți degetele cât mai apropiate de tastieră și de notele pe care le veți cânta (acest lucru necesită exercițiu).

Ceasul bunicului (Henry C. Work)

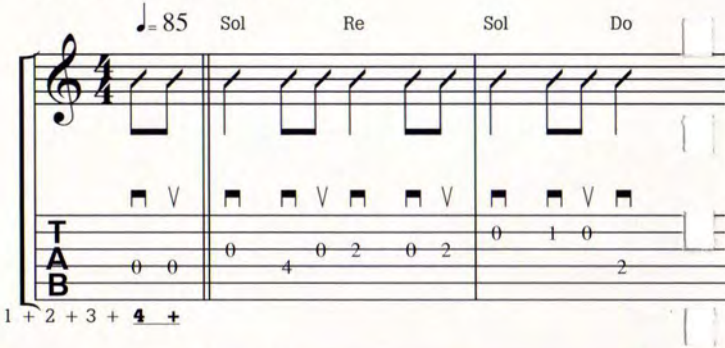

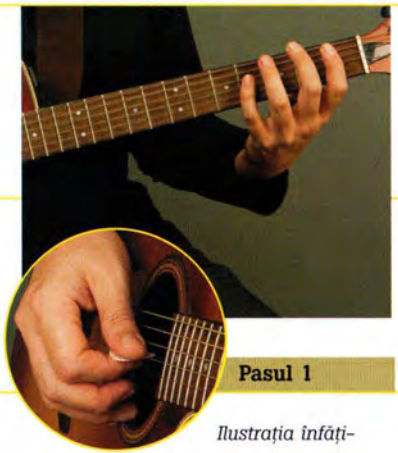

Pasul 1

Ilustrația înfățișează coarda a treia, liberă, ciupită de sus în jos, și degetul mic (al patrulea) în poziție deasupra tastei a patra, pregătit pentru nota următoare.

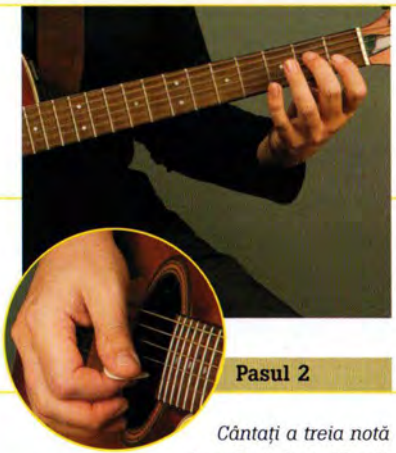

Pasul 2

Cântați a treia notă (coarda a doua, liberă) din a doua măsură prin ciupire în sus. Degetul al doilea trebuie să se afle tot deasupra coardei a treia, pregătit pentru nota următoare.

Exersați temeinic

Nu uitați că este mult mai greu să învețiți de la capăt ceva exersat greșit, deci nu vă grăbiți. Luați-o încet și bateți din palme odată cu CD-ul (urmărind în același timp tabulatura), înainte de a cânta.

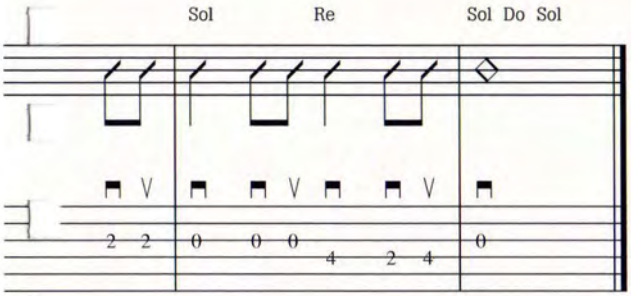

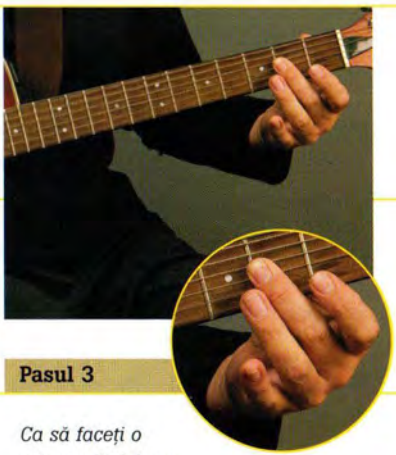

Pasul 3

Ca să faceți o mișcare lină între notele de pe tasta a doua, de la coardele a treia și a patra, țineți-vă degetul întins și „frângeți-l" peste coarde, pentru a cânta notele separat.

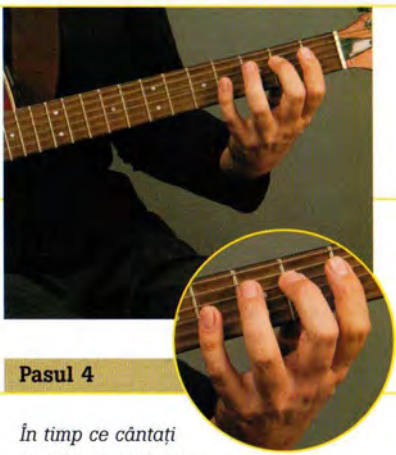

Pasul 4

În timp ce cântați penultima notă din măsura a treia cu degetul al doilea, degetul mic (al patrulea) trebuie să rămână deasupra tastei a patra.

Exemplul 3

Legato-ul descendent din anacruză nu poate fi realizat decât dacă apăsați pe coardele ambelor note, înainte de a-l executa. Acest lucru vă va părea ciudat la început, dar exersând, va deveni o a doua natură.

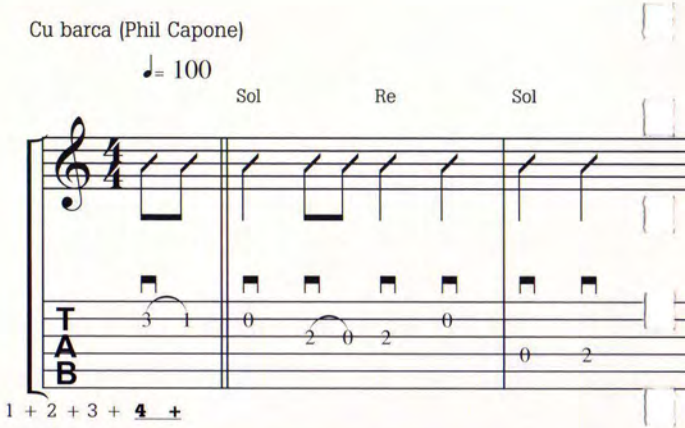

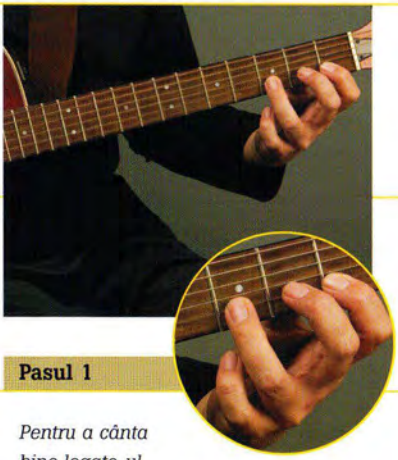

Pasul 1

Pentru a cânta bine legato-ul descendent de la început, trebuie să apăsați simultan pe coardele ambelor note și să ridicați al treilea deget trăgându-l brusc într-o parte.

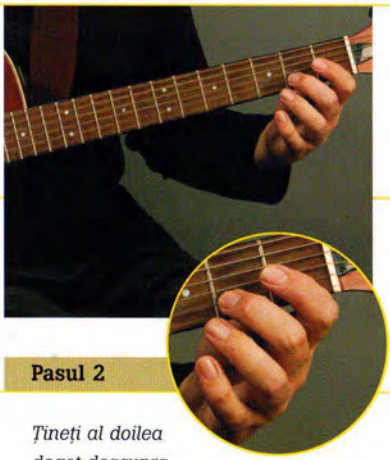

Pasul 2

Țineți al doilea deget deasupra coardei a treia în timp ce cântați legato-ul descendent din prima măsură; acest lucru vă va permite să reveniți rapid la nota apăsată.

Pe CD: pistele 33-35

Fiecare melodie este înregistrată pe CD cu acompaniament. La fel ca la blues-ul din lecția 20, chitara ritmică se aude în dreapta, iar melodia se aude în stânga. Reglând potențiometrul de balans al aparatului de redat CD-uri, veți putea să cântați numai împreună cu acompaniamentul.

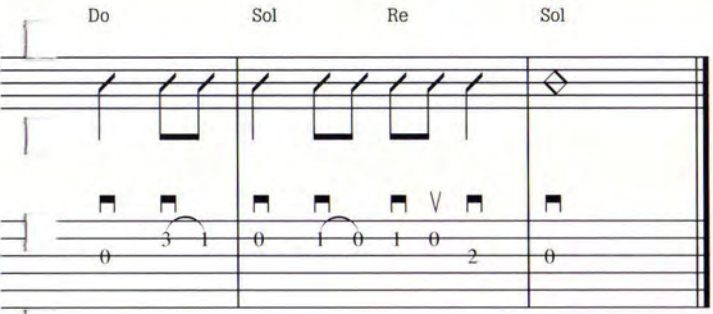

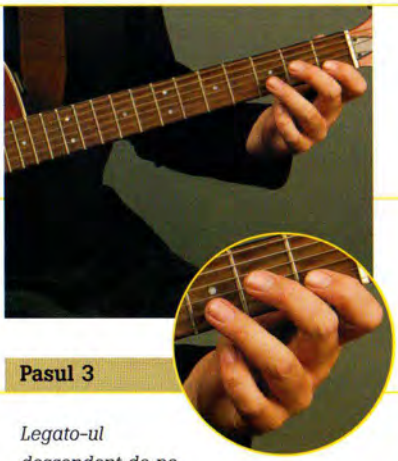

Pasul 3

Legato-ul descendent de pe tasta a treia se repetă la sfârșitul celei de-a doua măsuri; aveți grijă ca ambele degete să fie în poziție, înainte de a ciupi prima notă.

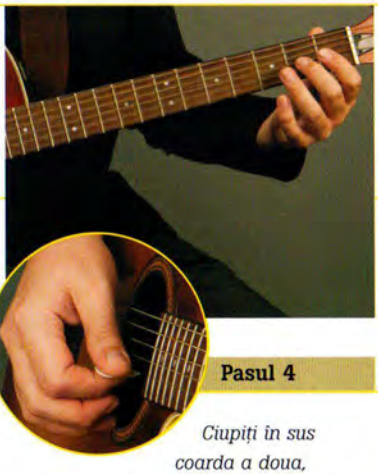

Pasul 4

Ciupiți în sus coarda a doua, liberă, de la sfârșitul celei de-a treia măsuri; de asemenea, degetul trebuie să se afle deasupra tastei a doua, pentru nota următoare.

Lecția 24

Relativ vorbind: gama naturală minoră

Tonalitatea minoră este mai complexă decât tonalitatea majoră, deoarece nu există o „mărime universală" pentru toate gamele minore; există, de fapt, mai multe game minore diferite. Fiecărei tonalități majore îi corespunde o tonalitate minoră, numită minoră relativă. Gama minoră naturală (modul eolian) folosește exact aceleași note ca și relativa ei majoră (acest lucru nu este valabil pentru alte game minore), deci este firesc să învățați întâi această gamă. Pentru a găsi relativa minoră a oricărei tonalități majore, tot ceea ce aveți de făcut este să numărați în jos o terță mică (trei taste) de la nota fundamentală; relativa minoră a lui Sol major este Mi minor. Dacă luăm notele din gama Sol major (Sol–La–Si–Do–Re–Mi–Fa#), dar începem de la Mi, obținem o formulă de intervale foarte diferită: 1–2–♭3–4–5–♭6–♭7–octavă. Tonalitatea minoră este asigurată de terța mică, în timp ce sexta și septima mici înalță caracterul modal, tenebros, al acestei game.

Exemplul 1

Minora naturală de o octavă folosește aceeași schemă cu trei note pe coardele a șasea și a cincea; folosiți degetul al doilea pentru notele de pe tasta a doua și degetul al treilea pentru notele de pe tasta a treia.

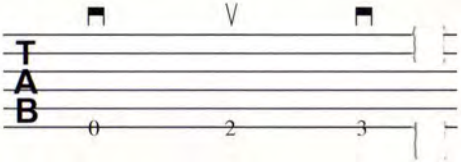

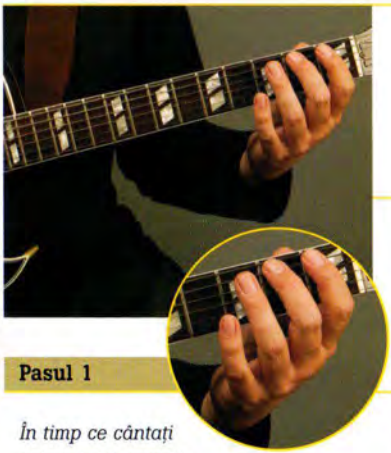

Pasul 1

În timp ce cântați prima notă, mutați al doilea deget deasupra tastei a doua, pentru nota următoare.

Sugestie

Nu uitați să exersați această gamă ascendent și descendent (fără să repetați nota cea mai înaltă). Ambele game trebuie să înceapă și să se termine cu o ciupire în jos, dacă folosiți ciupirea strict alternativă.

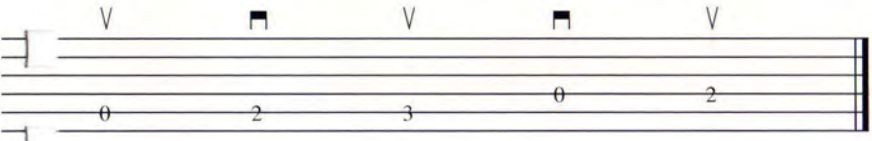

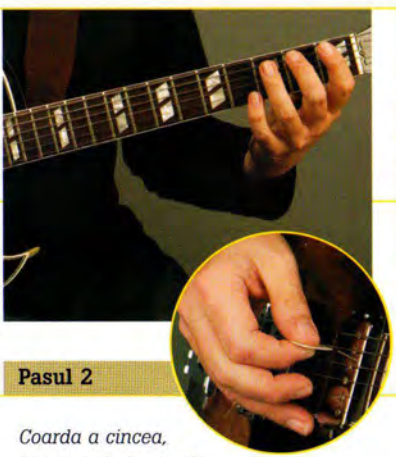

Pasul 2

Coarda a cincea, liberă, trebuie ciupită în sus; observați că degetele sunt, de asemenea, deja în poziție pentru următoarele două note.

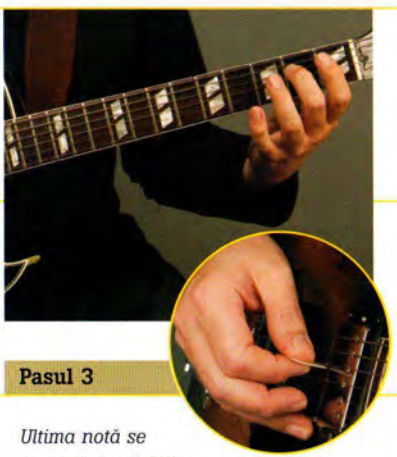

Pasul 3

Ultima notă se creează cu al doilea deget și prin ciupire în sus.

Exemplul 2

O gamă completă, pe două octave, include Fa# de pe coarda a patra, care trebuie cântată cu degetul mic. După ce ajungeți să stăpâniți digitația corectă, trebuie adăugată ciupirea alternativă.

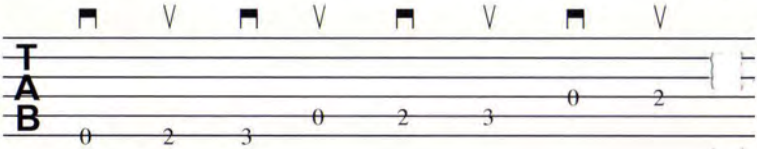

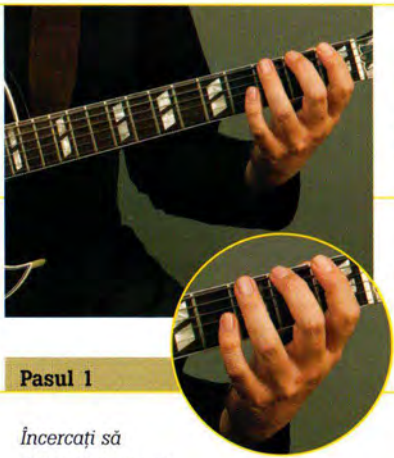

Pasul 1

Încercați să începeți gama cu degetele al doilea și al treilea în poziție deasupra tastelor respective; acest lucru vă va permite să ajungeți rapid la rezultate de nivel profesional.

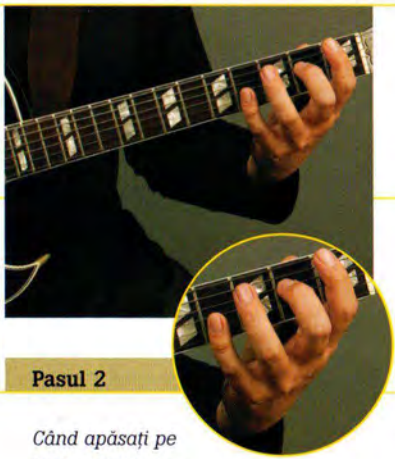

Pasul 2

Când apăsați pe tasta a doua, pe coarda a patra, încercați să țineți degetul mic (al patrulea) cât mai aproape de tastieră. Acest lucru va accelera schimbarea notelor și va face trecerea mai lină.

Construcția gamei

T = ton (2 taste sau secundă mare)

ST = semiton (1 tastă sau secundă mică)

1	–	2	–	♭3	–	4	–	5	–	♭6	–	♭7	–	Oct
T		T		ST		T		T		T		ST		

Verificarea intervalelor

1	=	primă perfectă sau unison
2	=	secundă mare
♭3	=	terță mică
4	=	cvartă perfectă
5	=	cvintă perfectă
♭6	=	sextă mică
♭7	=	septimă mică

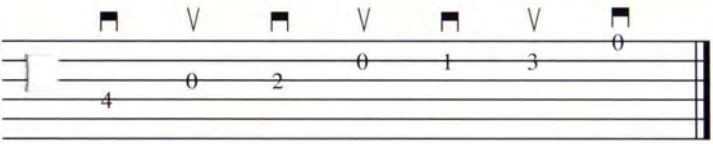

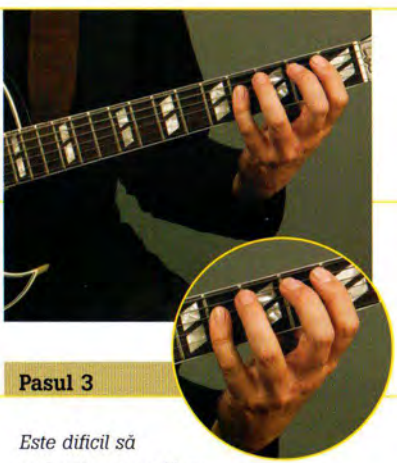

Pasul 3

Este dificil să apăsați pe coardă cu degetul mic sub un unghi de 90 de grade, deci nu vă îngrijorați prea tare dacă degetul dumneavoastră pare mai „întins" decât celelalte, ca în această ilustrație.

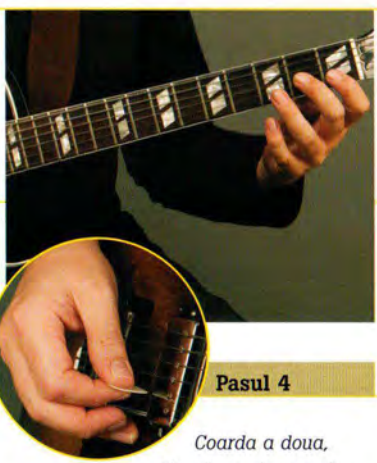

Pasul 4

Coarda a doua, liberă, se ciupește în sus. Primul și al treilea deget trebuie să fie de asemenea în poziție deasupra coardei.

Lecția 25

Melodie în gamă minoră: *House of the Rising Sun*

Melodiile scrise într-o tonalitate minoră sunt mai melancolice și mai evocative decât cele scrise într-o tonalitate majoră; când cântați un acord liber Mi major și imediat după aceea un acord liber Mi minor, veți auzi cât de tenebros și de trist sună acordul minor în comparație cu vărul său mai însuflețit și mai fericit. Amintiți-vă că gama minoră naturală adaugă, de asemenea, o sextă și o septimă mici, pentru a crea un fundal tenebros, aproape sinistru – atmosfera perfectă pentru melodia pe care o veți învăța acum. *House of the Rising Sun* este o baladă folk tradițională, cu autori necunoscuți și a fost interpretată de mulți artiști, cea mai celebră versiune fiind a trupei The Animals, din 1964. Se dau notațiile atât de la melodie, cât și de la acompaniament, deci puteți să învățați ambele părți. Acompaniamentul poate fi executat cu plectrul sau cu degetele; este bine să exersați ambele tehnici.

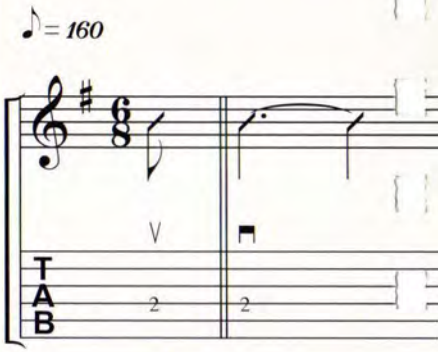

Exemplul 1: melodia

Aranjamentul următor este o versiune prescurtată a piesei folk clasice originale. Celebra înregistrare a trupei The Animals a acestei piese este în La minor; această versiune a fost transpusă în Mi minor, pentru a folosi la maximum coardele libere și formele ușoare de acorduri libere.

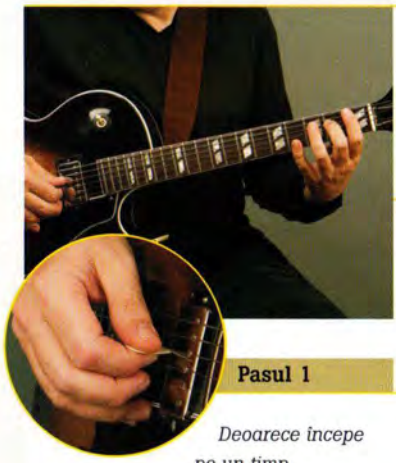

Pasul 1

Deoarece începe pe un timp neaccentuat, prima notă trebuie cântată prin ciupire în sus.

Sugestie

6/8 înseamnă că în fiecare măsură sunt șase timpi, dar nu vă speriați; 6/8 este un ritm foarte natural. După ce ascultați CD-ul de vreo două ori, vi se va părea evident. Cel mai important este să țineți minte că, acum, o optime reprezintă un timp, deci nota din anacruză începe pe timpul șase.

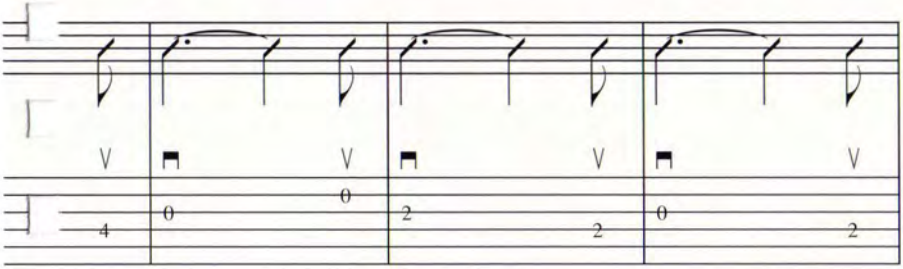

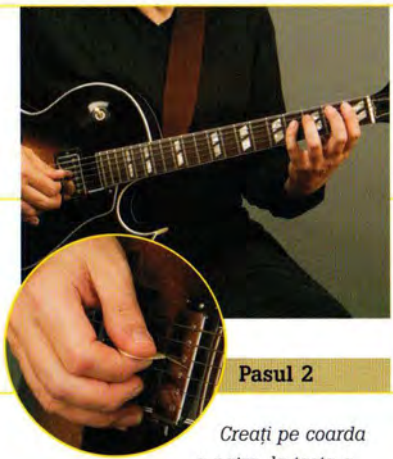

Pasul 2

Creați pe coarda a patra, la tasta a patra, nota de la sfârșitul primei măsuri, prin ciupire în sus, apăsând pe tastă cu degetul mic.

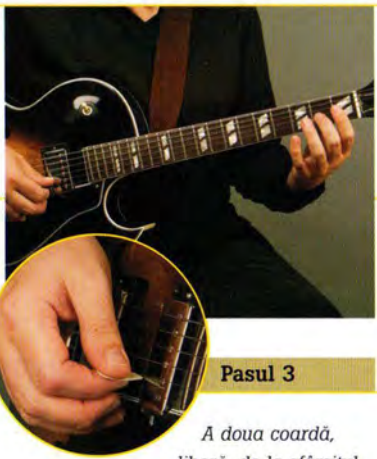

Pasul 3

A doua coardă, liberă, de la sfârșitul măsurii a doua se ciupește tot în sus. Observați că al doilea deget este de asemenea ținut deasupra coardei a treia, pregătit pentru nota următoare.

Sugestie

Dacă folosiți un plectru, cântați de la început la sfârșit în succesiunea „trei în sus și trei în jos"; vi se va părea ceva foarte natural, odată ce veți ajunge s-o simțiți. Când folosiți degetele, utilizați de la început până la sfârșit modelul pima, arătat la prima măsură; treceți, pur și simplu, degetul mare pe coarda a cincea pentru acordurile pe cinci coarde La, Do și Si_7.

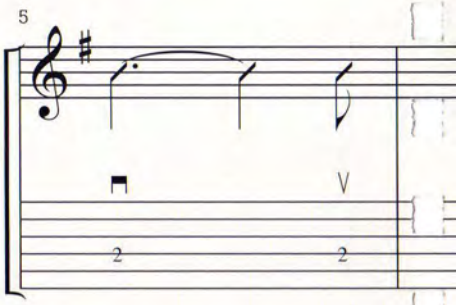

Pasul 4

Cântați nota de pe tasta a doua, de la începutul măsurii a cincea, cu al doilea deget, prin ciupire în jos, ca în ilustrație.

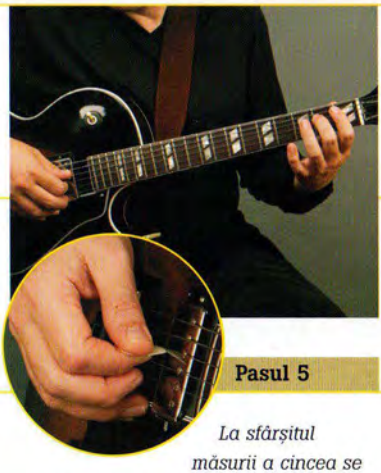

Pasul 5

La sfârșitul măsurii a cincea se repetă nota de pe tasta a doua, cântată, de data aceasta, prin ciupire în sus.

Notă nepotrivită

Dacă ați descoperit în melodie o notă nepotrivită, felicitări! Prima notă din măsura a șasea (Re#) nu aparține gamei Mi minor naturale. Treapta a șaptea a gamei minore este ridicată, în mod frecvent, cu un semiton, pentru a crea acordul de septimă de dominantă, care, în această tonalitate, este Si_7.

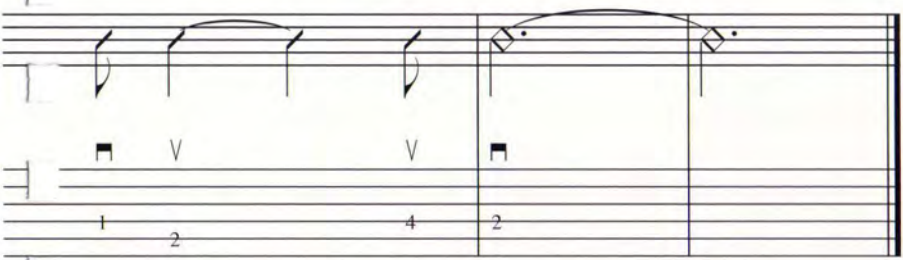

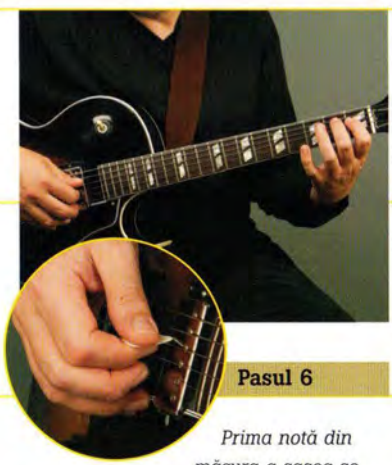

Pasul 6

Prima notă din măsura a șasea se cântă cu primul deget, prin ciupire în jos. Observați că degetul al doilea se află deja deasupra coardei a cincea, pregătit pentru nota următoare.

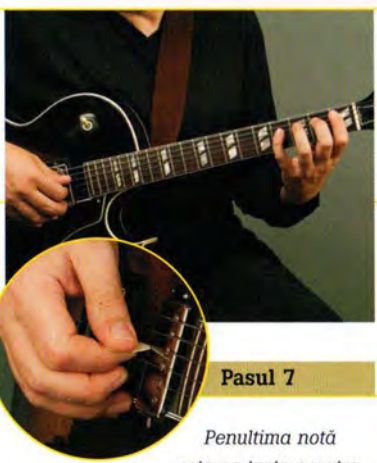

Pasul 7

Penultima notă este pe tasta a patra, coarda a patra și se cântă cu degetul mic, iar coarda se ciupește în sus. Ca și înainte, al doilea deget trebuie să se afle în poziție pentru nota finală.

Exemplul 2: acorduri

1 *Modul neobișnuit de ciupire „trei în sus, trei în jos" este folosit în întregul acompaniament. Evitați să trageți pur și simplu plectrul peste coarde; nu uitați că schema de ciupire este totodată un ritm.*

2 *Ciupirea alternativă cu degetele pentru acordul La major folosește un barré peste coarde, cu primul deget. Acest lucru permite o schimbare mai rapidă și mai ușoară a acordurilor.*

3 *Când treceți de la Mi minor la Si_7 (și invers), mențineți degetul al doilea pe coarda a cincea, pentru o schimbare mai rapidă.*

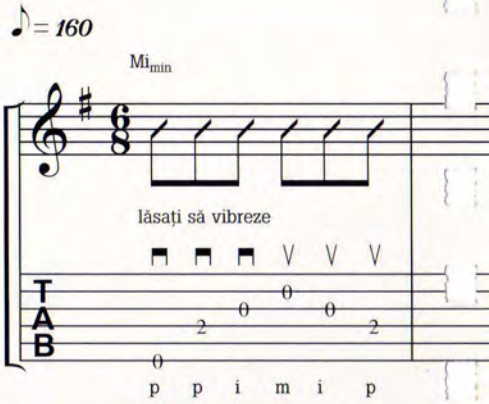

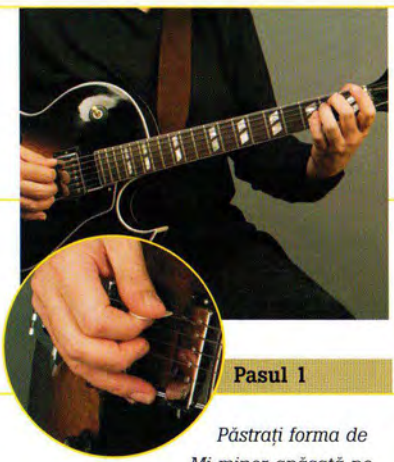

Pasul 1

Păstrați forma de Mi minor apăsată pe toată durata primei măsuri, ciupind în jos coardele a șasea, a patra și a treia.

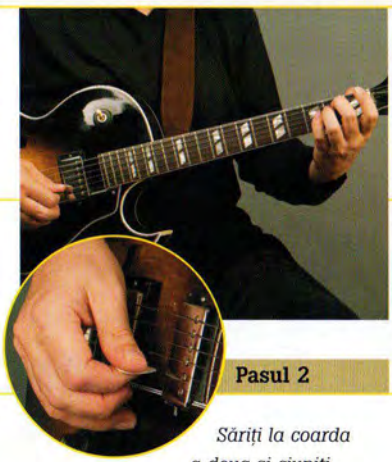

Pasul 2

Săriți la coarda a doua și ciupiți următoarele trei coarde în sus. Țineți plectrul la 90 de grade față de coarde, ca în ilustrație.

Să vibreze totul

„Lăsați să vibreze" apare scris adesea deasupra tabulaturii când notele dintr-un acord sunt executate într-un anumit ritm, ca în acest exemplu. Apăsați, pur și simplu, forma pentru acord și ciupiți coardele așa cum se indică în tabulatură.

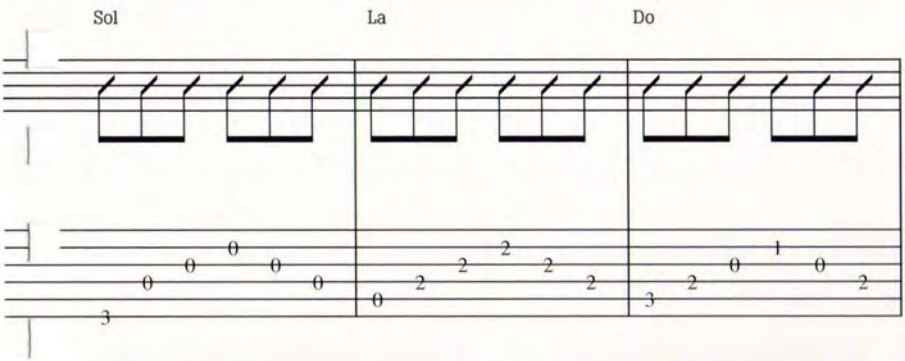

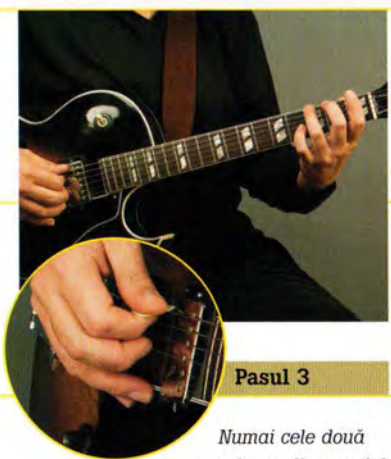

Pasul 3

Numai cele două note joase din acordul Sol major se creează prin apăsare. Folosind aceeași schemă de ciupire, ciupiți în jos cele trei coarde de jos, începând cu a șasea.

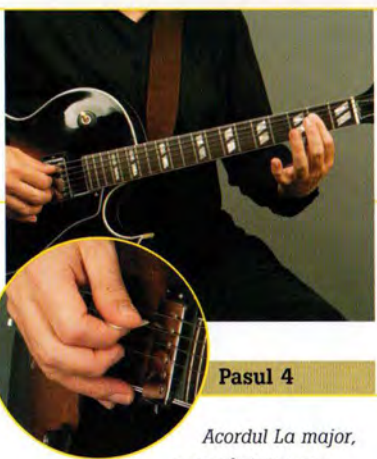

Pasul 4

Acordul La major, este cântat cu un barré cu primul deget peste a doua tastă. Schema de ciupire începe acum de la a cincea coardă, cu ciupire în jos.

Exersați temeinic

Acest acompaniament poate fi cântat cu plectrul sau cu degetele, oferindu-vă deci o bună ocazie de a exersa ambele tehnici împreună cu CD-ul.

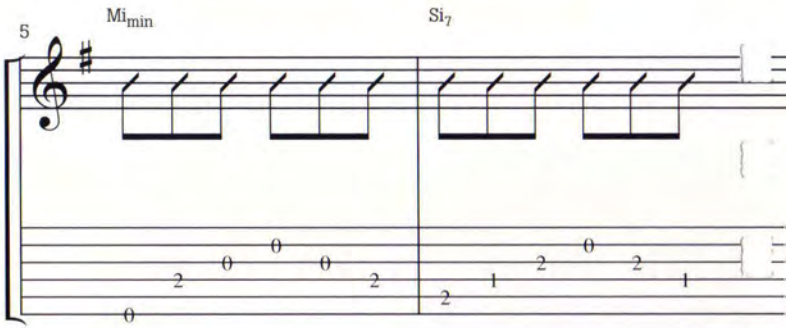

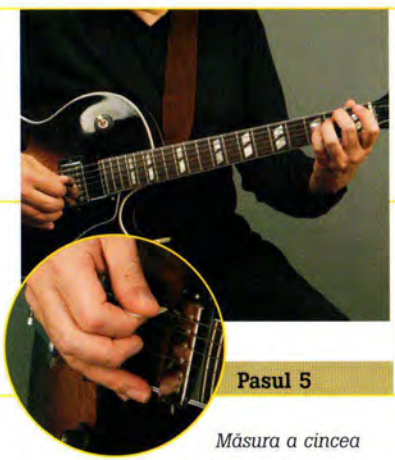

Pasul 5

Măsura a cincea este o repetare a primei măsuri, cu schema de ciupire începând cu o ciupire în jos pe coarda a șasea.

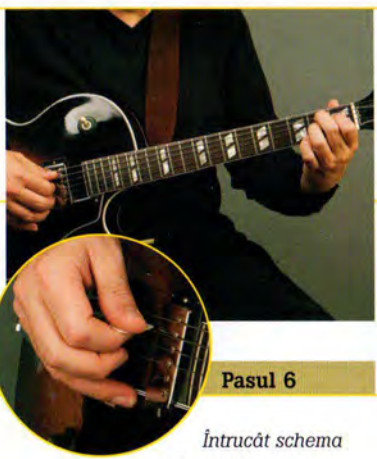

Pasul 6

Întrucât schema de ciupire nu se extinde la prima coardă, puteți folosi o formă simplificată de Si$_7$ omițând degetul al patrulea. Ca și la acordul La major dinainte, schema de ciupire începe pe coarda a cincea.

Pe CD: pista 36

Melodia și acompaniamentul sunt prezentate pe CD și, la fel ca la exercițiile anterioare, melodia este pe canalul din stânga, iar acompaniamentul, în dreapta. Reglând potențiometrul de balans al aparatului de redat CD-uri, veți putea cânta împreună cu CD-ul oricare dintre părți.

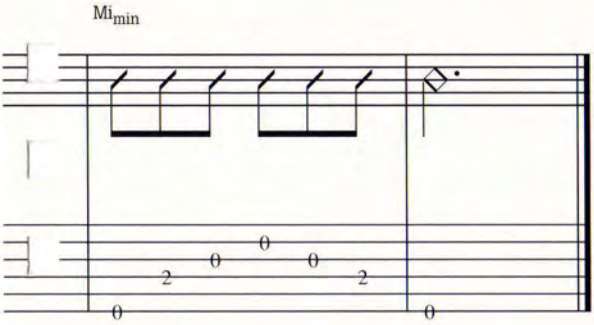

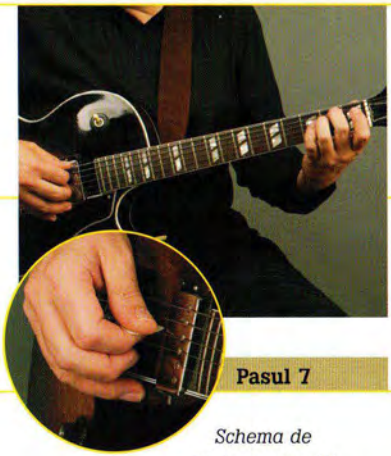

Pasul 7

Schema de ciupire pentru Mi minor folosită în această măsură este aceeași ca la măsurile unu și cinci. Mențineți apăsarea acordului pentru ca notele să poată suna clar.

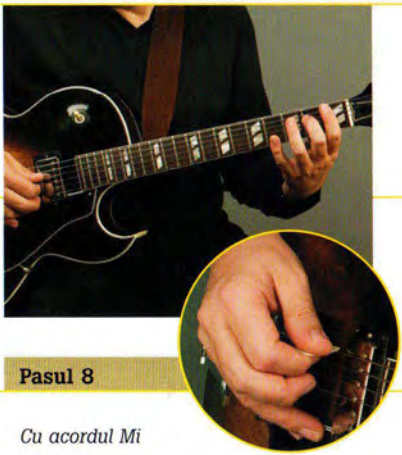

Pasul 8

Cu acordul Mi minor intact și cu notele prelungite din măsura precedentă, ciupiți a șasea coardă, ca notă finală.

Lecția 26

Să simțim „cleștișorul": stopurile duble

Prima dată am discutat despre stopurile duble („cleștișori") în lecția 11, ca introducere la stilul de ciupire cu degetele. În lecția de față vom vedea însă cum se cântă acompaniamentele bazate exclusiv pe stopuri duble, ciupite fie cu degetele (ca în exemplul 1), fie cu o combinație de plectru și degete (ca în exemplul 2), tehnică numită „ciupire hibridă". Printre melodiile celebre cu acompaniament cu „cleștișori" se numără *Blackbird*, a formației Beatles (cântată cu degetele la chitară acustică de Paul McCartney), *Andante in C*, a lui Mauro Giuliani (tema muzicală a emisiunii canadiene pentru copii „Povestiri de pe malul râului"), și *Scar Tissue*, a formației Red Hot Chilli Pepper (stopurile duble sunt caracteristice tehnicii lui John Frusciante, chitaristul formației). Acest neprețuit instrument de acompaniament, așa cum veți afla din exemplele următoare, sună foarte bine atât pe chitara acustică, precum și pe chitara electrică.

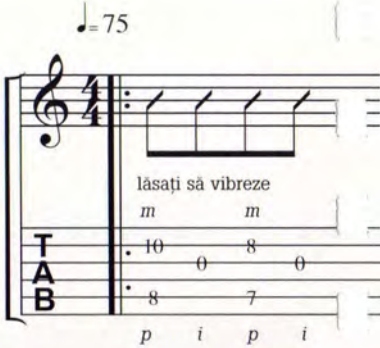

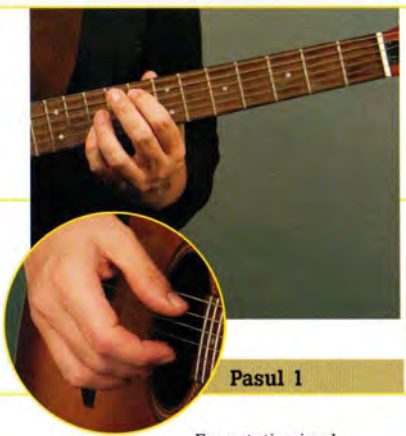
Pasul 1

Executați primul „cleștișor" cu primul și al patrulea deget. Mâna dreaptă formează „cleștișorul" cu degetul mare (p) și degetul al doilea (m).

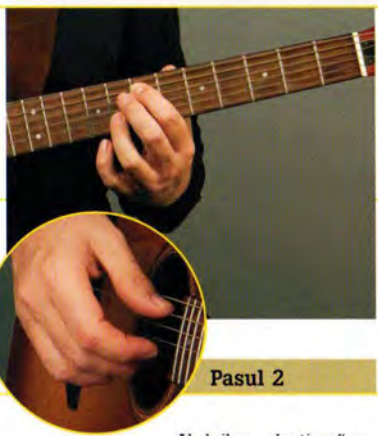
Pasul 2

Al doilea „cleștișor" se apasă cu primul și al treilea deget. Ca și înainte, folosiți pentru ciupit degetul mare (p) și pe cel de-al doilea (m).

Exemplul 1

1 *Primul stop dublu din acest exercițiu este major; „cleștișorii" majori se întind pe trei taste și trebuie cântați cu primul deget pe coarda a cincea și cu degetul mic pe cea de-a doua (folosiți această digitație pentru toți ceilalți „cleștișori" majori).*

2 *Al doilea stop dublu este de tipul minor; mențineți primul deget pe coarda a cincea, iar nota mai înaltă o cântați cu degetul al treilea (folosiți această digitație pentru toți ceilalți „cleștișori" minori).*

Sugestie

Schema de ciupire din exemplul 1 se păstrează pe întreaga durată; degetul mare cântă toate notele de pe coarda a cincea, degetul mijlociu cântă notele de pe coarda a doua, iar arătătorul ciupește acordul liber repetat Sol major. Litera p și săgeata de lângă acordul final Do major arată că degetul mare „mătură" toate coardele.

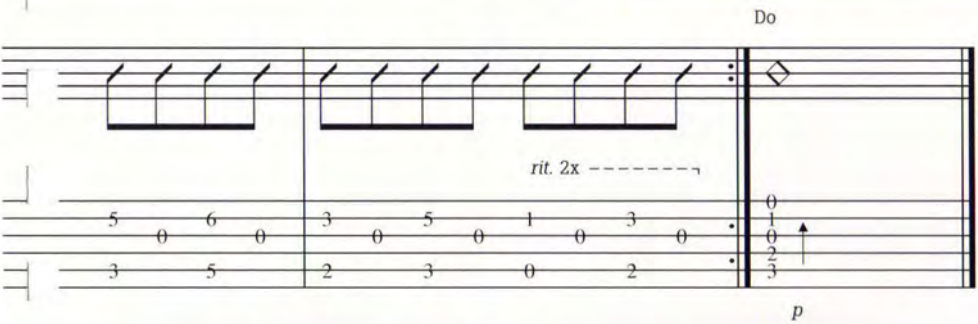

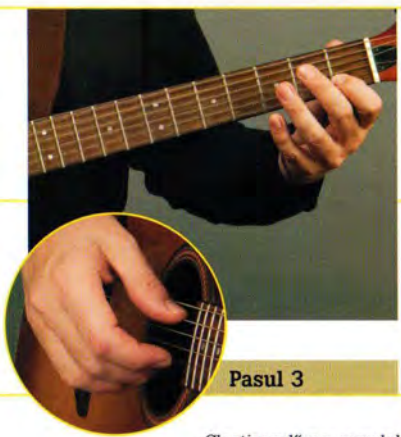

Pasul 3

„Cleștișorul" pe coardele libere se cântă pe coarda a cincea, cu primul deget apăsând nota mai înaltă. Ca și înainte, folosiți pentru „cleștișor" degetul mare (p) și al doilea deget (m).

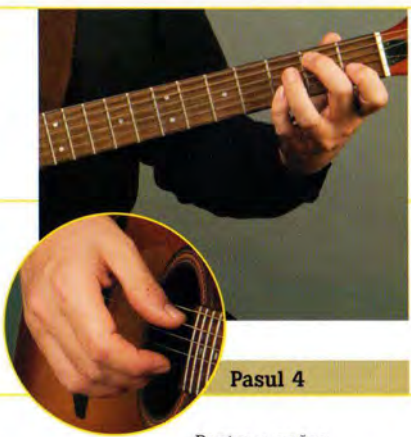

Pasul 4

Pentru a apăsa următorul „cleștișor" puteți urca pe grif mai rapid folosind degetele al doilea și al patrulea. Folosiți aceleași degete (p și m) de la mâna dreaptă.

Încetinirea

Abreviația rit. (prescurtarea termenului italian ritenuto) din ultima măsură a exemplului 1 indică faptul că tempoul trebuie scăzut (2x înseamnă că numai la repetare), când vă apropiați de acordul Do major final.

Exemplul 2

1 *Țineți plectrul ca de obicei, între degetul mare și primul deget, dar întindeți în afară degetul mijlociu (m), astfel încât el să ciupească simultan coarda a doua, în timp ce o ciupiți pe a cincea cu plectrul.*

2 *Primul deget trebuie să fie în poziție deasupra primei taste, pe coarda a doua, atunci când ciupiți cele două coarde libere, pe timpul unu al celei de-a doua măsuri; Acest lucru vă va permite să executați un legato ascendent lin.*

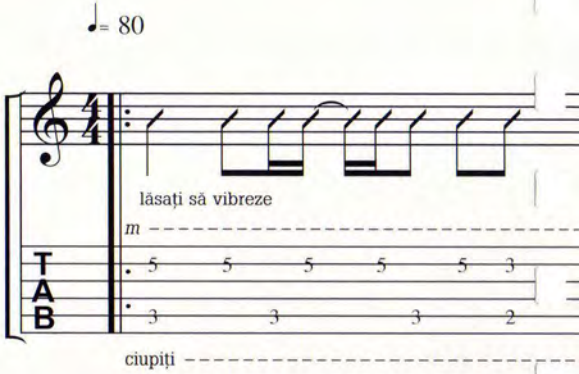

Pasul 1

Primul „cleștișor" din acest exemplu este apăsat cu primul și al patrulea deget. Plectrul lovește coarda a cincea, în timp ce coarda a doua este ciupită simultan cu degetul al doilea (m), pentru a se crea „cleștișorul".

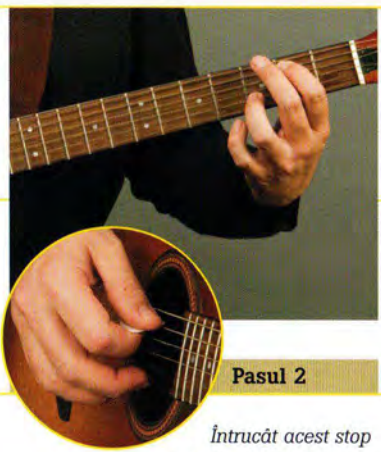

Pasul 2

Întrucât acest stop dublu se întinde pe numai două taste, folosiți primul și al treilea deget pentru a apăsa pe coarde. „Cleștișorul" se cântă cu aceeași combinație dintre plectru și degetul al doilea (m).

Exersați temeinic

Deși exemplul 1 este scris pentru stilul de cântat cu degetele, iar exemplul 2, pentru plectru și degete, cele două tehnici pot fi aplicate ambelor exerciții, deci nu vă temeți să experimentați.

Pe CD: pistele 37-40

Ambele exemple pot fi ascultate pe CD. Fiecare exemplu este înregistrat de două ori, întâi lent, apoi după tempo-ul indicat deasupra tabulaturii.

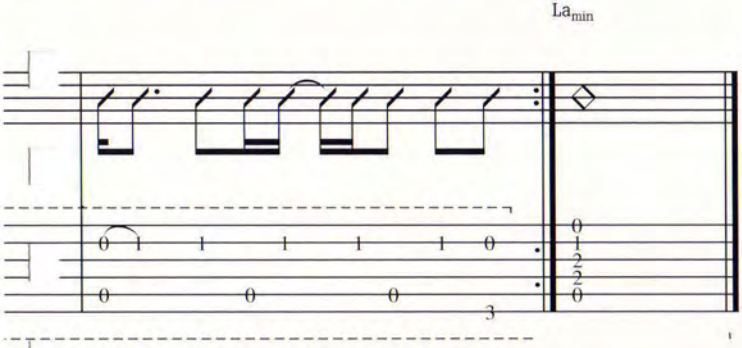

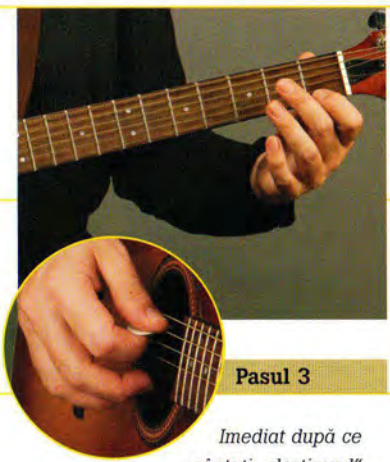

Pasul 3

Imediat după ce cântați „cleștișorul" de pe coardele libere, de la începutul măsurii a doua, loviți brusc și ferm cu primul deget pe tastieră, pe coarda a doua.

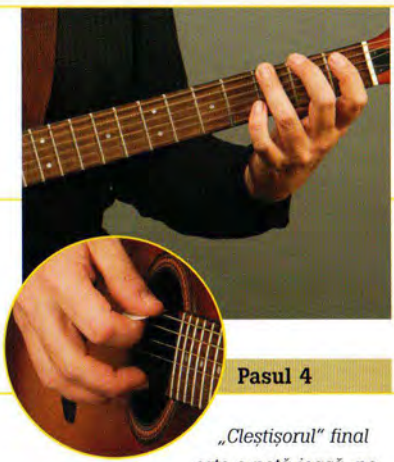

Pasul 4

„Cleștișorul" final este o notă joasă, pe coarda a șasea (apăsată cu degetul al treilea) și pe coarda a doua, liberă. Folosiți plectrul ca să cântați nota joasă, în timp ce ciupiți coarda a doua cu al doilea deget (m).

Lecția 27

Metal mania: acorduri de cvintă

Acordurile de cvintă (power chords) sunt absolut caracteristice cântatului la chitară. Dacă veți cere oricărui instrumentist de clape să vă cânte unul, probabil că omul vă va privi nedumerit! Acordul de cvintă a evoluat din rifful de rock'n roll de două note, explicat în lecția 19. Uneori cântat și ca acord de trei note, notația lui se face prin numele lui, urmat întotdeauna de un „5". Deci un acord de cvintă Do major va fi notat „Do5". Când chitariștii au început să-și folosească din plin amplificatoarele, în anii 1960, ei au observat că anumite acorduri sunau mai bine decât altele, când erau distorsionate. Prezența terței în acordurile „tradiționale" creează disonanță când se cântă cu distorsiune, în timp ce acordurile care omit terța creează un sunet minunat, amplu, când sunt redate printr-un amplificator cu distorsiune sau cu pedală pentru efecte. Cele mai uzuale trei tipuri de acorduri de cvintă sunt forme mobile, cu nota fundamentală pe una dintre coardele a patra, a cincea sau a șasea, dar există și versiuni cu coarde libere – nu uitați să le căutați în biblioteca de acorduri de la sfârșitul cărții. Aceste acorduri se folosesc și astăzi pe scară largă și sunt cruciale pentru orice chitarist de heavy rock, metal, grunge sau punk, care se respectă.

Sugestie

Nota cea mai joasă din fiecare acord de cvintă este nota fundamentală a acordului. Deci, la fel ca la acordurile barré din lecția 15, va trebui să știți ce note sunt nu doar pe coardele a cincea și a șasea, ci și pe coarda a patra. Nu uitați de utila diagramă a grifului, de la începutul cărții (pag. 10).

Exersați temeinic

Odată ce căpătați încredere în execuția formelor, exersați schimbarea între ele. De asemenea, este o idee bună să exersați utilizarea aceleiași forme mai sus și mai jos pe grif; la multe riffuri, acordurile se cântă în acest fel.

Tipul 1: fundamentala pe coarda a şasea

Înclinarea atentă a primului deget vă va permite să blocaţi coardele libere nedorite punându-vă uşor degetul pe ele.

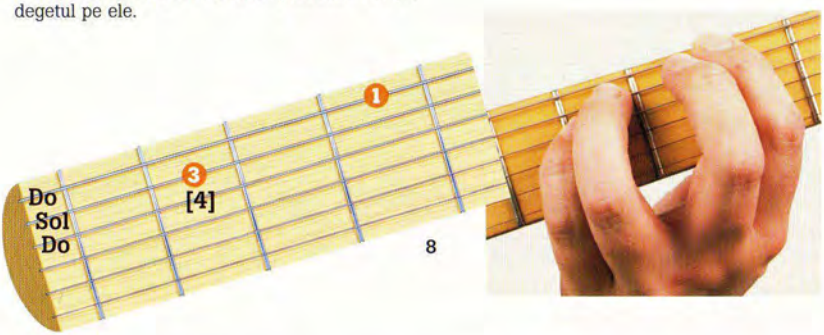

Tipul 2: fundamentala pe coarda a cincea

Prin blocarea coardelor de sus ca în acordul precedent, veţi putea să folosiţi vârful primului deget pentru a bloca coarda a şasea.

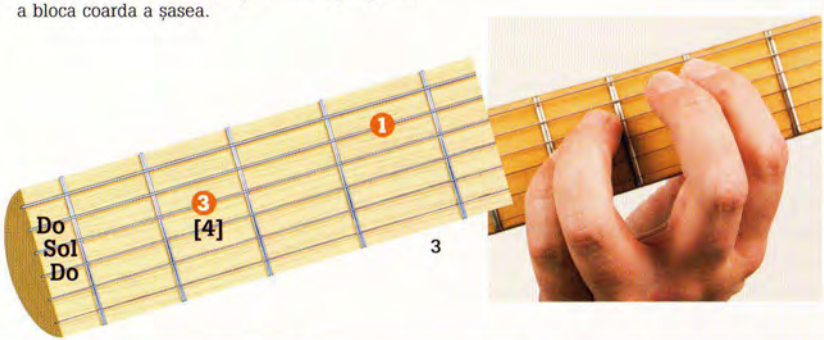

Tipul 3: fundamentala pe coarda a patra

Versiunea cu trei note a acestui acord se întinde pe patru taste; aveţi grijă ca degetele dumneavoastră să se afle cât mai aproape cu putinţă de taste, pentru a evita blocarea vreunei coarde, care să nu sune clar.

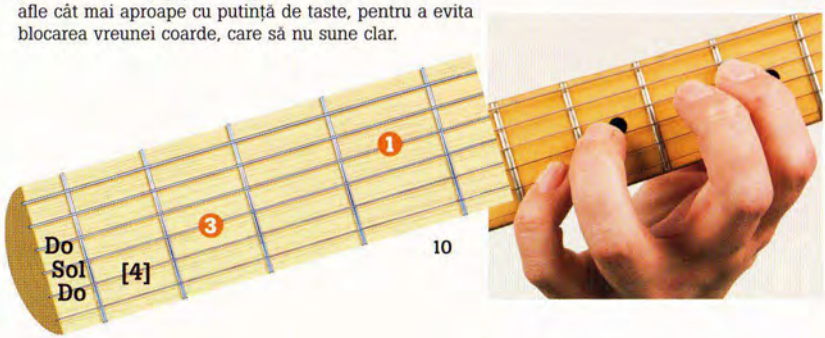

Lecția 28

Progresii de acorduri pentatonice

În anii 1960, barierele armonice (și multe altele) au fost puse la încercare, iar muzica pop/rock a evadat din tonalitatea restrictivă a armoniei majore și minore convenționale. Nu doar muzicienii au făcut astfel de experimente; principalii compozitori de cântece, ca Burt Bacharach și brazilianul Antonio Carlos Jobim, au avut, de asemenea, un rol crucial în lărgirea granițelor armoniei pop/rock. Succesiunile de acorduri pe care urechea noastră le acceptă astăzi ar fi părut foarte radicale în anii '60. O modalitate de a crea progresii de acorduri ieșite din comun este folosirea gamei pentatonice, pentru a crea o deplasare de fundamentală. Apoi puteți folosi orice tip de acorduri pentru a armoniza succesiunea, însă acordurile majore (sau acordurile de cvintă) sunt, în general, cele mai bune; deplasarea acordurilor majore față de modelul fundamentalei unei game minore dă ceva care sună bine într-un mod oarecum incorect.

Exemplul 1

Acordurile majore libere sunt folosite pentru a armoniza o simplă mișcare a fundamentalei gamei pentatonice Mi minor.

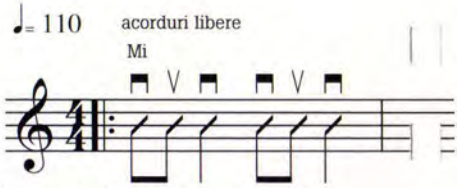

Exemplul 2

Acordurile barré majore (de tipurile 1 și 2) sunt folosite pentru armonizarea unei alte succesiuni în Mi minor pentatonic, care coboară o octavă, de la acordul barré Mi major la un acord Mi major liber.

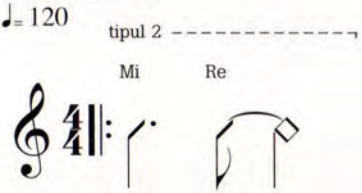

Exemplul 3

Această succesiune începe cu ♭3 de la gama pentatonică Mi minor, alternând între barré-uri cu fundamentala pe coarda a șasea (tipul 1) și barré-uri cu fundamentala pe coarda a cincea (tipul 2).

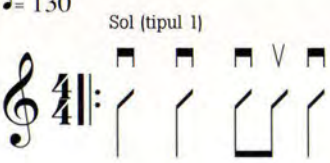

Exersați temeinic

Când veți putea cânta aceste succesiuni cu încredere în dumneavoastră, ați putea să le încercați cu formele de acorduri de cvintă învățate în lecția 27.

Pe CD: pistele 41-43

Toate cele trei progresii se află pe CD. Este bine să bateți din palme odată cu versiunile înregistrate, înainte de a le încerca, întrucât astfel veți învăța succesiunile mai repede și cu mai mare precizie.

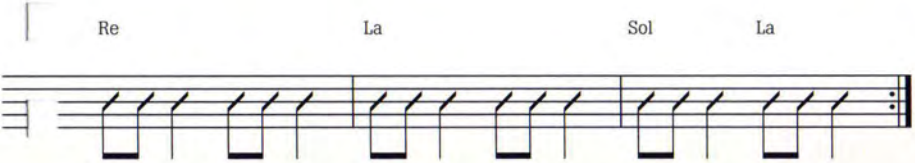

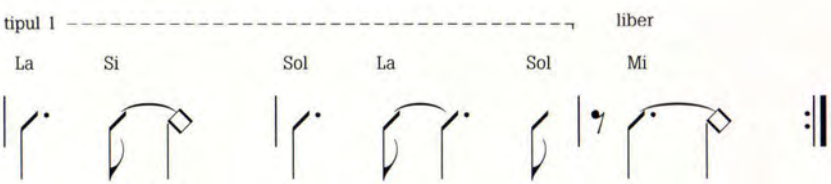

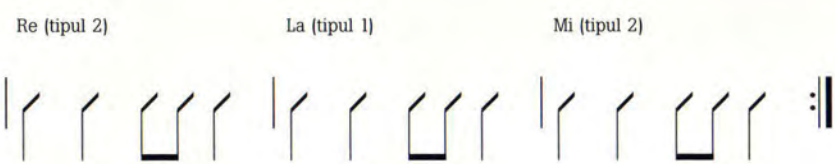

Lecția 29

Sclav al ritmului: blocarea coardelor

Amortizarea sau blocarea coardelor pentru a le împiedica să vibreze poate fi realizată cu mâna dreaptă sau cu cea stângă și este o tehnică inestimabilă pentru crearea de ritmuri sincopate și pentru a da savoare ritmului dumneavoastră. Blocarea cu mâna dreaptă constă din simpla atingere a coardelor cu marginea mâinii; punându-vă mâna în contact cu coardele cu mai multă forță, puteți, de asemenea, să adăugați acompaniamentelor dumneavoastră sunete de percuție. Despre blocarea cu mâna stângă ați învățat câteva elemente în lecția 4, pentru blocarea coardelor libere nedorite, dar această tehnică poate fi folosită și pentru blocarea tuturor celor șase coarde, când cântați acorduri barré. Încetând apăsarea pe taste, acordul va fi blocat; lovirea coardelor blocate va crea atunci ritmuri de percuție. Bo Didley a fost unul dintre pionierii acestei tehnici, în anii '50, tehnica fiind folosită până astăzi, pe scară largă, în numeroase stiluri, printre care funk, reggae și rock.

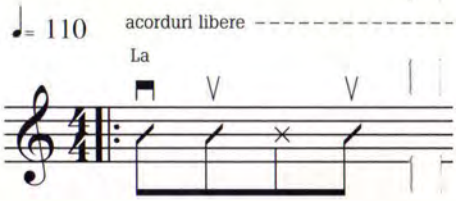

Exemplul 1
Aduceți cu forță marginea mâinii drepte în contact cu coardele, pentru a crea un efect de tobe; acesta se realizează prin lovirea coardelor de sus în jos.

Note de percuție

Notele de percuție au, pur și simplu, un „x" în loc de bară oblică sau de cap de notă. În exemplul 1, acest lucru indică unde loviți coardele. În exemplele 2 și 3, în locul respectiv eliberați coardele de sub apăsarea pe taste, dar continuați să le loviți.

Pe CD: pistele 44-46

Toate cele trei exemple se află pe CD. Ascultați-le cu atenție, ca să știți sigur cum trebuie să sune notele de percuție.

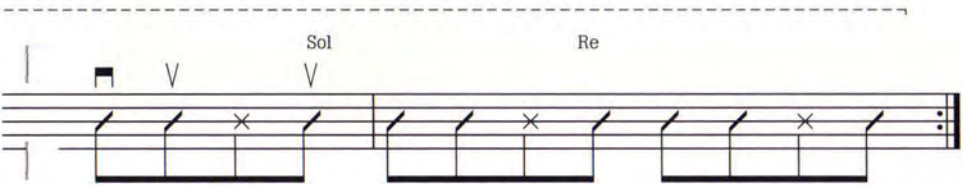

Pasul 1

Fotografia arată cum să folosiți marginea mâinii pentru a lovi coardele pe timpii doi și patru.

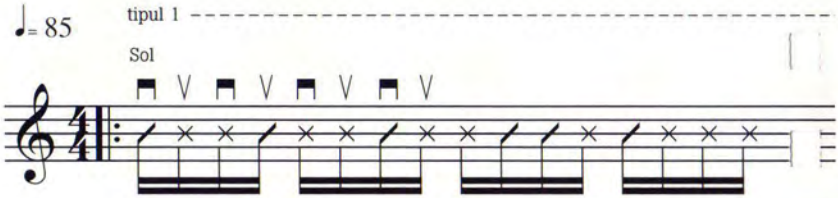

Exemplul 2

Încetați apăsarea pe tastieră, dar aveți grijă să nu luați nici un deget de pe coarde. Schema de lovire a coardelor cu șaisprezecimi continuă, dar nu este foarte accentuată.

Pasul 1

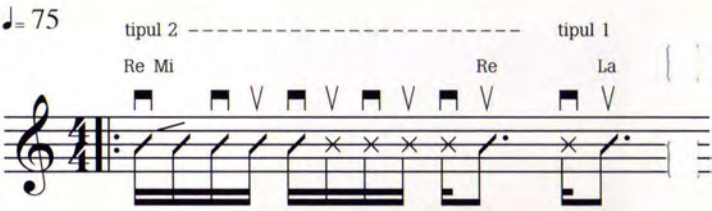

Exemplul 3

Această succesiune începe cu un acord barré Re major, care alunecă spre Mi major. Notele blocate trebuie accentuate mult. Observați că singurele loviri în jos și în sus de pe timpii trei și patru fac ca acordurile să se audă pe tot restul duratei fiecărui timp.

Pasul 1

Si, Do

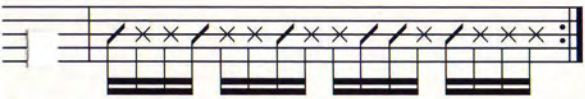

Pasul 2

Pasul 3

tipul 2 ---------- tipul 1 tipul 2

Re Mi La Re

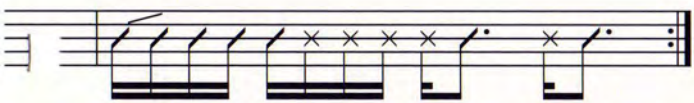

Pasul 2

Pasul 3

Lecția 30

Tehnici de rock: blocarea cu palma

Blocarea cu palma este cel mai frecvent folosită în stilurile de rock și constă în blocarea coardelor cu partea dinspre încheietură a podului palmei plasată pe coarde în apropierea cordarului. Atingând coardele foarte ușor și ciupindu-le în același timp, se obține un sunet plin, antrenant, perfect pentru acordurile de cvintă și riffurile cu note joase, cântate cu distorsiune. Însă locul exact unde este plasată mâna și cât de tare apasă aceasta pe coarde sunt cruciale. Dacă apăsați prea tare și prea departe de cordar, veți obține un zgomot de percuție neinteresant; este important să nu opriți complet vibrațiile coardelor. Dacă doriți să cântați rock, blocarea cu palma este inestimabilă; chiar dacă nu urmăriți asta, tehnica se întâlnește în multe alte stiluri, deci este bine să v-o însușiți. Odată ce ați descoperit „locul bun" pentru plasarea mâinii drepte, veți găsi că această tehnică simplă, dar foarte eficientă este utilă în multe situații muzicale.

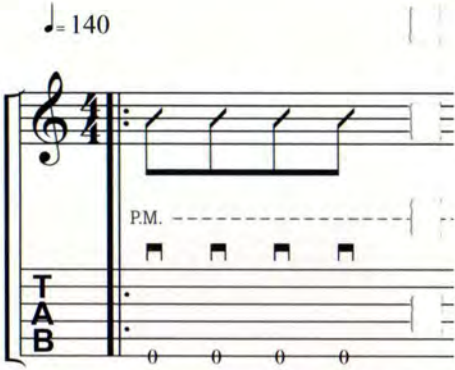

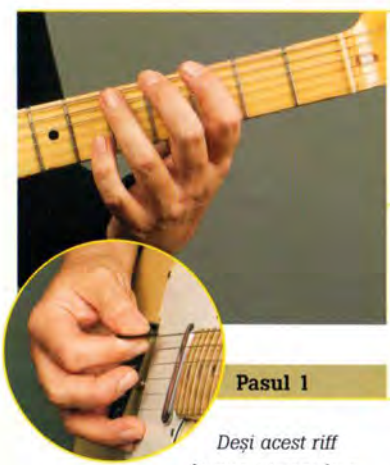

Pasul 1

Deși acest riff începe cu coarda a șasea, liberă, țineți mâna în poziția a treia, pregătită pentru a apăsa coardele corespunzătoare notelor din măsura a doua. Așezați partea dinspre încheietură a podului palmei aproape de cordar, lăsând-o să atingă ușor coardele.

Exemplul 1

1 *Așezați partea dinspre încheietură a podului palmei aproape de cordar, lăsând-o să se sprijine ușor pe coarde.*

2 *Al treilea deget trebuie să se afle deasupra tastei a cincea în timp ce cântați prima măsură, ceea ce asigură o schimbare rapidă și lină spre nota cântată.*

Blocarea cu palma

Literele „P.M." și o linie întreruptă arată că toate notele sau acordurile din această secțiune trebuie blocate cu palma.

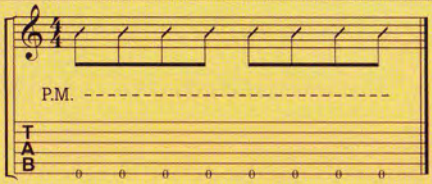

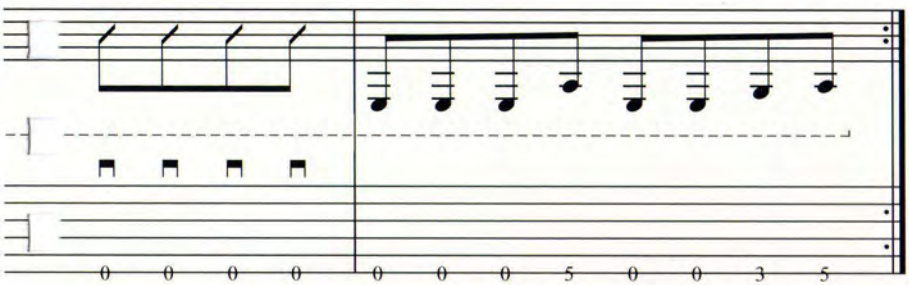

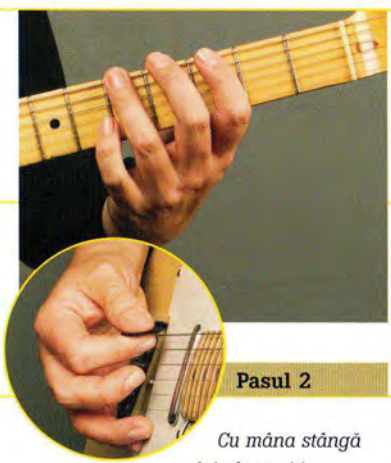

Pasul 2

Cu mâna stângă deja în poziție, încetați pur și simplu apăsarea celui de-al treilea deget, pentru a crea nota de pe tasta a cincea, din măsura a doua. Observați că poziția mâinii care ciupește coardele rămâne neschimbată, peste tot fiind folosită ciupirea în jos.

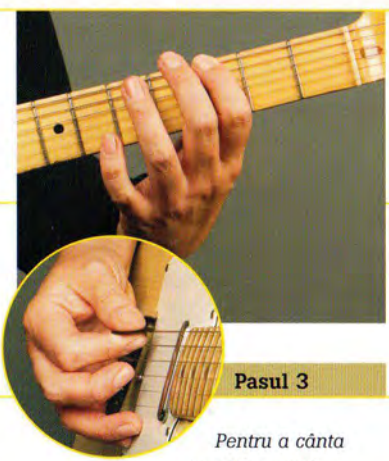

Pasul 3

Pentru a cânta penultima notă, încetați pur și simplu apăsarea primului deget. Mențineți poziția mâinii drepte și cântați nota prin ciupire în jos.

Sugestie

Nu uitați că pentru blocare trebuie să apăsați foarte ușor – înălțimea sunetelor fiecărei coarde trebuie să se audă în continuare. Exersați tehnica începând lent, cu ciupire în jos și încercați apăsând cu mâna dreaptă, cu forță diferită și la diferite distanțe față de cordar.

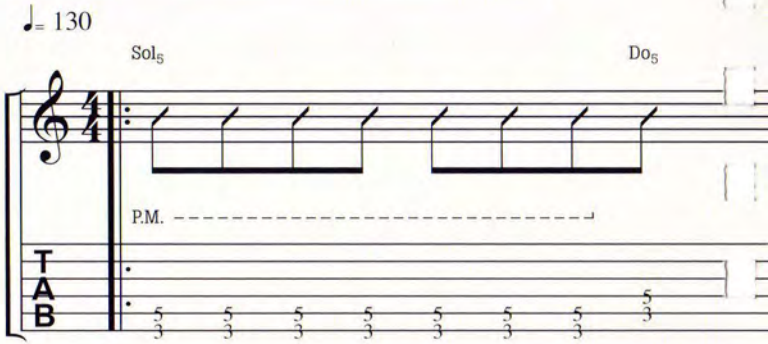

Exemplul 2

1 *Când cântați acorduri de cvintă, aveți grijă ca partea dinspre încheietură a podului palmei să vină în contact cu coardele de jos (acest lucru este deosebit de important pentru Re_5).*

2 *Ridicați palma de pe coarde pentru a se auzi acordurile Do_5 și Re_5, dar țineți mâna în poziție, pregătită pentru a reveni rapid la blocare.*

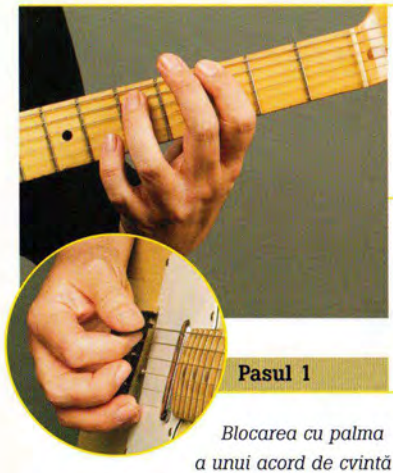

Pasul 1

Blocarea cu palma a unui acord de cvintă este puțin mai dificilă; aplicați (ușor) o apăsare egală pe ambele coarde, cu partea dinspre încheietură a podului palmei drepte, aproape de cordar.

Exersați temeinic

Ciupirea alternativă și blocarea simultană cu palma a mai multor coarde este dificilă. Începeți acest exemplu rar, la aproximativ 80 de bătăi pe minut, crescând frecvența metronomului până la 130 de bătăi pe minut.

Sugestie

Pentru a obține un sunet mai profund și un atac egal se folosesc ciupiri în jos constante atunci când se cântă riffuri în forță și acorduri de cvintă.

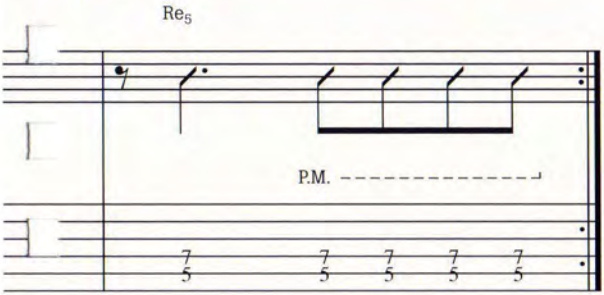

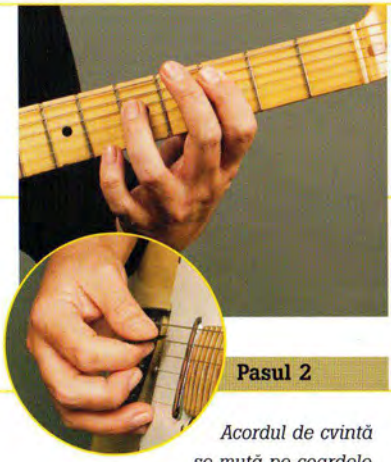

Pasul 2

Acordul de cvintă se mută pe coardele a cincea și a patra, la sfârșitul măsurii. Evitați să atingeți coarda a șasea începând să ciupiți coardele în jos de la coarda a cincea, ca în ilustrație.

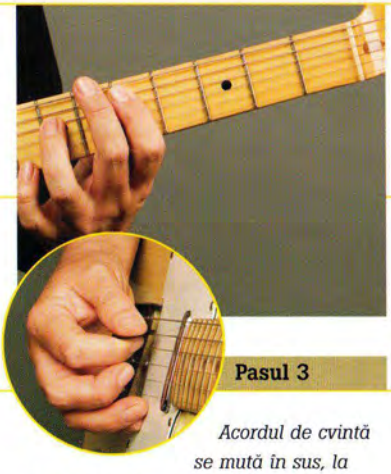

Pasul 3

Acordul de cvintă se mută în sus, la tasta a șaptea, în măsura a doua; mențineți apăsarea de blocare a palmei drepte ținând nemișcată mâna cu care ciupiți coardele.

Exemplul 3

1 *Acordurile blocate cu palma, cântate prin ciupire alternativă sunt mult mai dificile. Palma trebuie să se sprijine delicat peste cele patru coarde de jos, apăsând în mod egal pe fiecare.*

2 *Nu vă deranjați să cântați integral un acord Mi minor. Pur și simplu apăsați coarda a patra cu al doilea deget, ținându-l pe al treilea pregătit pentru nota La adăugată.*

Repetarea unei măsuri

O liniuță având de o parte și de alta câte un punct indică repetarea unei singure măsuri. Repetați, pur și simplu, ceea ce a fost în măsura precedentă.

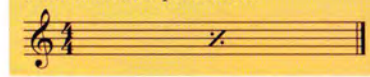

♩= 120

Sol

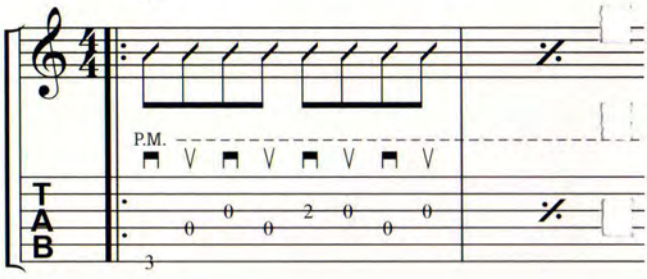

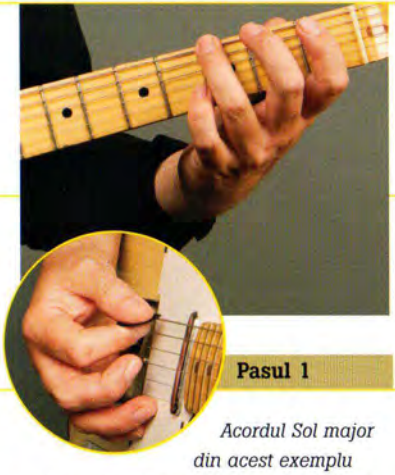

Pasul 1

Acordul Sol major din acest exemplu folosește la început numai a treia notă creată prin apăsare, la care se adaugă coarde libere. Așezați marginea mâinii drept peste cele patru coarde de jos, aproape de cordar.

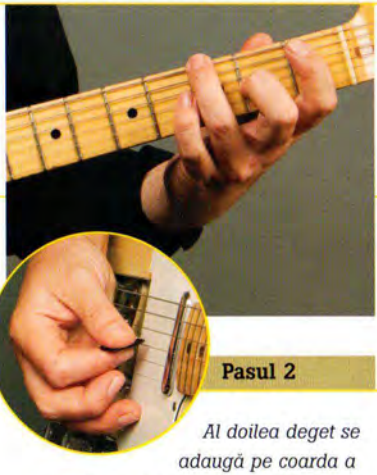

Pasul 2

Al doilea deget se adaugă pe coarda a treia, la jumătatea măsurii. Schema de ciupire alternativă începe acum pe coarda a treia, cu o ciupire în jos.

Pe CD: pistele 47-49

Ascultarea CD-ului va clarifica modul în care trebuie să sune aceste piese, când blocarea cu palma se face corect. Exemplul 1 este o blocare cu palma tipică pentru heavy rock. Exemplul 2 este ceva mai actual, în timp ce exemplul 3 este un riff pop cântat într-un ton curat, la unison.

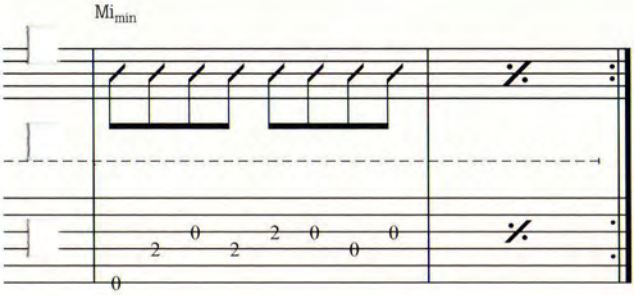

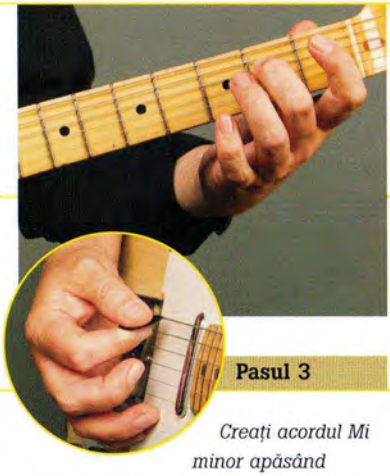

Pasul 3

Creați acordul Mi minor apăsând numai cu degetul al doilea pe coarda a patra. Începeți schema de ciupire pe coarda a șasea, prin ciupire în jos.

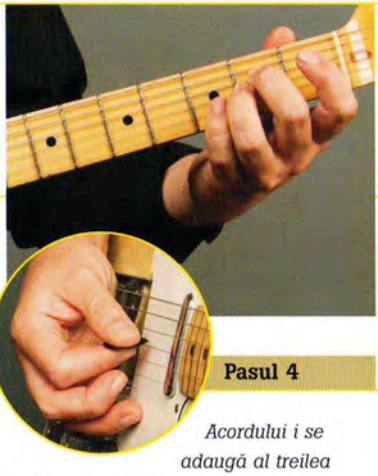

Pasul 4

Acordului i se adaugă al treilea deget, pe coarda a treia. Din nou, schema de ciupire alternativă începe acum pe coarda a treia, prin ciupire în jos.

Lecția 31

Schimbarea tonalităților: folosirea capodastrului

Capodastrul este un dispozitiv pentru schimbarea tonalităților, pe care îl prindeți de griful chitarei, imediat după o tastă, așa cum ați apăsa dumneavoastră ca să cântați o notă. El are un efect de deplasare a prăgușului (sau „tasta zero") mai sus pe grif. Unii instrumentiști consideră că folosirea unui capodastru este o „înșelătorie", dar prea multă muzică bună a fost înregistrată cu acest mic și grozav instrument, pentru a o ignora. Capodastrul este folosit cel mai frecvent de chitariștii care ciupesc coardele cu degetele, pentru a trece succesiunile de acorduri libere într-o tonalitate mai înaltă, fie în folosul unui solist vocal, fie, pur și simplu, pentru a face chitara să sune mai viu și cu mai puțin bas, atunci când cântă acompaniamente alternative de bas. Mulți muzicieni de bluegrass, country și folk cântă permanent cu capodastru; cantautorii ca Bob Dylan și James Taylor l-au folosit, de asemenea, la multe cântece celebre. Există capodastre pentru chitare acustice și electrice, deci este bine să cereți un sfat la magazinul de instrumente muzicale din zona dumneavoastră, pentru a vă asigura că veți cumpăra modelul potrivit pentru chitara dumneavoastră (vezi Ghidul cumpărătorului, pag. 226-249).

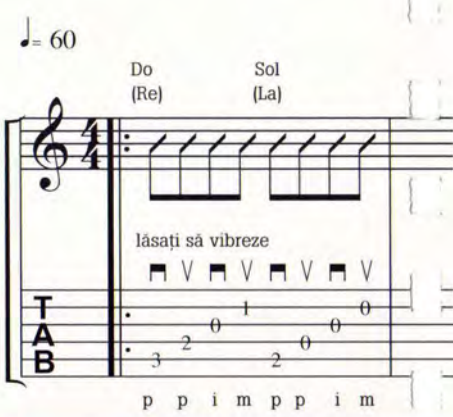

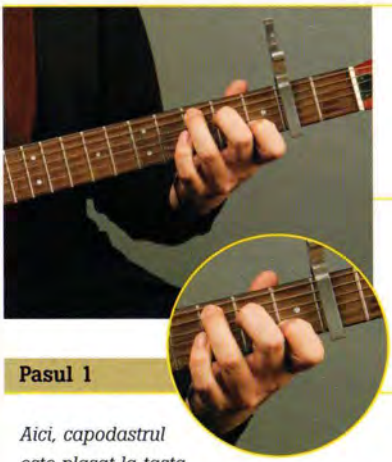

Pasul 1

Aici, capodastrul este plasat la tasta a doua. Cântarea unei forme normale de Do major cu capodastrul în această poziție înseamnă că de fapt cântați un Re major.

Exemplul 1: capodastru la tasta a doua

1 *Când atașați capodastrul, asigurați-vă că este prins bine după tasta dorită.*

2 *Acordului Sol major din prima măsură îi lipsește fie nota fundamentală, fie nota de sus, deci trebuie să apăsați numai coarda a cincea, cu al doilea deget.*

Exersați temeinic

Exemplul 1 poate fi cântat cu degetele sau cu plectrul. Exemplul 2 este o progresie de acorduri cântate prin lovire cu degetele, iar exemplul 3, prin ciupire cu degetele. Încercați să cântați aceste exemple cu și fără capodastru, ca să puteți auzi prin ce se deosebesc.

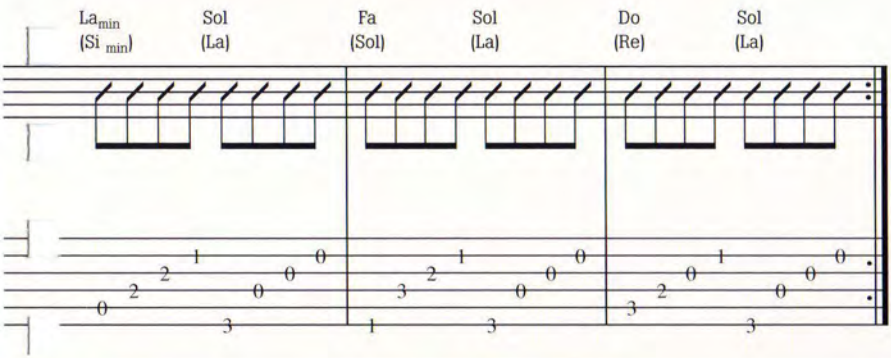

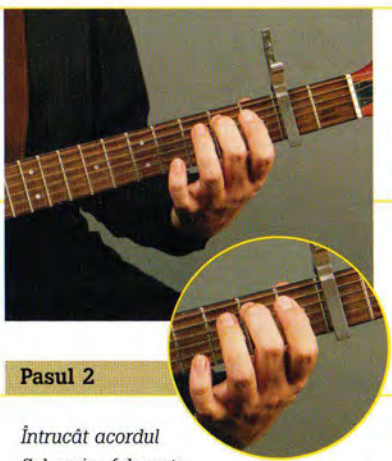

Pasul 2

Întrucât acordul Sol major folosește doar patru coarde, nu trebuie să apăsați toate notele. Folosiți doar degetul al doilea pentru tasta a doua, pe coarda a cincea.

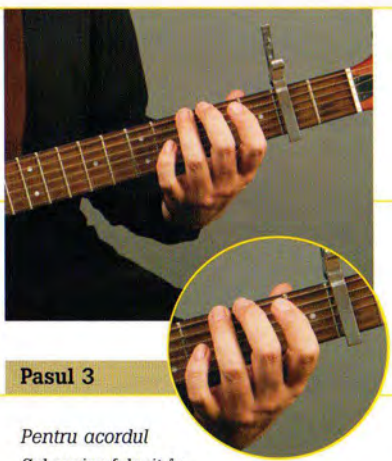

Pasul 3

Pentru acordul Sol major folosit în măsurile rămase nu trebuie apăsată decât coarda a șasea, cu degetul al treilea.

Exemplul 2: capodastru la tasta a șaptea

1 *Ridicați, pur și simplu, plectrul de pe coarde, pentru a cânta notele-fantomă.*

2 *Acordul La major din ultima măsură se cântă cu un barré pe tasta a doua cu primul deget. Înclinând ușor degetul, veți putea evita să atingeți prima coardă.*

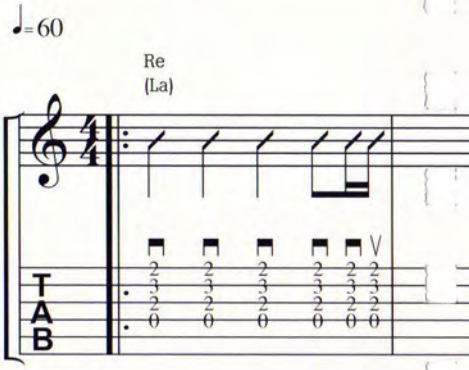

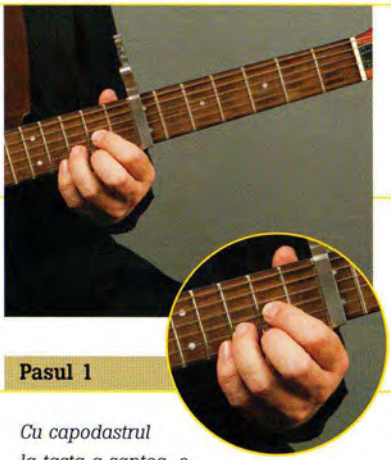

Pasul 1

Cu capodastrul la tasta a șaptea, o formă simplă de Re major creează un acord La major în poziție înaltă.

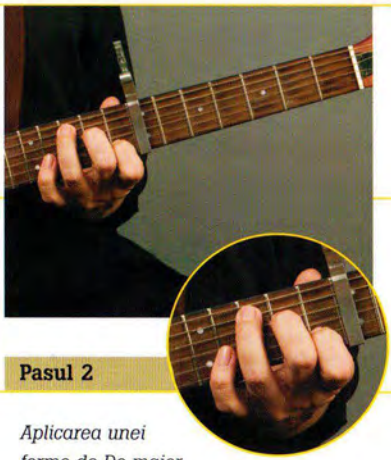

Pasul 2

Aplicarea unei forme de Do major cu un capodastru la tasta a șaptea creează un acord Sol major în poziție înaltă.

Sugestie

Când cântați prin lovirea coardelor, într-un tempo mai lent, ca în exemplul 2, este mai ușor să țineți ritmul cu mai multă precizie dacă executați optimile și șaisprezecimile ca „note-fantomă". În acest exemplu se cântă constant o schemă cu „note-fantomă", dar lovirile suplimentare vin în contact cu coardele numai la sfârșitul fiecărei măsuri.

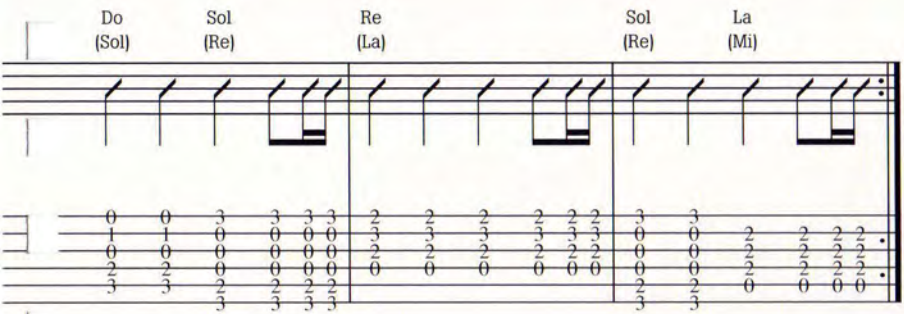

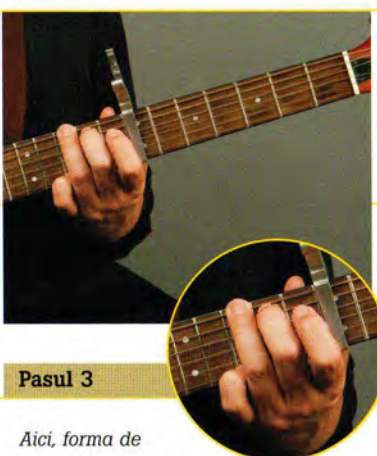

Pasul 3

Aici, forma de acord Sol major este realizată cu degetele al doilea, al treilea și al patrulea, pentru a trece rapid de la forma de Do major. Acordul rezultat este, de fapt, Re major.

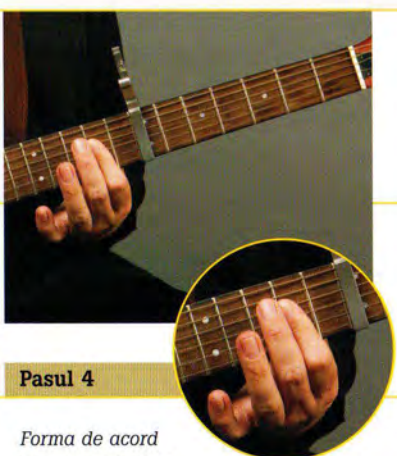

Pasul 4

Forma de acord La major (de fapt, un acord Mi major înalt) se obține cu un barré numai cu primul deget; ar fi incomod să cântați separat, cu degetele, atât de sus pe grif.

Exemplul 3: capodastru la tasta a treia

1 *Ca și în exemplul 2, acordul La major din această succesiune este cântat cu barré cu primul deget. Nu este însă nevoie să aveți grijă să blocați prima coardă când cântați cu degetele.*

2 *Când treceți la acordul Mi major final, nu așteptați până când apare acordul, înainte de a cânta primul „cleștișor". Oricum, acestea sunt coarde libere, deci „cleștișorul" și schimbarea acordului pot avea loc simultan.*

Sugestie

Când cântați scheme de ciupire mai complexe, ca în exemplul 3, încercați să exersați întâi partea de bas, separat, și să adăugați treptat notele melodiei. Notele de bas sunt cele pe care le cântați cu degetul mare (p).

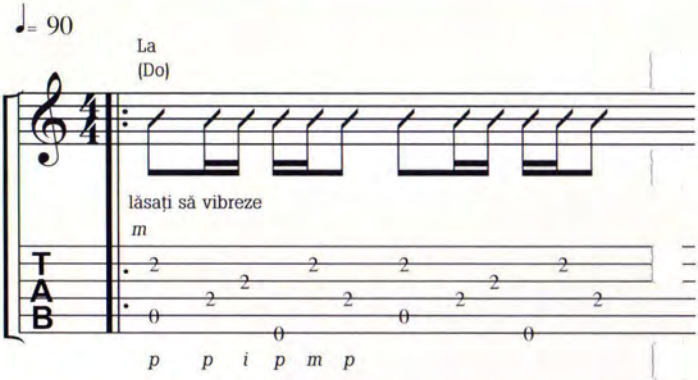

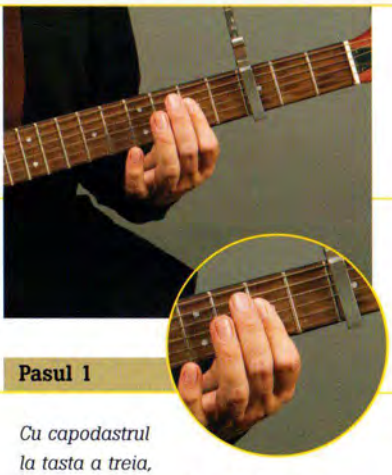

Pasul 1

Cu capodastrul la tasta a treia, cântarea unei forme de La major (cu barré cu primul deget) creează un acord Do major.

Pe CD: pistele 50-53

Nu uitați să ascultați exemplele de pe CD-ul cărții. Exemplele 1 și 2 sunt cântate în tempo normal. Exemplul 3 este cântat în două tempo-uri – rar și apoi normal.

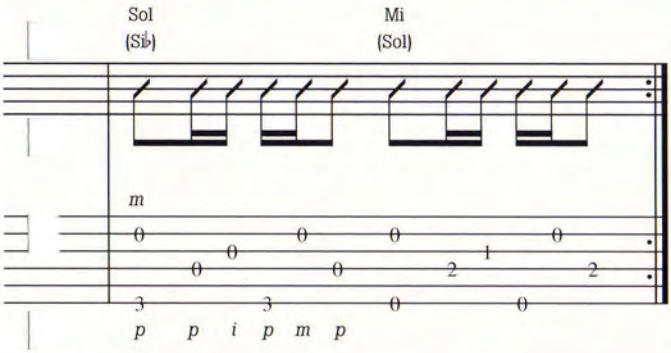

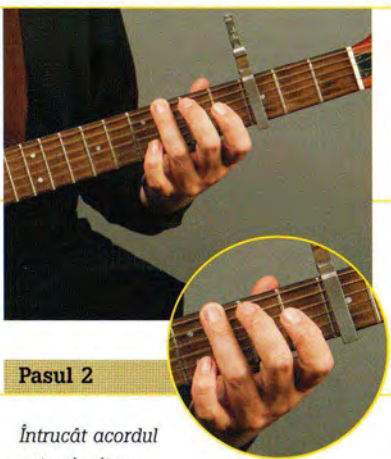

Pasul 2

Întrucât acordul este ciupit cu degetele, nu este nevoie să apăsați decât forma de Sol major, cu degetul al treilea. Acordul creat în realitate este Si♭.

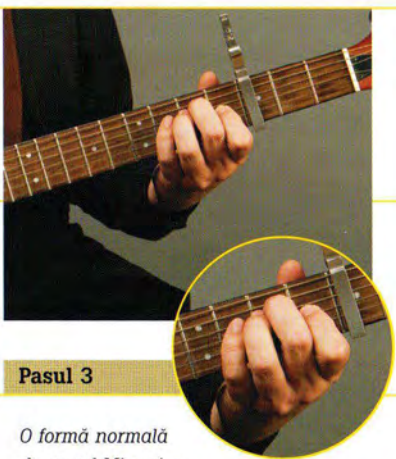

Pasul 3

O formă normală de acord Mi major cu capodastrul la tasta a treia produce un acord Sol major.

Lecția 32

Șerpuiri și scări: scheme de exersare a gamelor

Exersarea gamelor ascendent și descendent, de la o notă joasă fundamentală, este foarte utilă pentru învățarea gamei, dar are foarte puțină legătură cu cântatul melodiilor. Nu că gamele nu ar fi importante – ele fac parte integrală din crearea muzicii. Însă în spectacole rareori se gântă game în acest fel; frazele pot începe pe orice notă și pot conține salturi peste intervale, coarde omise, arpegii – posibilitățile sunt nelimitate. Deci ca să vă pregătiți pentru aceste situații solicitante, muzicienii exersează arpegii și succesiuni de note începând de pe fiecare treaptă a gamelor. Exersarea gamelor prin această metodă este, de asemenea, o cale bună de a construi motive sau idei de solo; o simplă succesiune de note vă poate inspira o idee care să devină o melodie sau o frază interesantă, dacă fluidele dumneavoastră creatoare sunt în circulație.

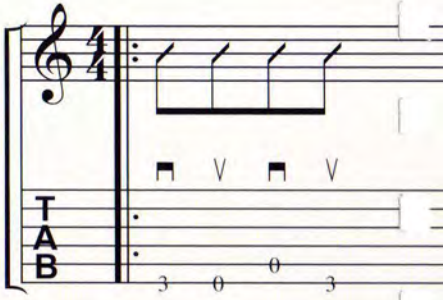

Exemplul 1: Mi minor pentatonic

1 *Poziționând plectrul la mijlocul coardelor, veți constata că salturile între coarde (de exemplu, între notele doi și trei din prima măsură) sunt mult mai ușor de executat.*

2 *Când ciupiți o coardă liberă, pregătiți-vă degetul pentru nota următoare, ca în cazul primelor două note din a doua măsură.*

Pasul 1

Păstrați degetul al treilea deasupra tastei, atunci când îl ridicați ca să cântați nota de pe coarda liberă, de pe timpul unu. De asemenea, ar trebui să folosiți ciupirea în sus, cum este indicat.

Exersați temeinic

Pentru aceste exerciții nu sunt date indicații de tempo, întrucât trebuie cântate într-un tempo care vă convine. Începeți întotdeauna rar și încercați să creșteți tempo-ul treptat la fiecare repetare, dar nu cântați mai repede decât puteți să creați sunete clare și precise.

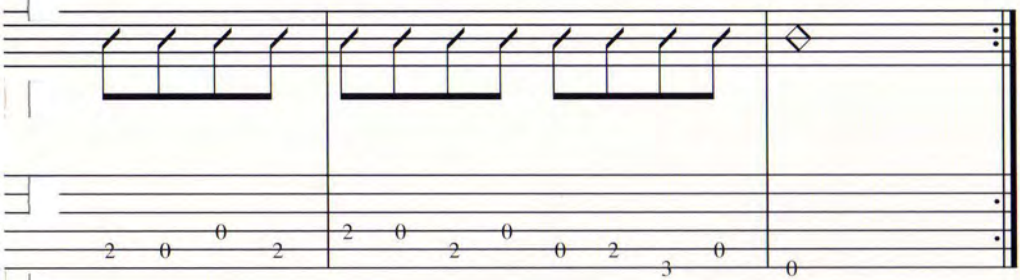

Pasul 2

A doua oară când cântați pe coarda a șasea, la tasta a treia, ar trebui să o ciupiți în sus.

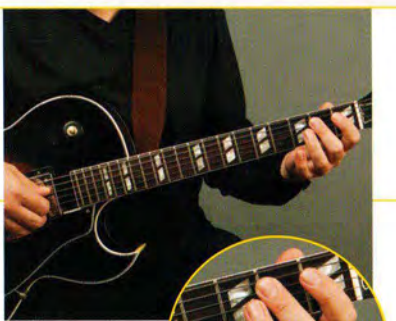

Pasul 3

Cea mai înaltă notă se cântă cu degetul al doilea pe coarda a patra, înainte ca schema să se inverseze și să coboare.

Exemplul 2: Mi minor pentatonic

1 *Pentru a emite sunete egale și line, țineți degetele aproape de tastieră chiar și când cântați pe coarde libere.*

2 *Atingând ușor coarda liberă Mi (măsura a doua), după ce ați făcut-o să sune, o puteți împiedica să vibreze simultan cu nota La care urmează (coarda a cincea, liberă).*

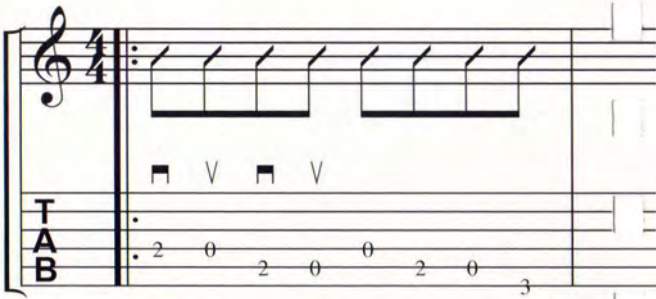

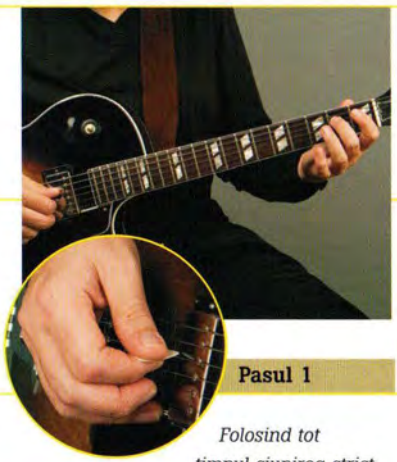

Pasul 1

Folosind tot timpul ciupirea strict alternativă, începeți cu al doilea deget pe coarda a patra, folosind ciupirea în jos.

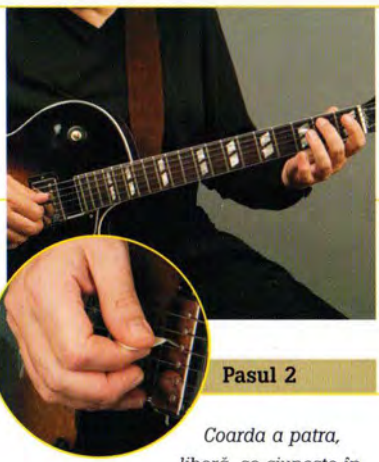

Pasul 2

Coarda a patra, liberă, se ciupește în jos pe timpul trei. Observați că degetul al doilea s-a deplasat peste coarde până la coarda a cincea, pregătit pentru nota următoare.

Sugestie

Există nelimitate combinaţii de note pe care le puteţi folosi pentru a exersa gamele; acestea sunt doar câteva idei de la care să porniţi. Există multe cărţi excelente, dedicate exclusiv exersării gamelor, dacă doriţi să explorati subiectul în profunzime.

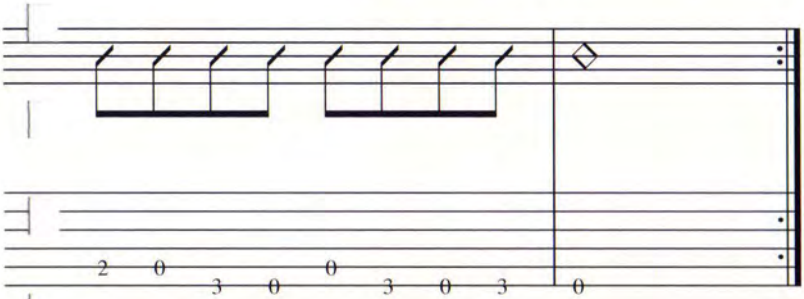

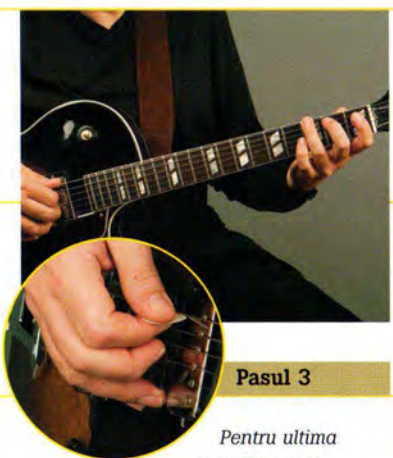

Pasul 3

Pentru ultima notă din prima măsură se apasă cu degetul al treilea şi se ciupeşte coarda în sus.

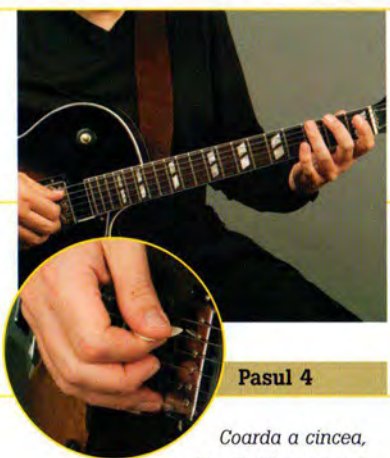

Pasul 4

Coarda a cincea, liberă, de pe timpul trei din măsura a doua se ciupeşte în jos, timp în care pregătiţi simultan degetul al treilea pentru nota următoare.

Exemplul 3: gama Sol major

1 *Poziționați degetul al patrulea imediat deasupra tastei a patra în timp ce ciupiți coarda a patra, liberă (măsura a doua).*

2 *Trecerea de la degetul al doilea la cel de-al patrulea este întotdeauna dificilă. Încercați să întindeți degetul mic cât puteți, în timp ce cântați ultima notă din a doua măsură.*

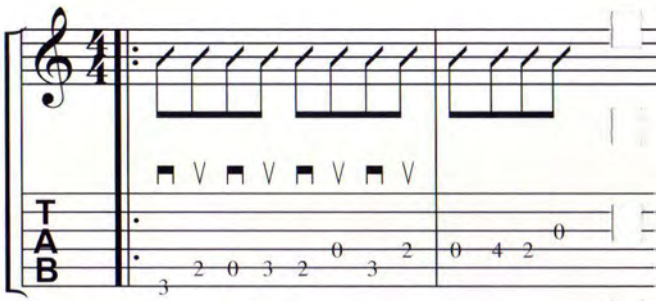

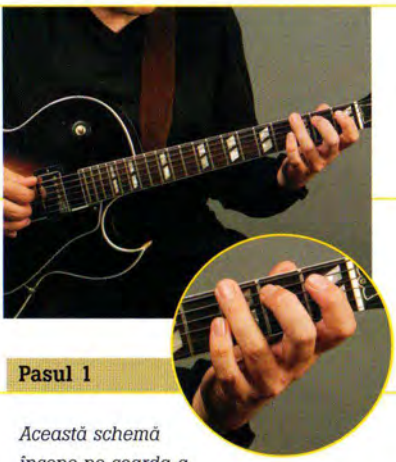

Pasul 1

Această schemă începe pe coarda a șasea, cu degetul al treilea apăsând pe tasta a treia.

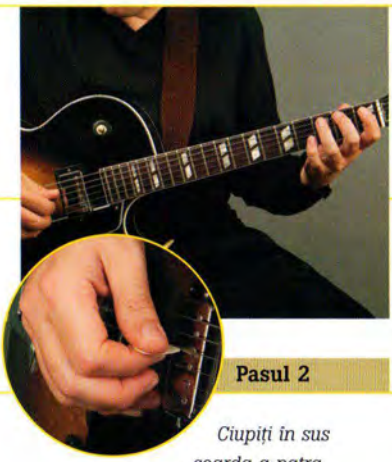

Pasul 2

Ciupiți în sus coarda a patra, liberă, din prima măsură, în timp ce poziționați al treilea deget deasupra coardei a cincea, pentru nota următoare.

Sugestie

Cântatul câtorva exerciţii simple este cel mai bun mod de a vă încălzi degetele şi de a vă îmbunătăţi coordonarea stânga-dreapta.

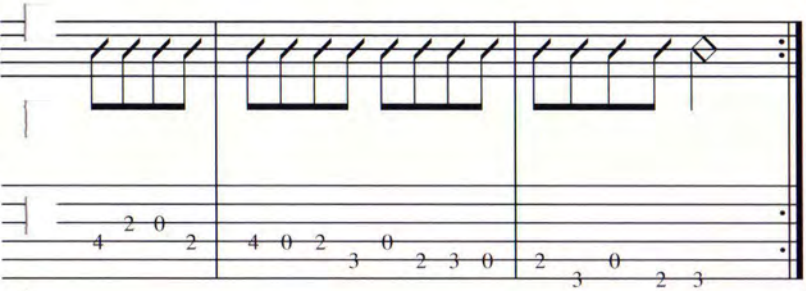

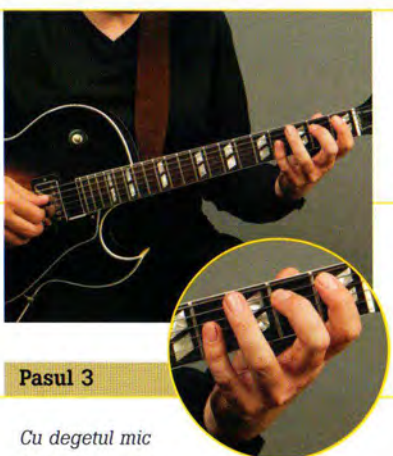

Pasul 3

Cu degetul mic apăsaţi coarda a patra, pe tasta a patra. Degetul al doilea trebuie să rămână deasupra tastei a doua, pentru a trece rapid la nota următoare.

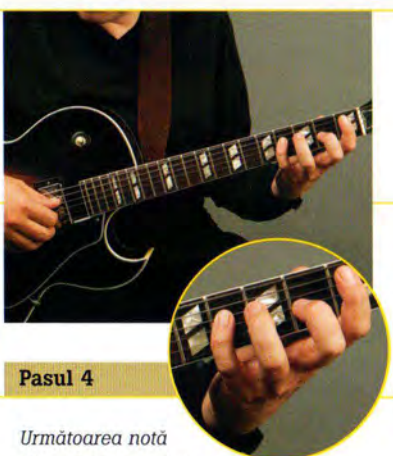

Pasul 4

Următoarea notă de pe tasta a patra trece direct pe coarda a treia, la tasta a doua. Această mişcare dificilă necesită o bună independenţă a degetelor şi puţin exerciţiu.

Lecția 33

Seminar de compoziție: progresii de acorduri importante

Deși fiecare mișcare muzicală recentă susține că muzica ei este nouă și complet originală, doar puține exemple, de excepție, sunt în realitate așa, și chiar și acelea datorează foarte mult vastei istorii a muzicii și tradițiilor. Geniul jazzului Charlie Parker și-a bazat multe dintre celebrele sale melodii bebop pe progresiile de acorduri din standardele anterioare; sunetul heavy metal de pionierat al formației Led Zeppelin datorează mult riffurilor și succesiunilor de acorduri primilor muzicieni negri de blues, ca Blind Willie Johnson și Sonny Boy Williamson; Kurt Cobain a recunoscut că sunetul tenebros al trupei de heavy metal din anii '70 Black Sabbath a influențat foarte mult stilul nihilist al grupului Nirvana. Nu mai este nevoie să spun că puteți învăța extrem de multe despre muzică studiind aceste creații. Următoarele succesiuni de acorduri nu sunt clișee de evitat, ci sunt destinate să-l inspire atât pe compozitorul începător, cât și pe improvizatorul aspirant. Ca în cazul tuturor celorlalte exerciții din această carte, veți câștiga cel mai mult cântând și următoarele exerciții în diverse stiluri și tempo-uri. Distracție plăcută!

Exemplul 1: Mi minor

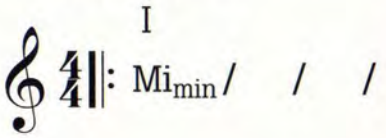

Exemplul 2: Mi minor

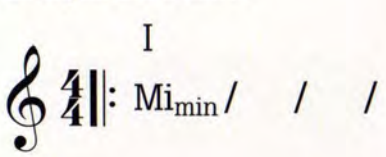

Exemplul 3: Mi minor

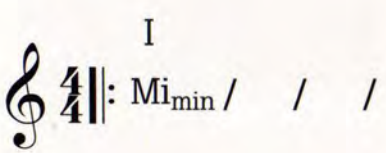

Sugestie

Este dată și numerotația romană, pentru a indica pe care notă din tonalitatea de bază se bazează acordul. Acest sistem a fost descris în lecția 20 pentru a explica blues-ul de 12 măsuri, fiind un sistem folosit de muzicieni pentru a face transpuneri în alte tonalități cu mai multă ușurință.

Exersați temeinic

Puteți folosi aceste progresii și pentru a exersa formele de acorduri pe care le-ați învățat din cartea de față sau puteți încerca unele noi, consultând biblioteca de acorduri de la pag. 148-175.

IV	I	V
La_{min} / / /	Mi_{min} / / /	Si_7 / / / :‖

♭VII	♭VI	♭VII
Re / / /	Do / / /	Re / / / :‖

♭III	IV	IVm
Sol / / /	La / / /	La_{min} / / / :‖

Sugestie

Deși aceste exemple sunt scrise cu simbolurile convenționale pentru acorduri majore și minore, ele vor suna bine și cu acorduri de cvintă.

Exemplul 4: Sol major

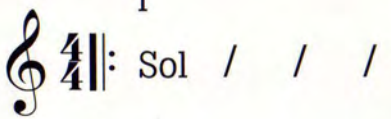

Exemplul 5: Sol major

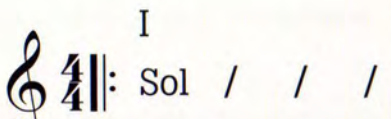

Exemplul 6: Sol major

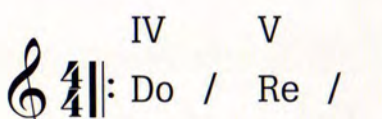

Exemplul 7: Do major

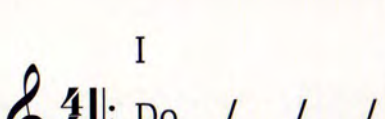

Exemplul 8: Do major

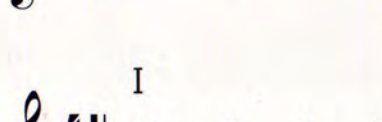

Exemplul 9: Fa major

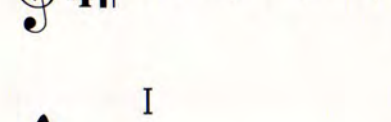

Exersați temeinic

Încercați să diversificați timpul alocat fiecărui acord. De pildă, exemplul 1 ar putea fi o progresie de două măsuri, cu doi timpi pe fiecare acord; sau două măsuri din Mi minor, una din La minor și câte doi timp pe Mi_{min} și Si_7. Nimic nu este bătut în cuie, deci nu vă temeți să experimentați.

V				II								
Re	/	/	/	La_{min}	/	/	/	La_{min}	/	/	/	:‖

VI				IV				V				
Mi_{min}	/	/	/	Do	/	/	/	Re	/	/	/	:‖

I		III7		IV		V		I				
Sol	/	Si_7	/	Do	/	Re	/	Sol	/	/	/	:‖

♭VII				IV				I				
Si♭	/	/	/	Fa	/	/	/	Do	/	/	/	:‖

V				VI				IV				
Sol	/	/	/	La_{min}	/	/	/	Fa	/	/	/	:‖

IV				♭III				♭VI				
Si♭	/	/	/	La♭	/	/	/	Re♭	/	/	/	:‖

Bibliotecă de acorduri

Do

1 Do major

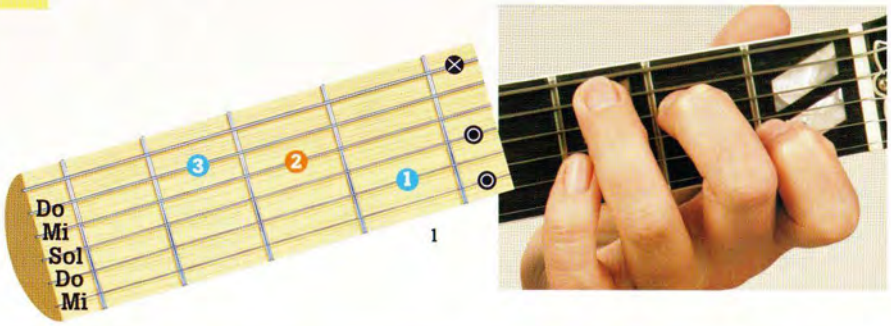

1 Do minor

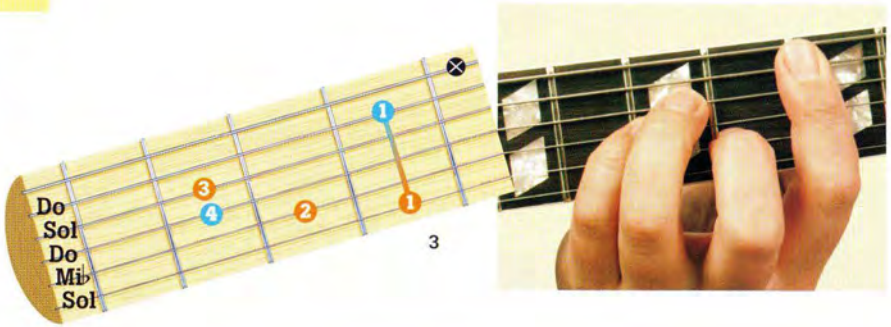

1 Do_7

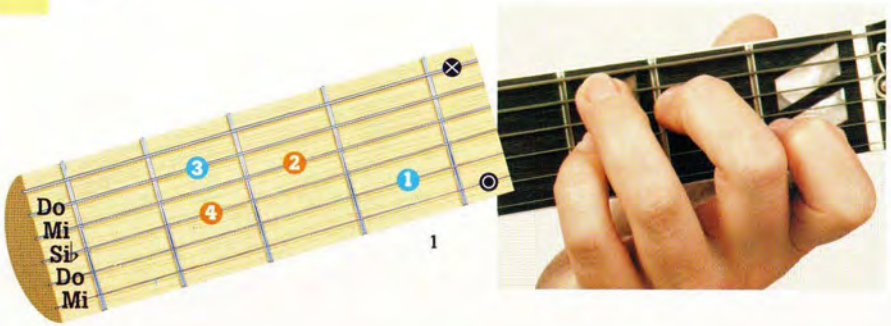

2 Do major

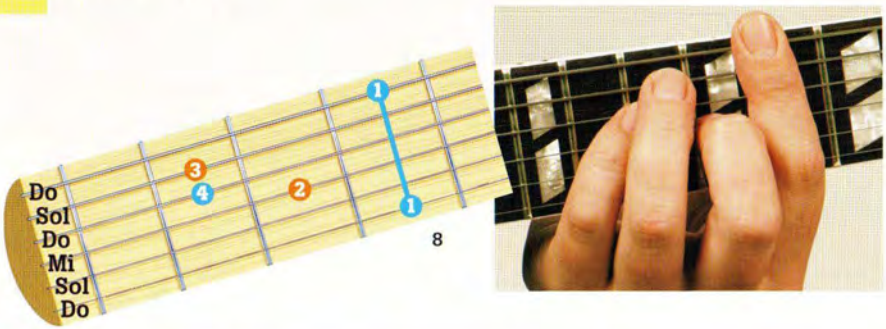

2 Do minor

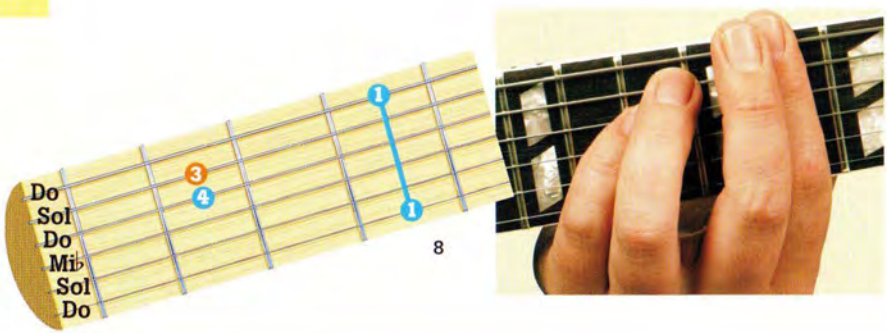

2 Do_7

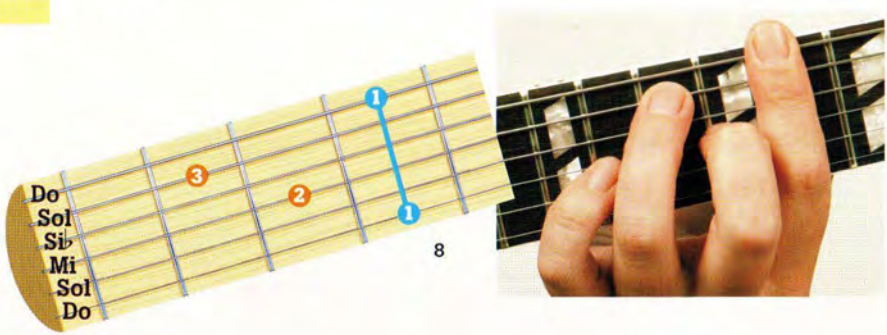

Do♯/Re♭

1 Do♯/Re♭ major

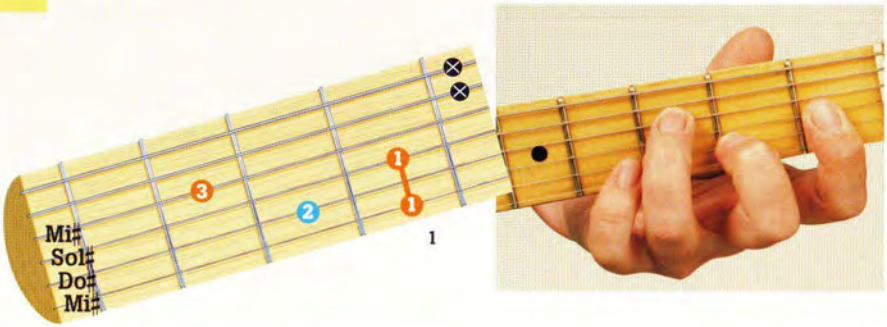

1 Do♯/Re♭ minor

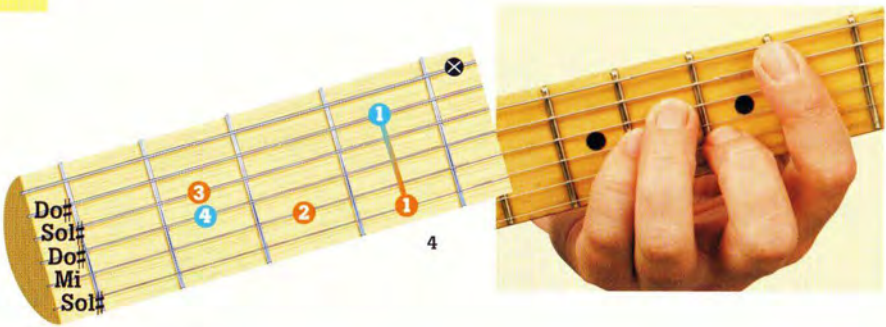

1 Do♯7/Re♭7

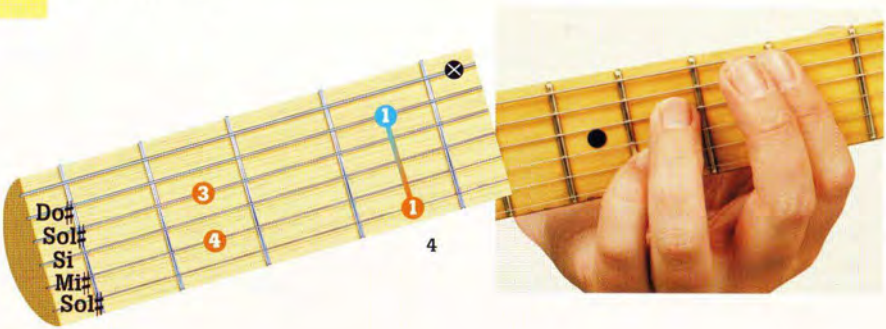

2 Do♯/Re♭ major

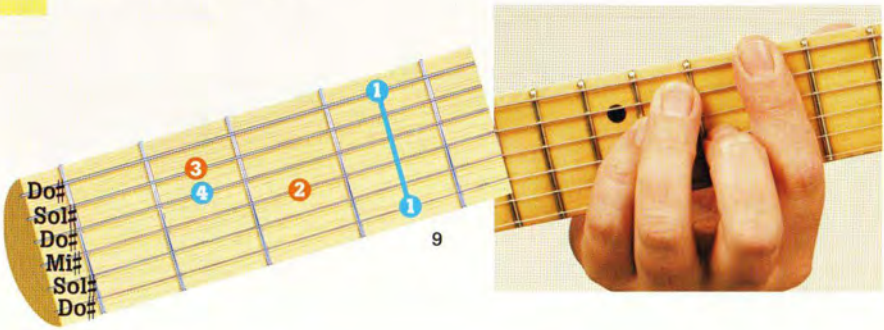

2 Do♯/Re♭ minor

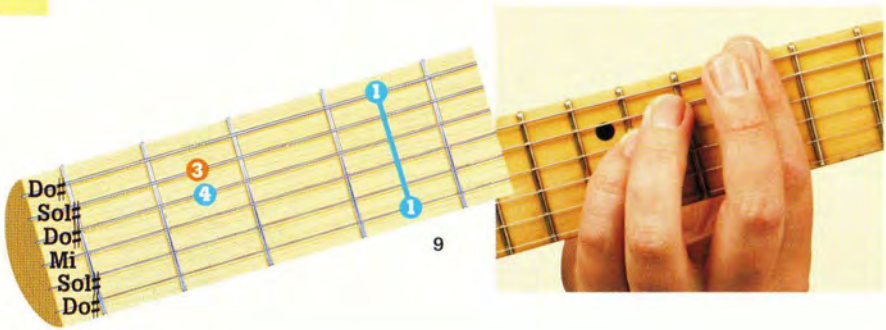

2 Do♯7/Re♭7

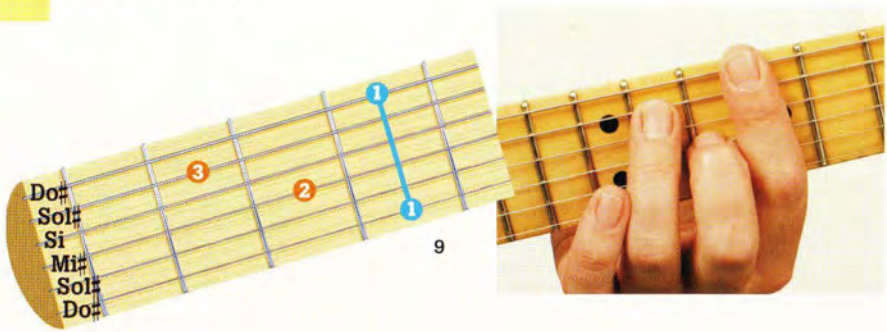

Re

1 Re major

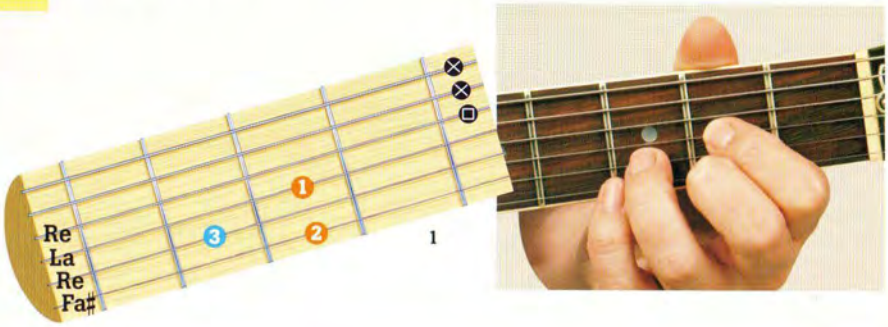

1 Re minor

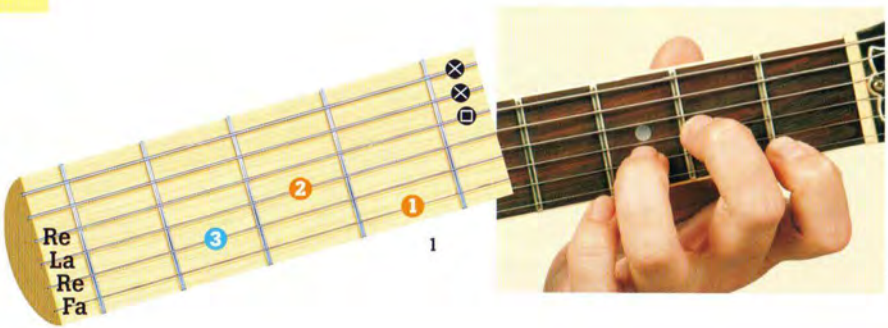

1 Re_7

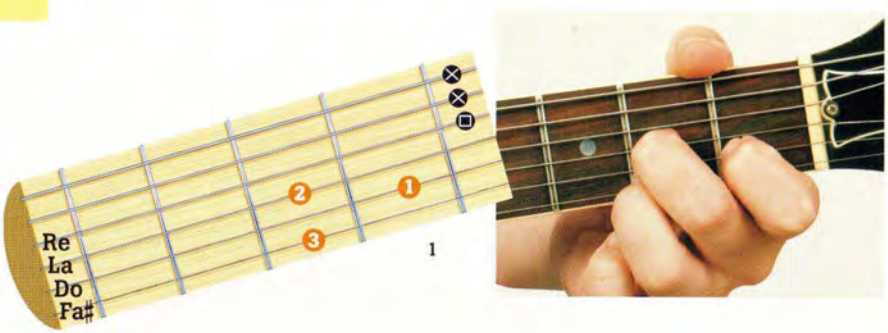

2 Re major

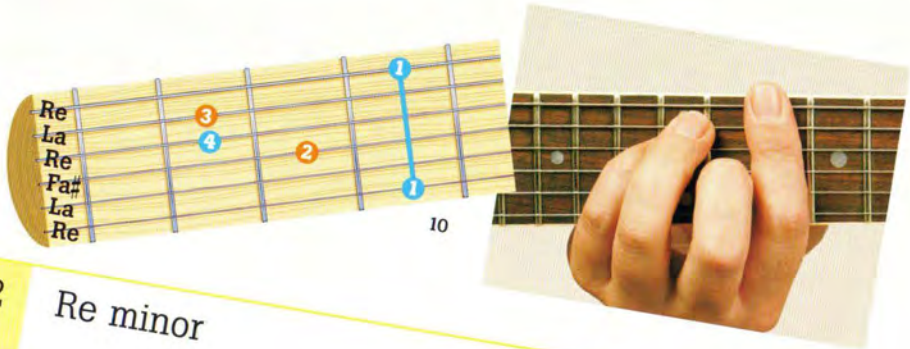

2 Re minor

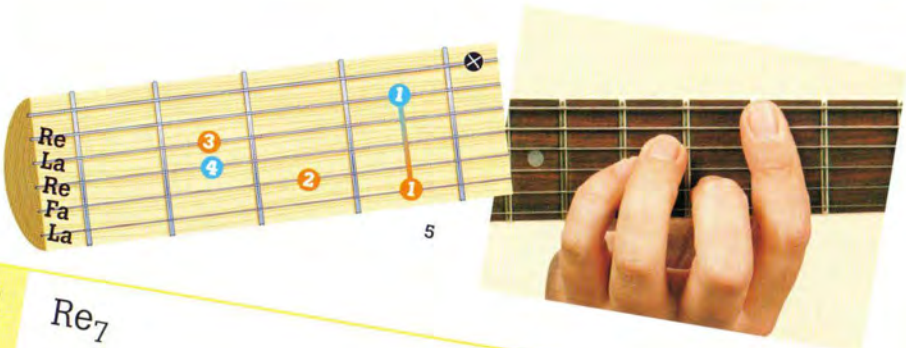

2 Re_7

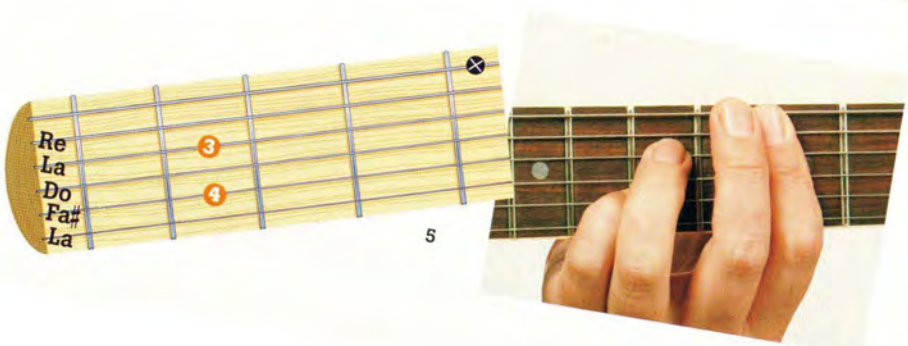

Mi♭ /Re♯

1 Mi♭/Re♯ major

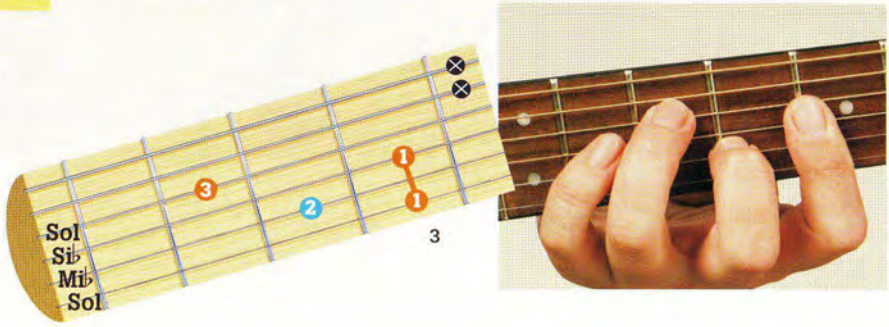

1 Mi♭/Re♯ minor

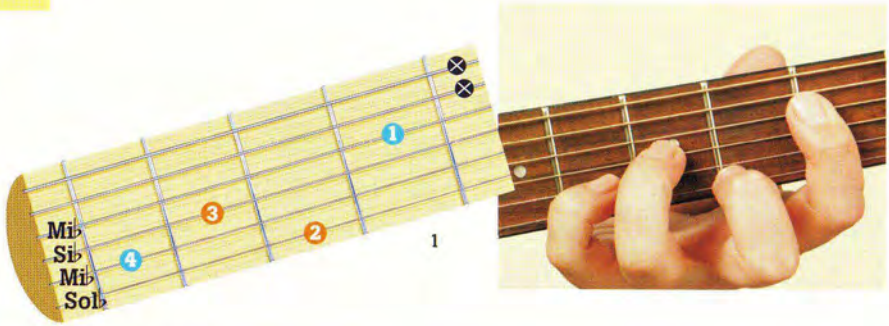

1 Mi♭$_7$/Re♯$_7$

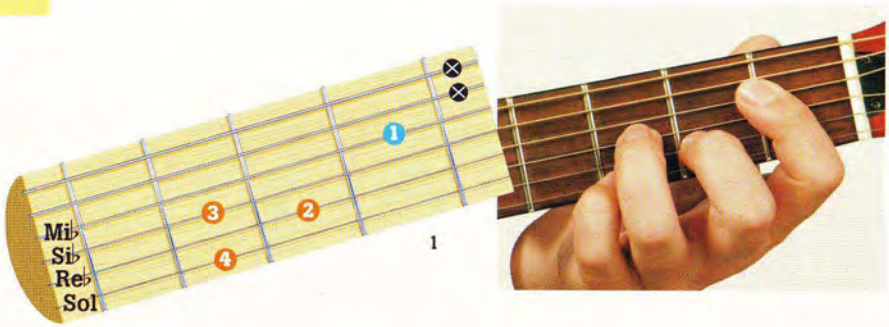

2 Mi♭/Re# major

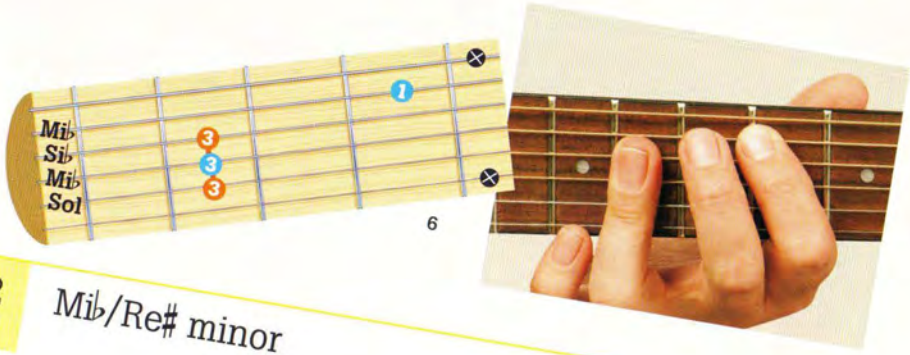

2 Mi♭/Re# minor

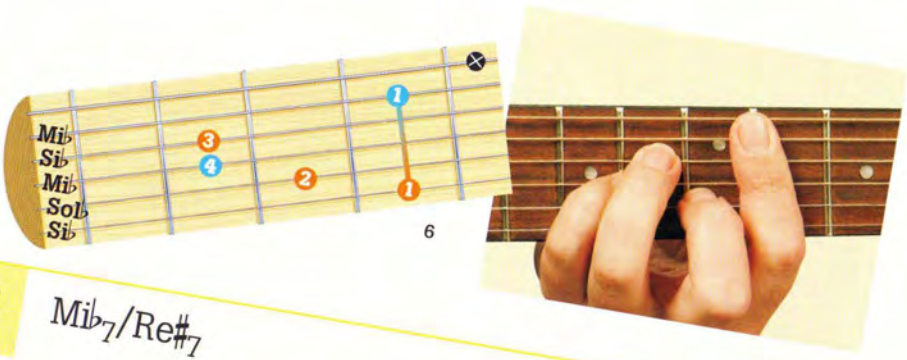

2 Mi♭7/Re#7

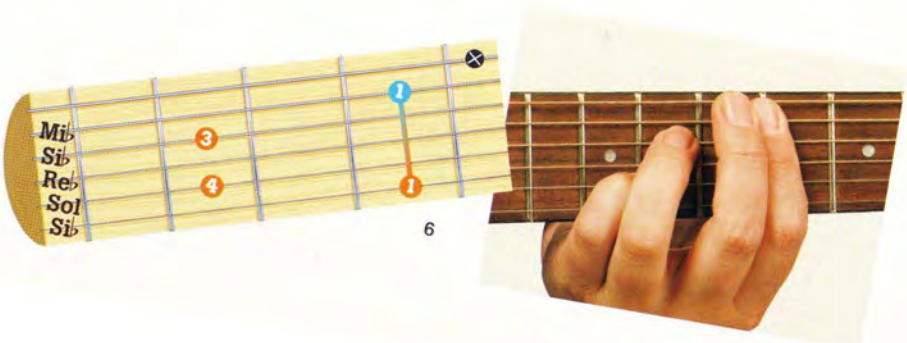

Mi

1 Mi major

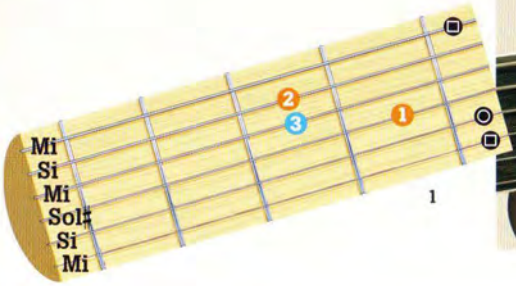

1 Mi minor

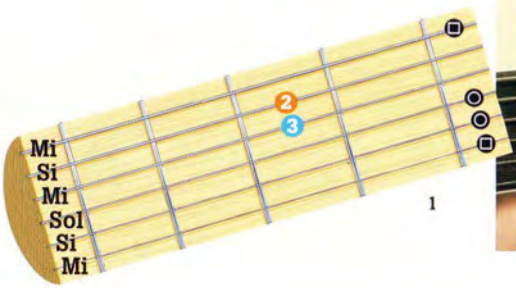

1 Mi_7

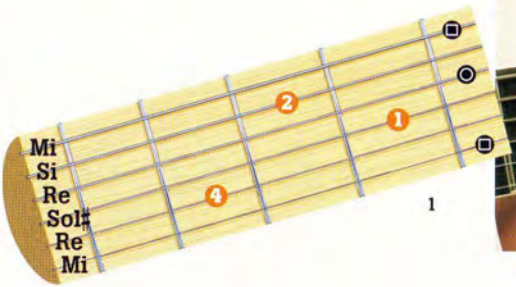

2 Mi major

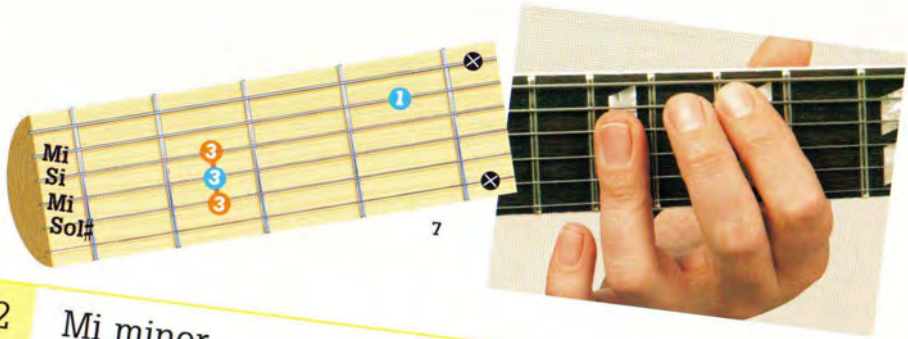

2 Mi minor

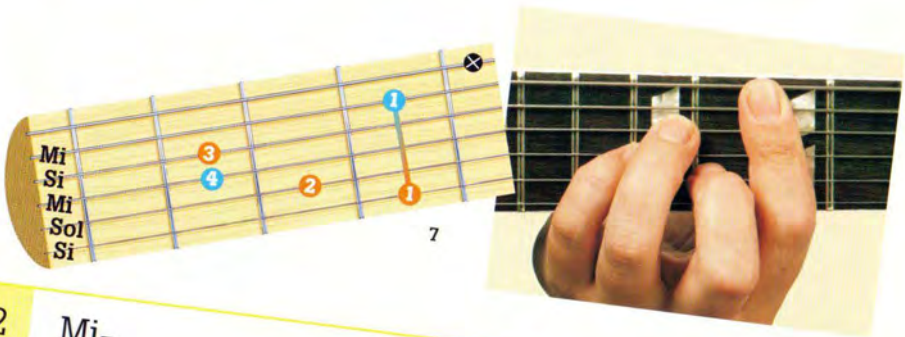

2 Mi_7

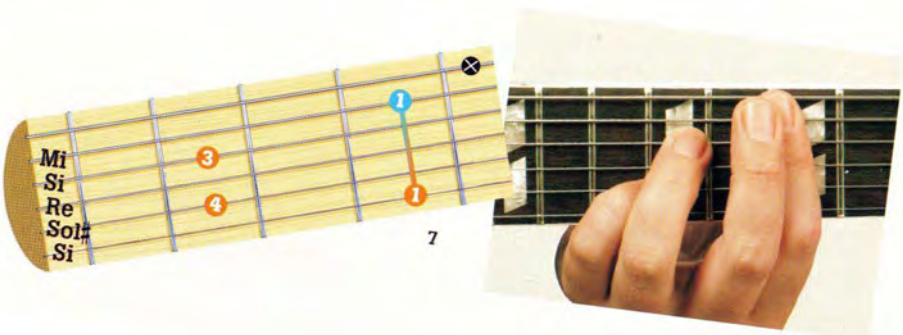

Fa

1 Fa major

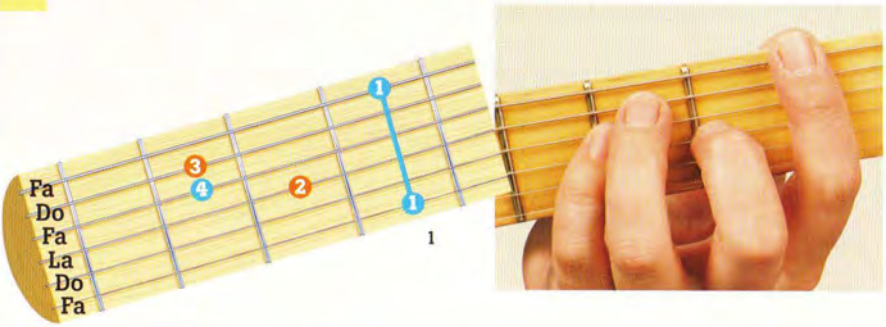

1 Fa minor

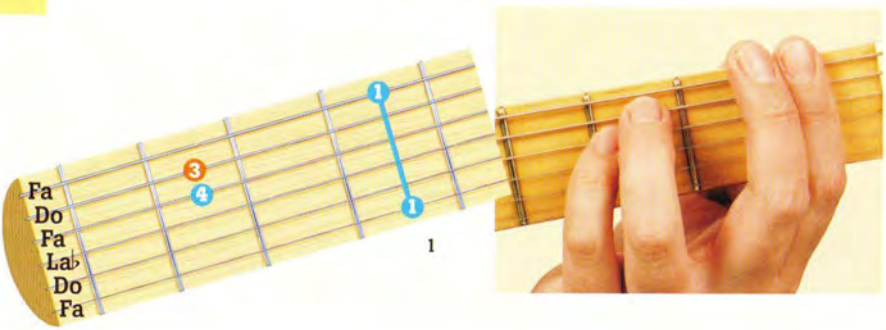

1 Fa_7

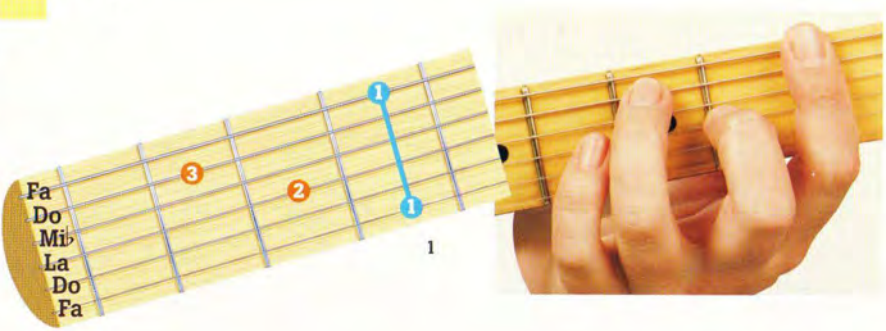

2 Fa major

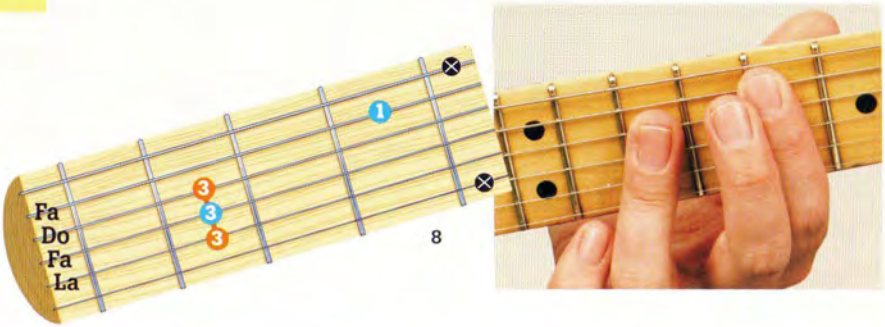

2 Fa minor

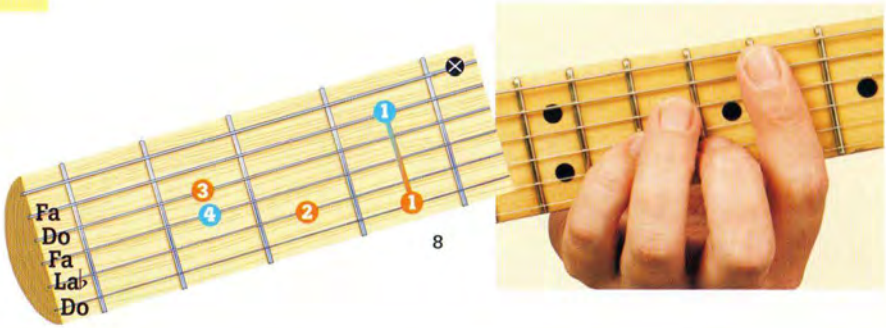

2 Fa_7

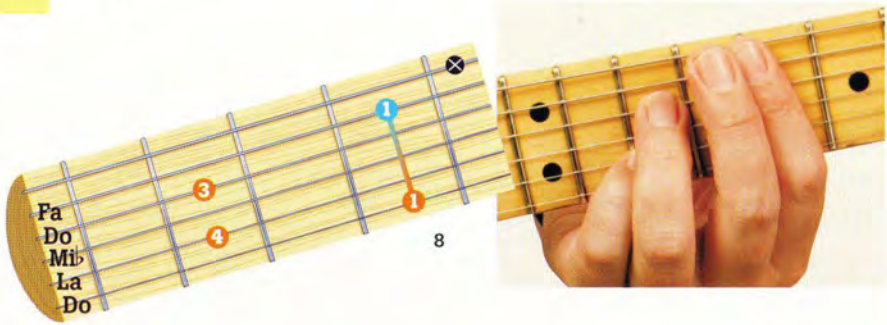

Fa♯/Sol♭

1 Fa♯/Sol♭ major

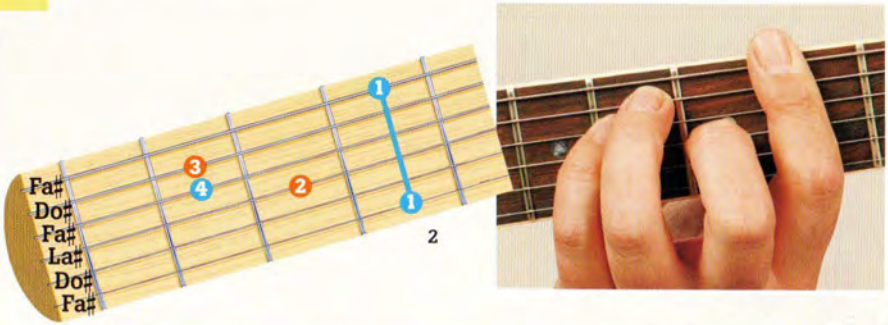

1 Fa♯/Sol♭ minor

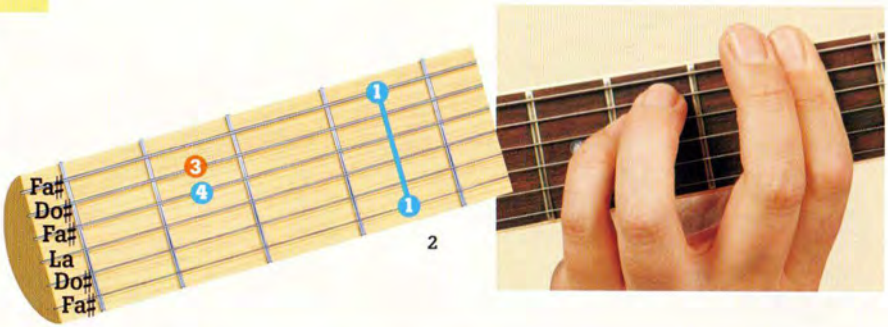

1 Fa♯$_7$/Sol♭$_7$

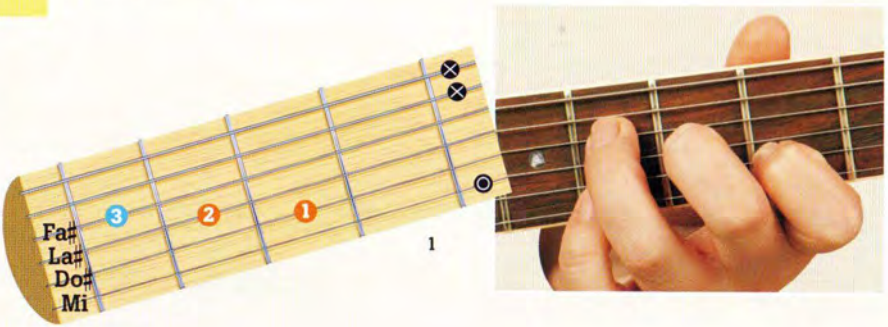

2 Fa#/Sol♭ major

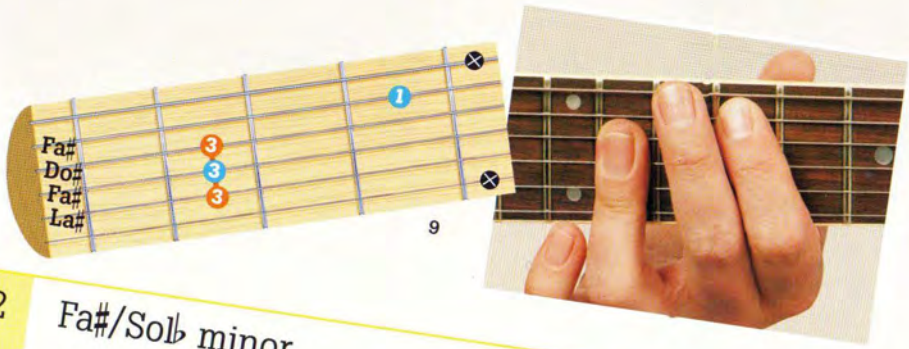

2 Fa#/Sol♭ minor

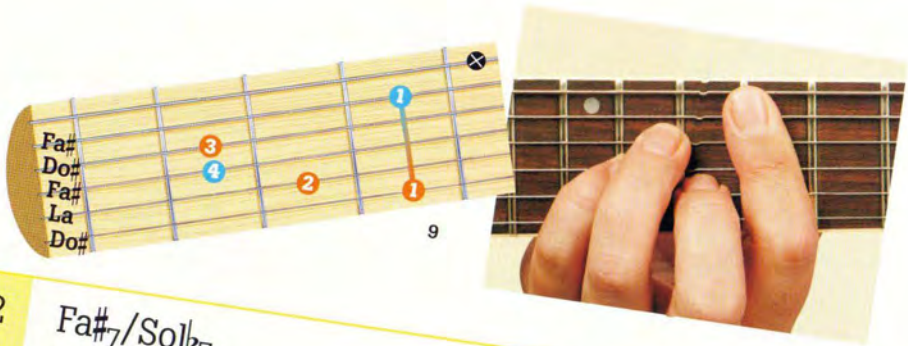

2 Fa#$_7$/Sol♭$_7$

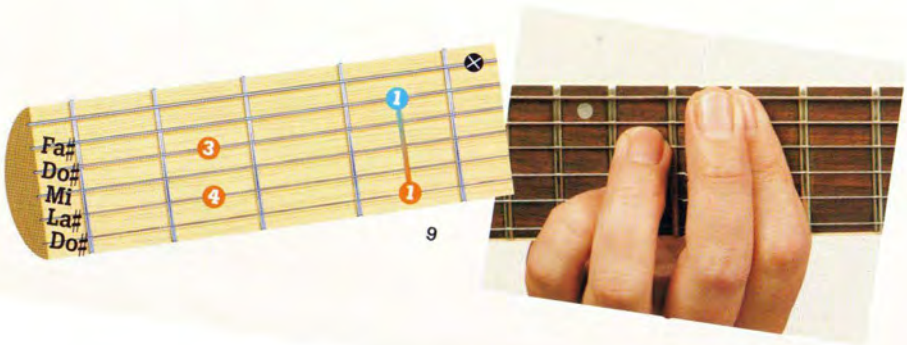

Sol

1 Sol major

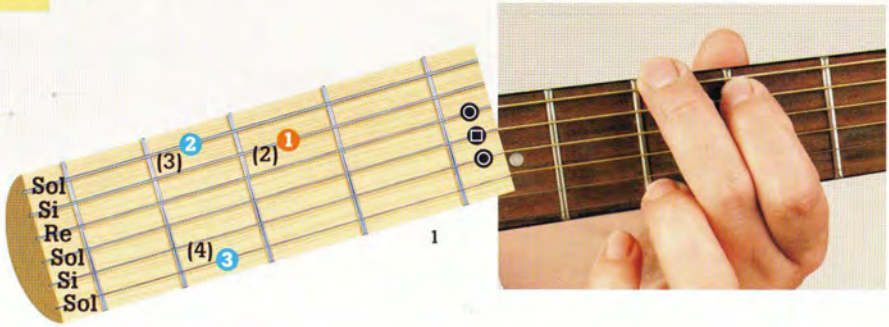

1 Sol minor

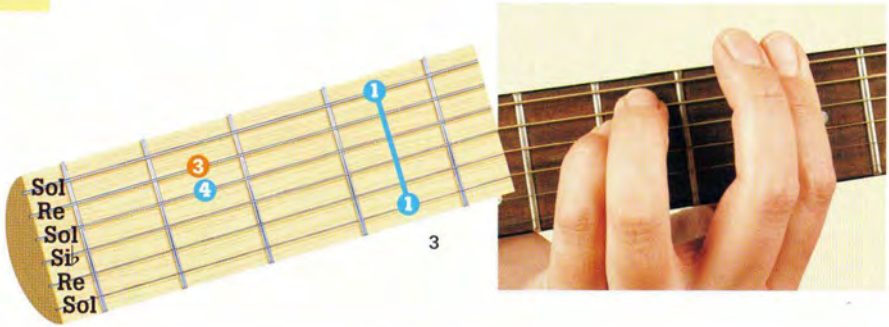

1 Sol_7

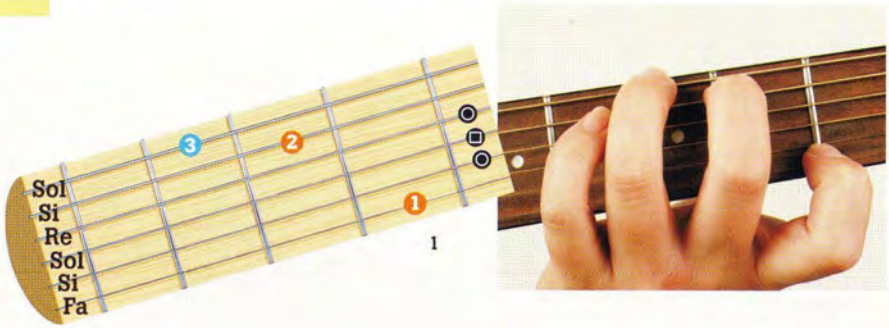

2 Sol major

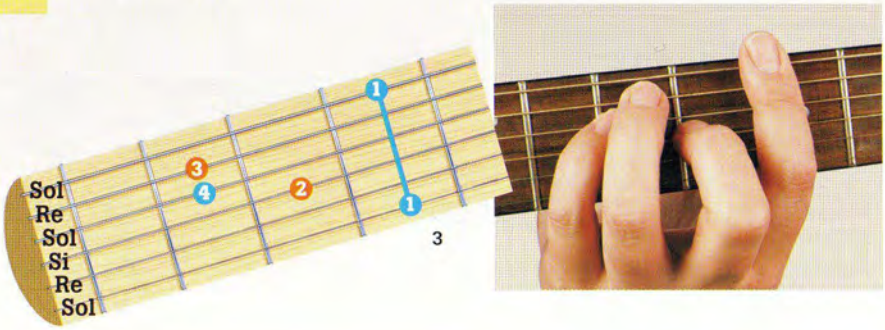

2 Sol minor

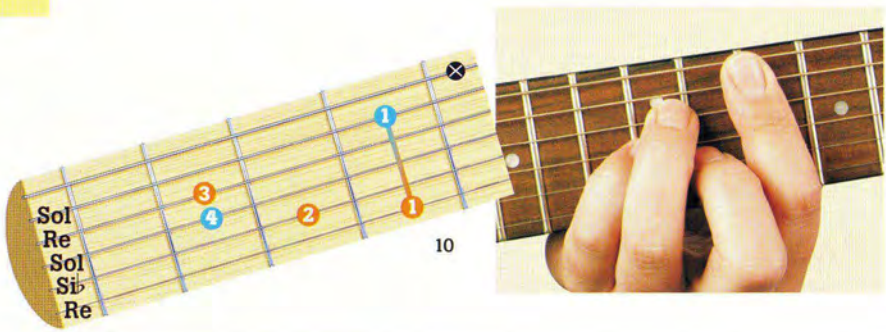

2 Sol_7

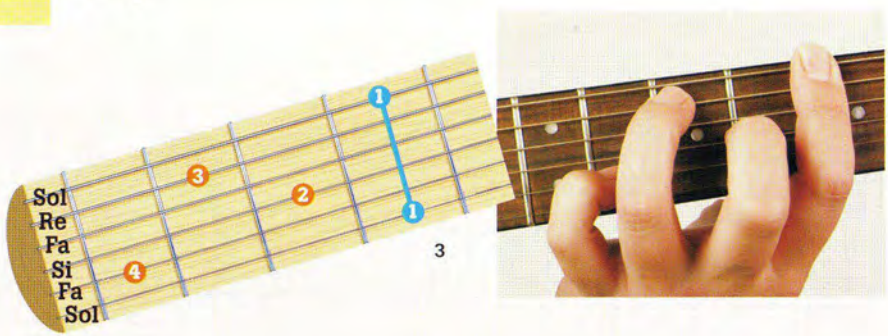

Sol♯/La♭

1 Sol♯/La♭ major

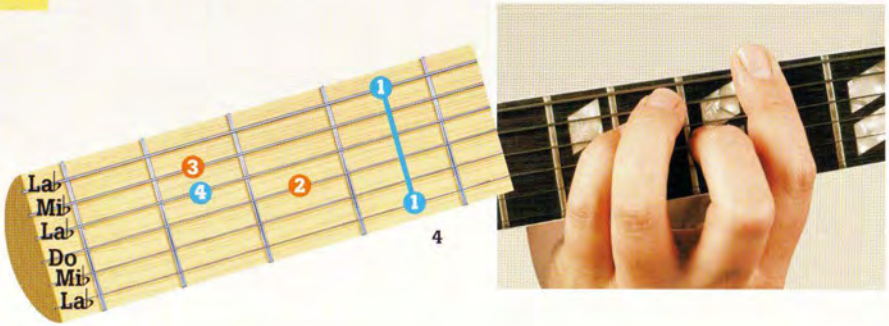

1 Sol♯/La♭ minor

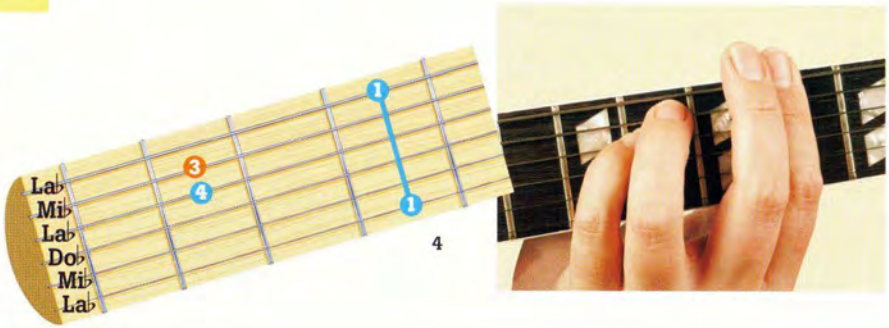

1 Sol♯7/La♭7

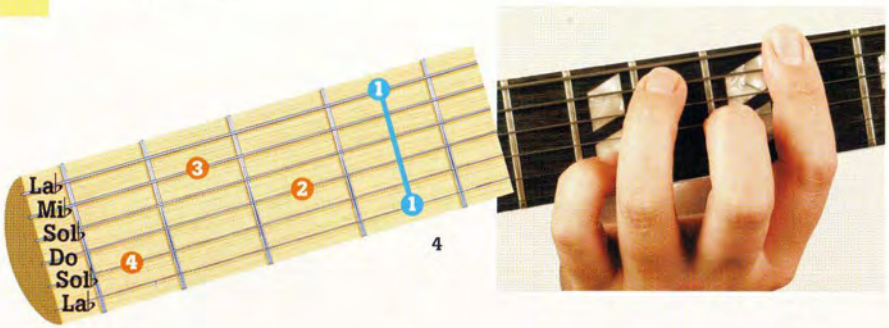

2 Sol♯/La♭ major

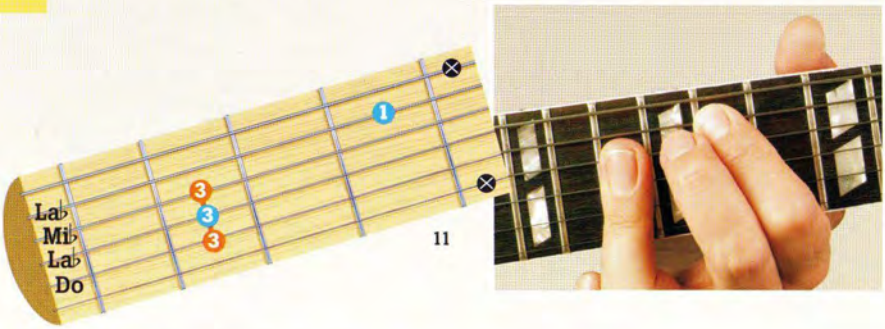

2 Sol♯/La♭ minor

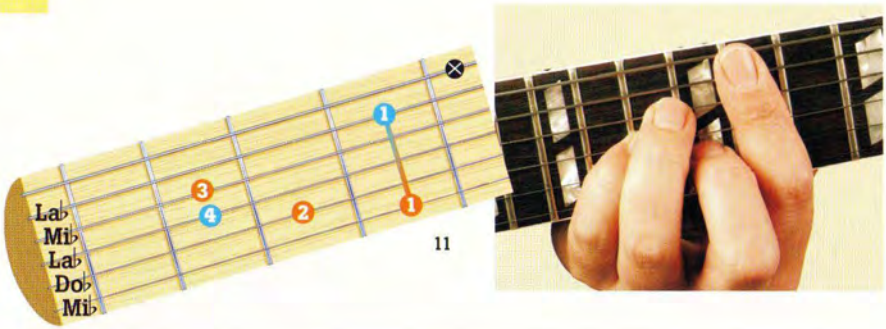

2 Sol♯7/La♭7

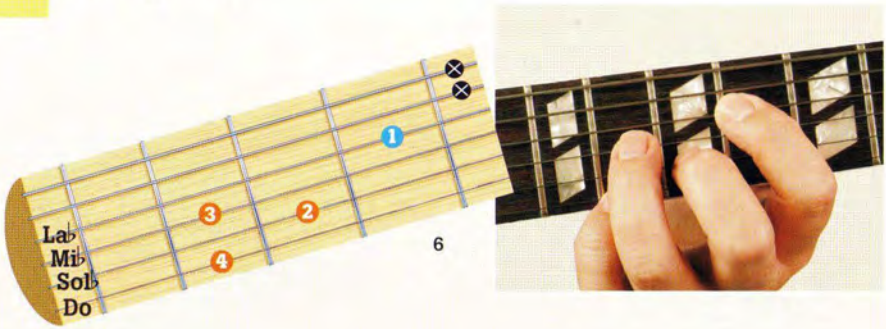

La

1 La major

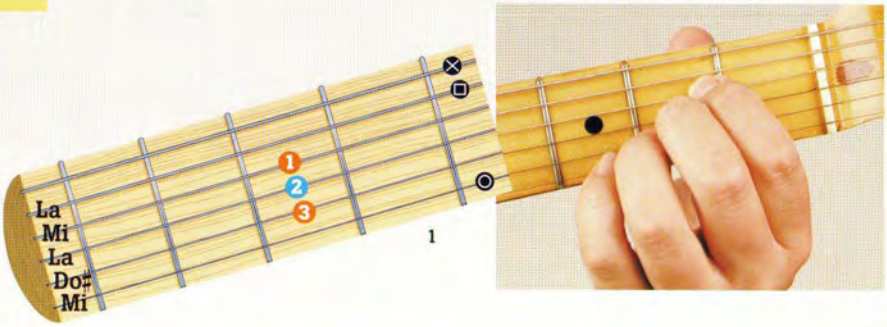

1 La minor

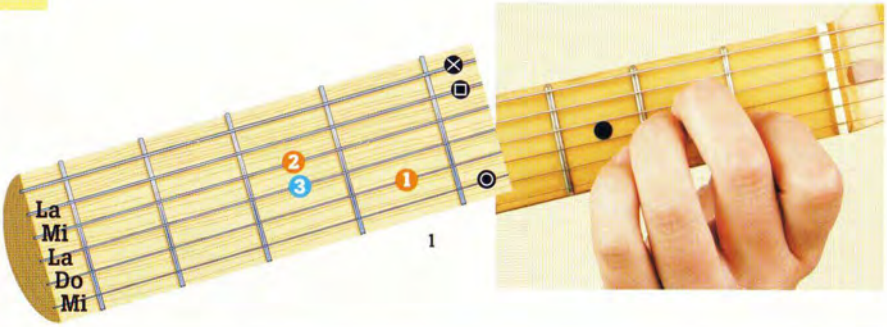

1 La_7

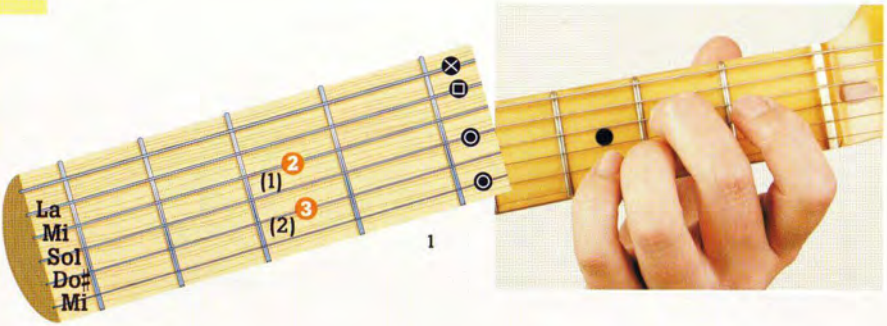

2 La major

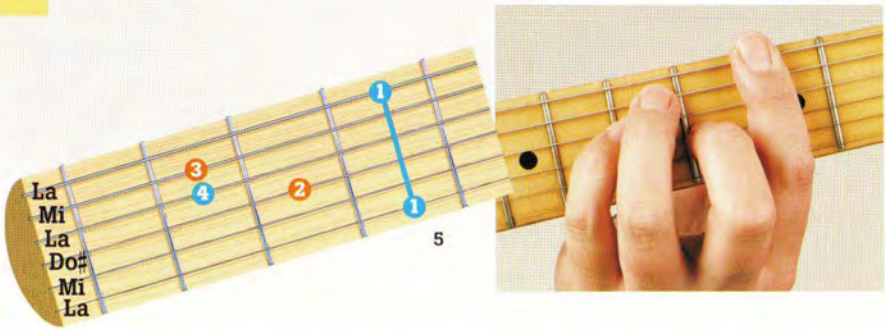

2 La minor

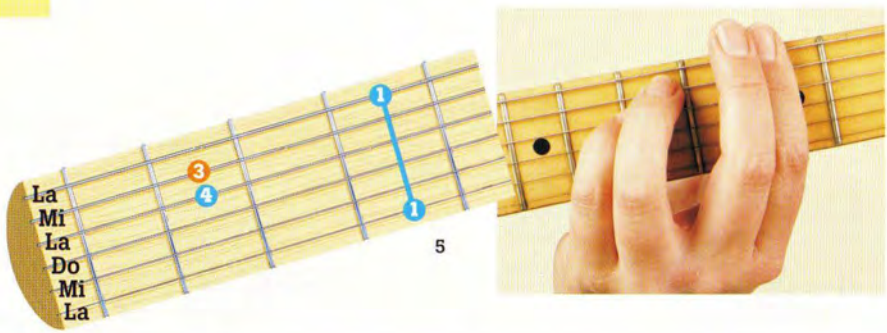

2 La_7

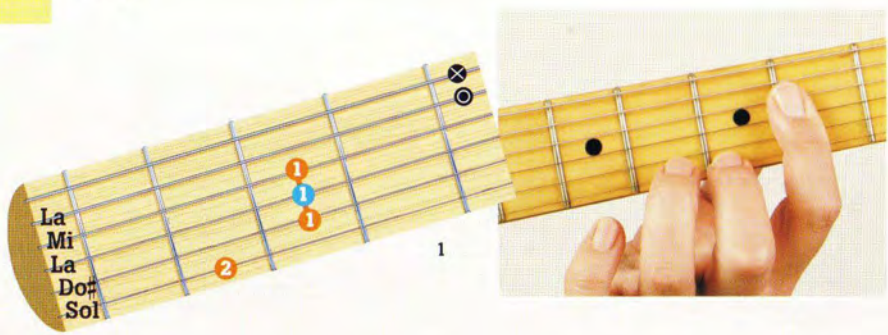

La♯/Si♭

1 La♯/Si♭ major

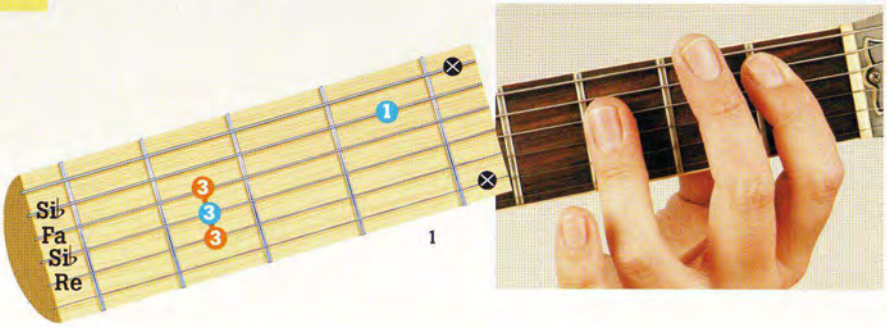

1 La♯/Si♭ minor

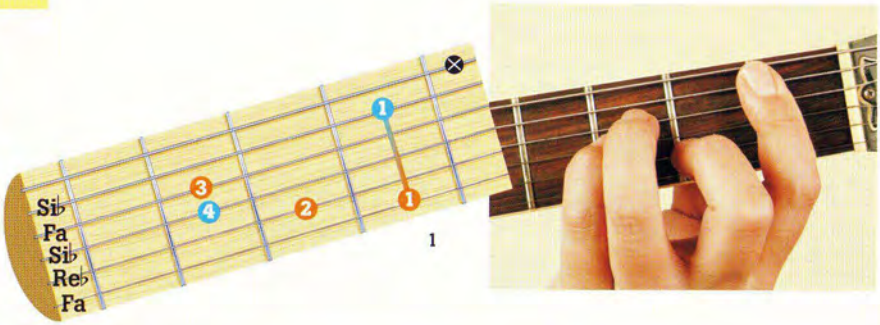

1 La♯7/Si♭7

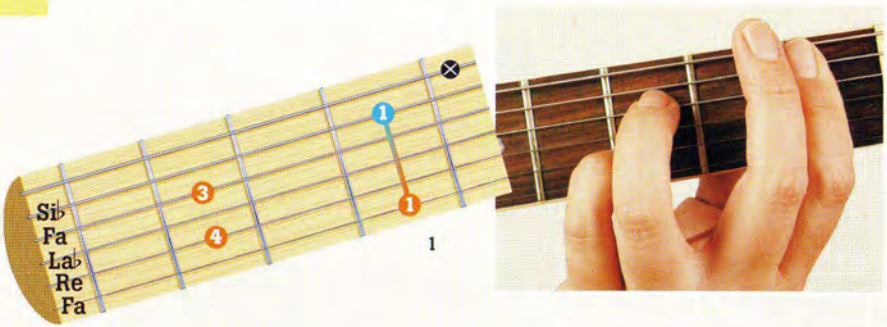

2 La♯/Si♭ major

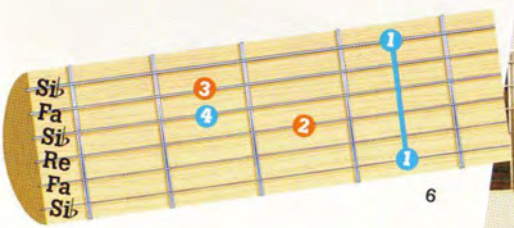

2 La♯/Si♭ minor

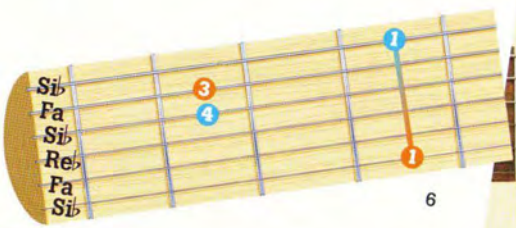

2 La♯7/Si♭7

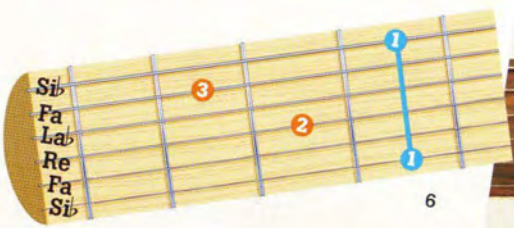

Si

1 Si major

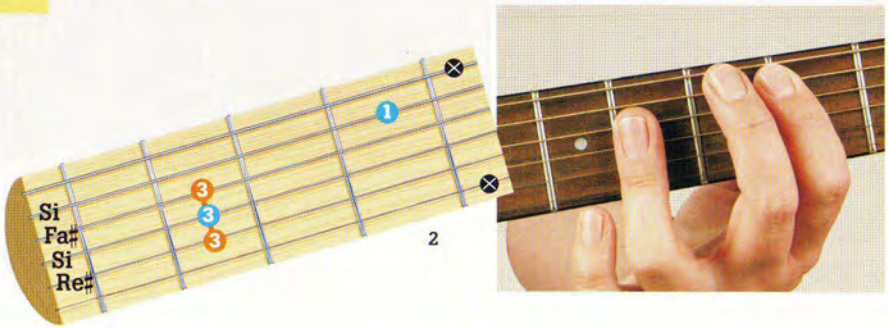

1 Si minor

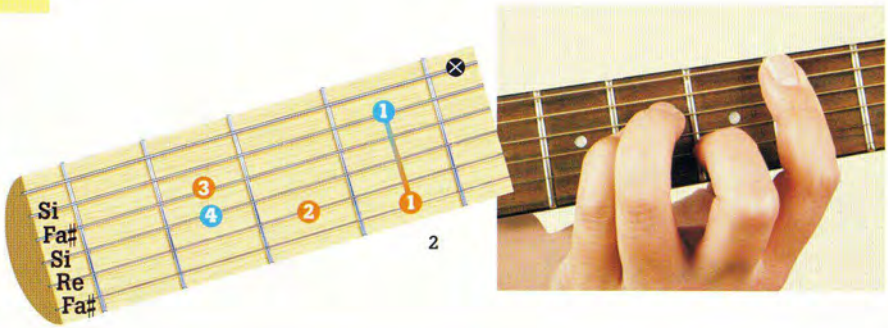

1 Si_7

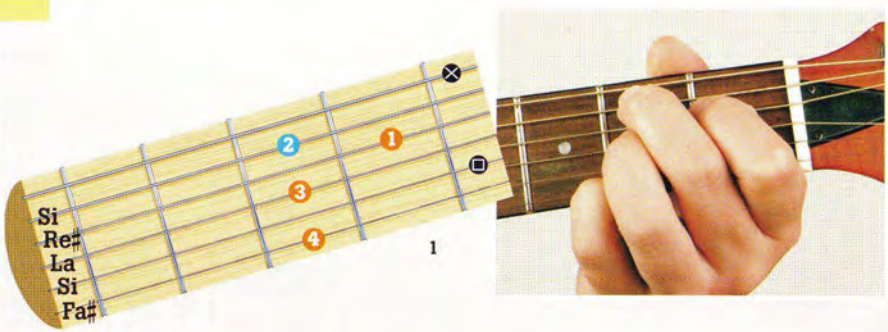

2 Si major

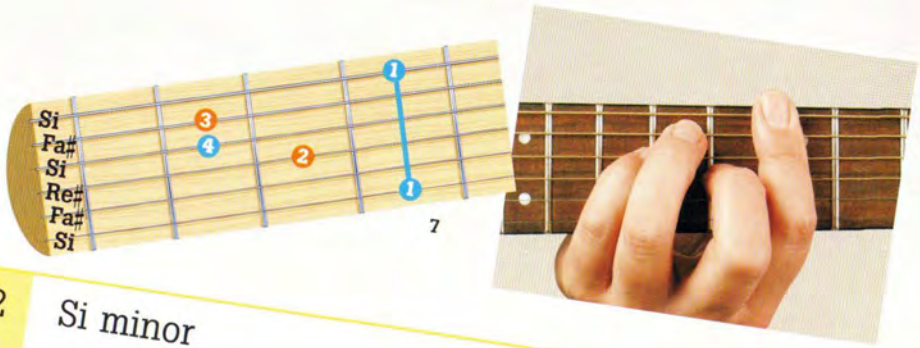

2 Si minor

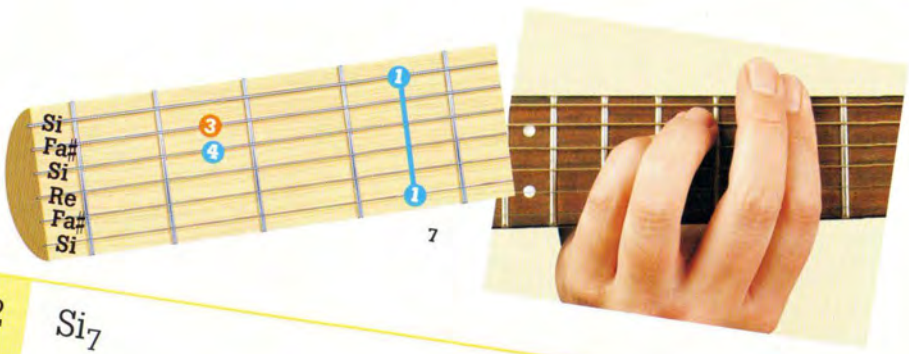

2 Si_7

Acorduri suplimentare

Mi_{sus4}

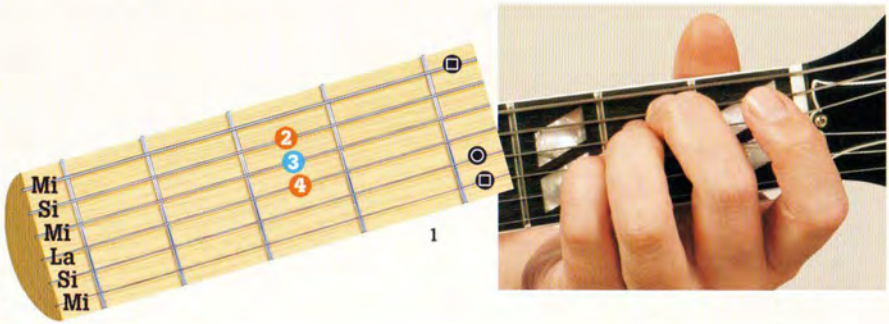

La_{sus4}

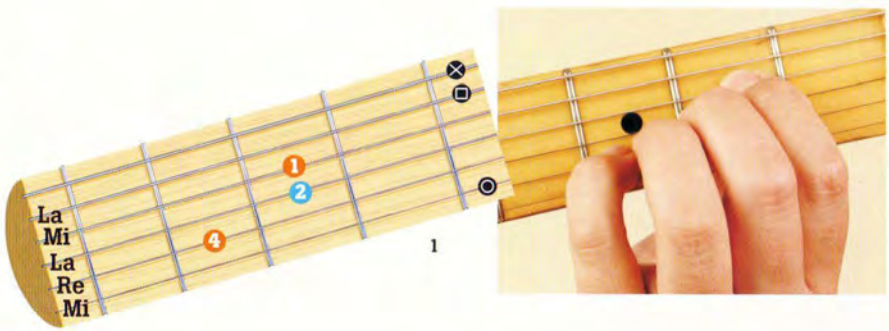

Re_{sus4}

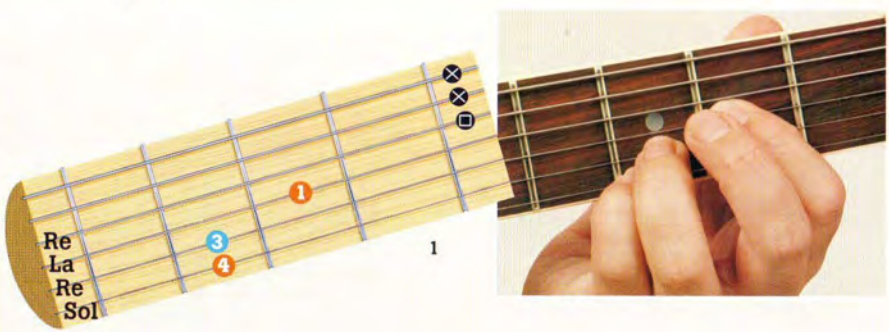

Mi_{min7}

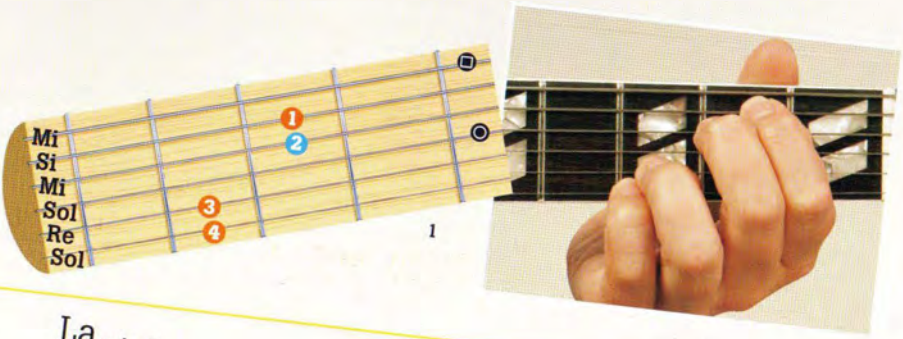

La_{min7}

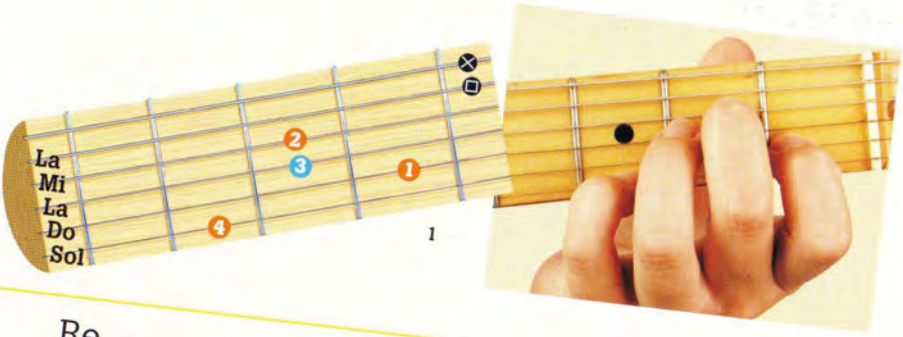

Re_{min7}

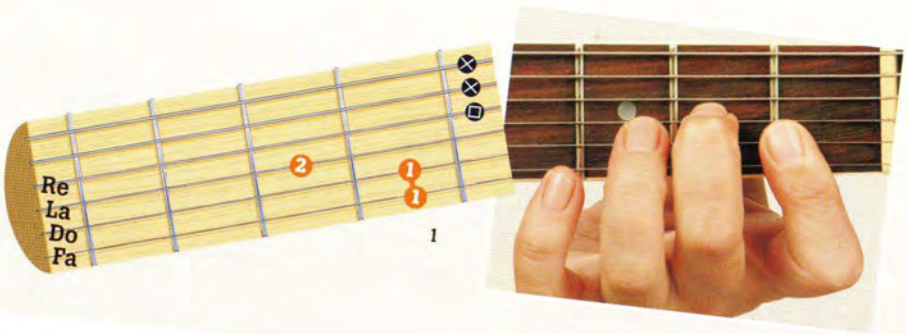

Bibliotecă de game

Do major

Forma 1

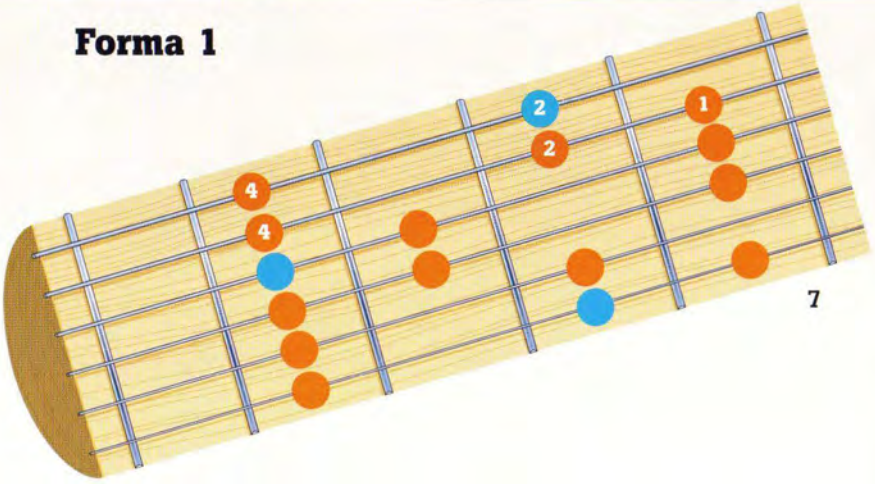

Forma 4

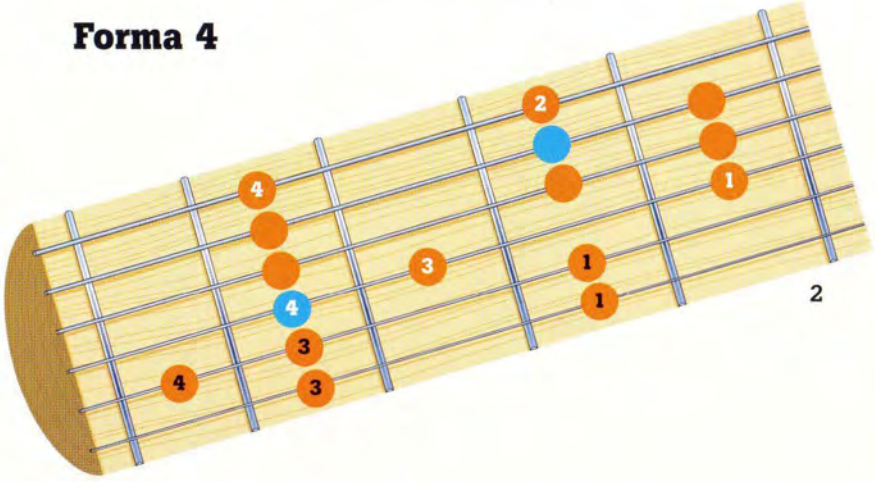

Do minor natural

Forma 1

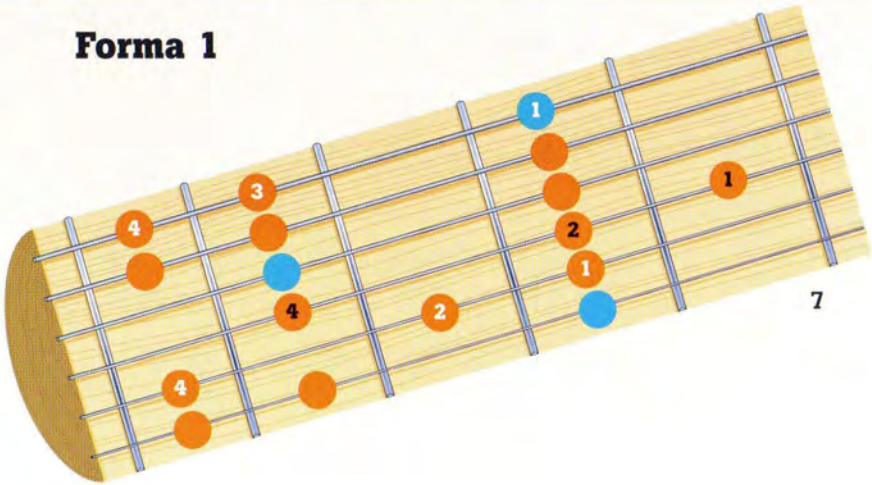

Forma 4

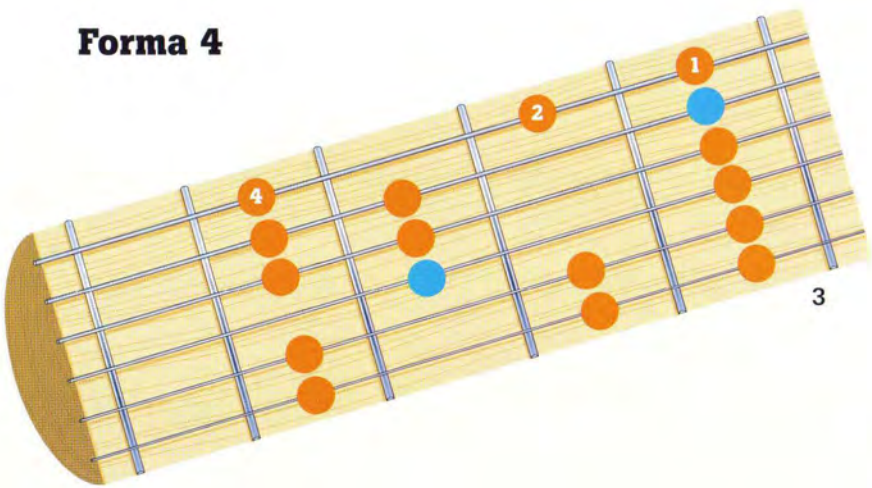

Do minor pentatonic

Forma 1

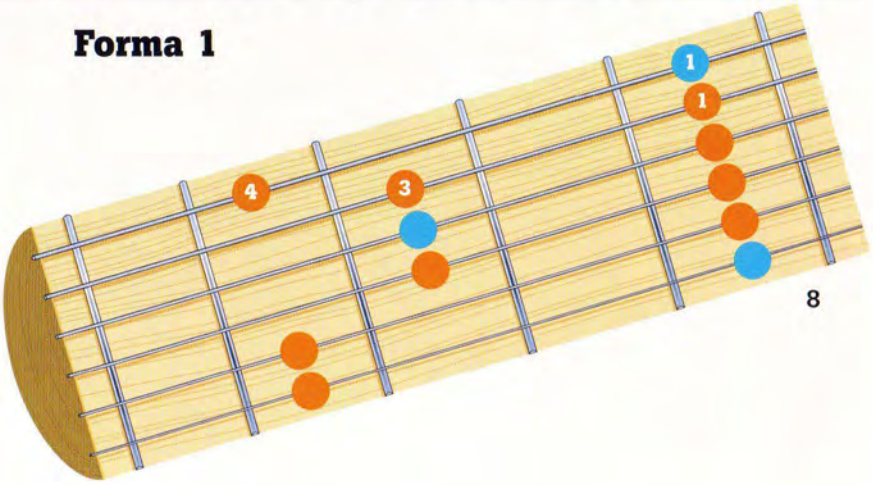

Forma 4

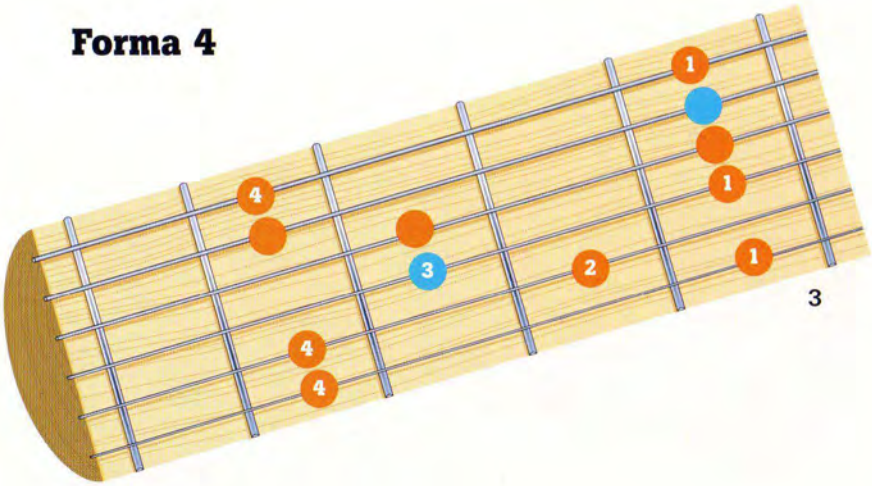

Gama Do de blues

Forma 1

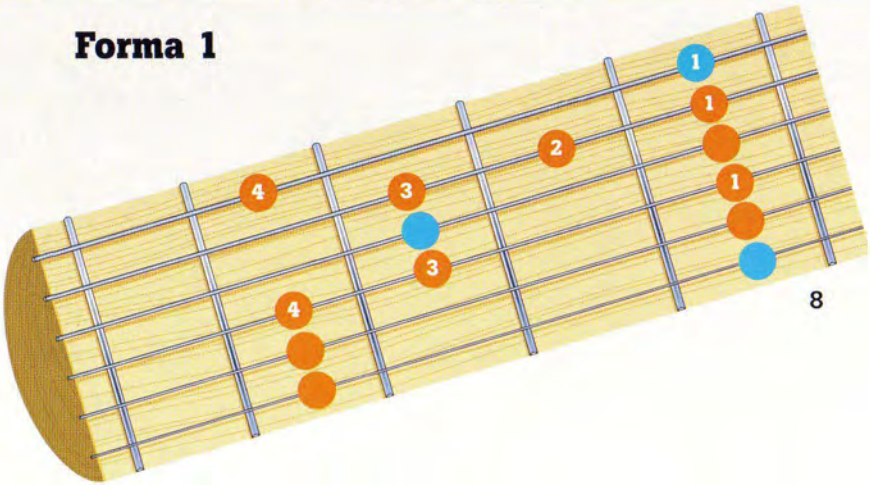

Forma 4

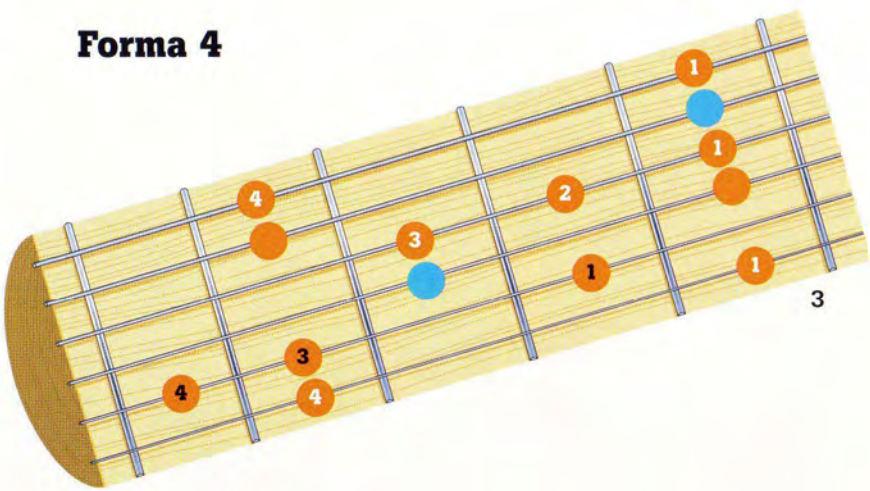

Do♯/Re♭ major

Forma 1

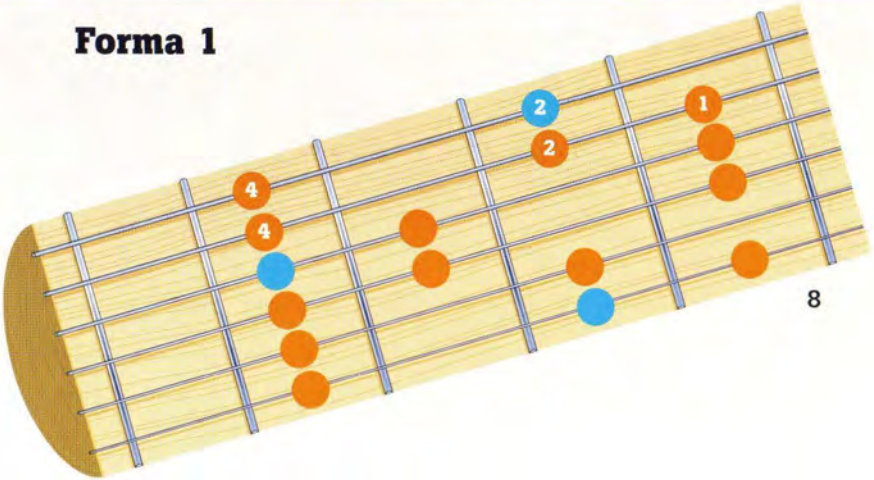

Forma 4

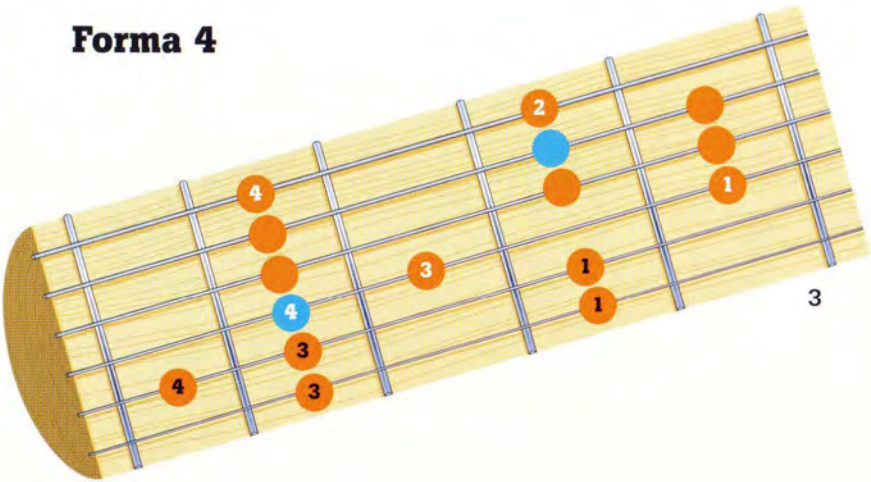

Do♯/Re♭ minor natural

Forma 1

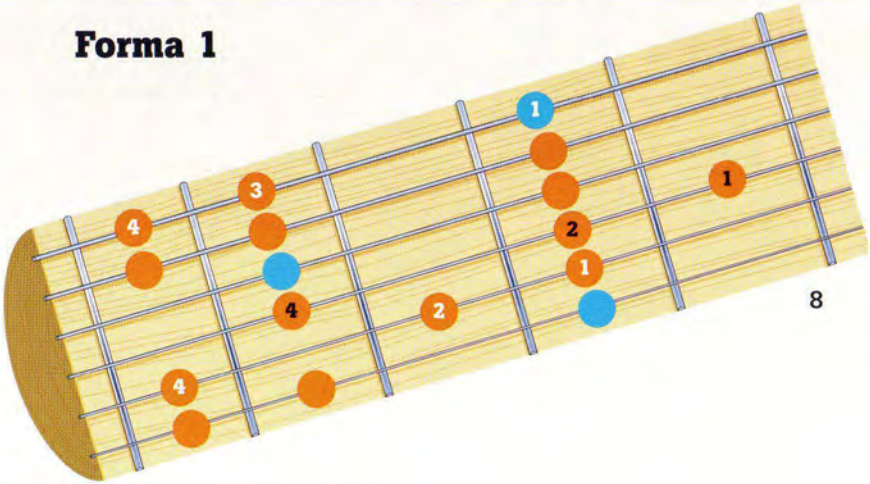

Forma 4

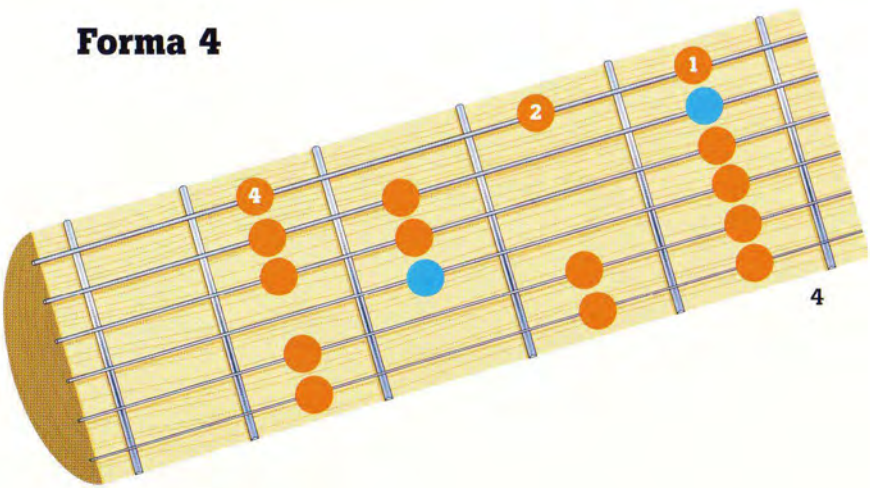

Do♯/Re♭ minor pentatonic

Forma 1

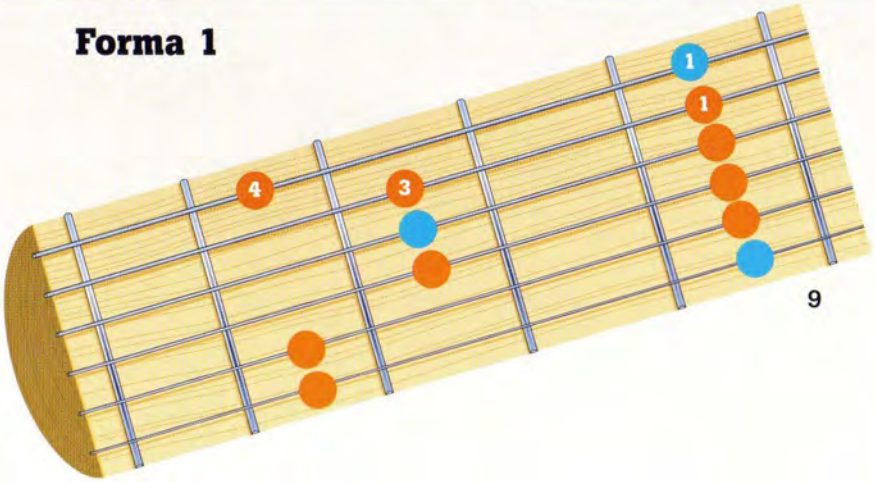

Forma 4

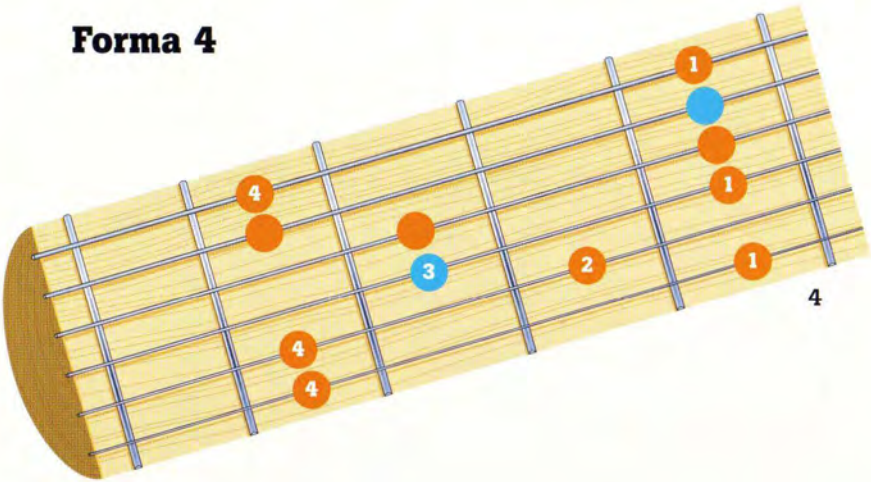

Gama Do♯/Re♭ de blues

Forma 1

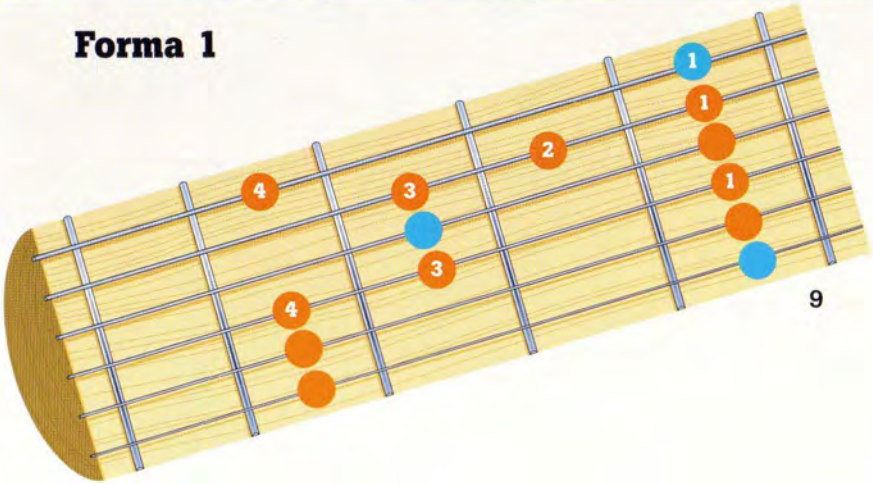

Forma 4

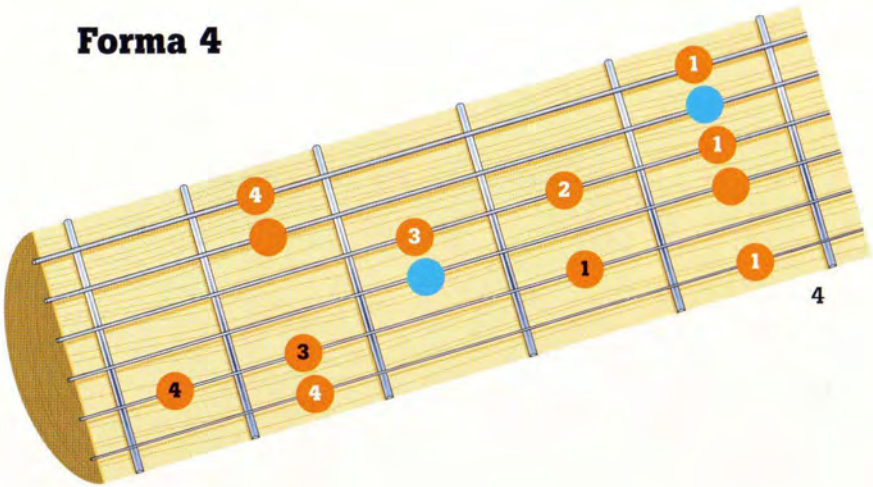

Re major

Forma 1

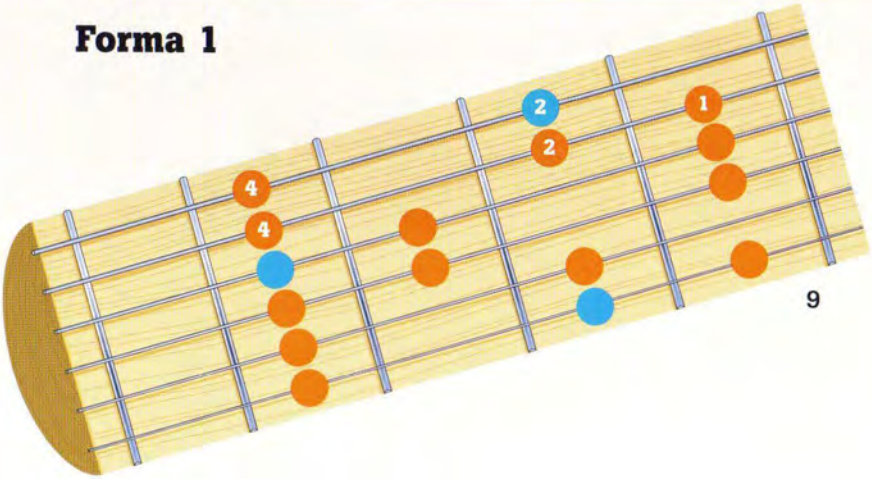

Forma 4

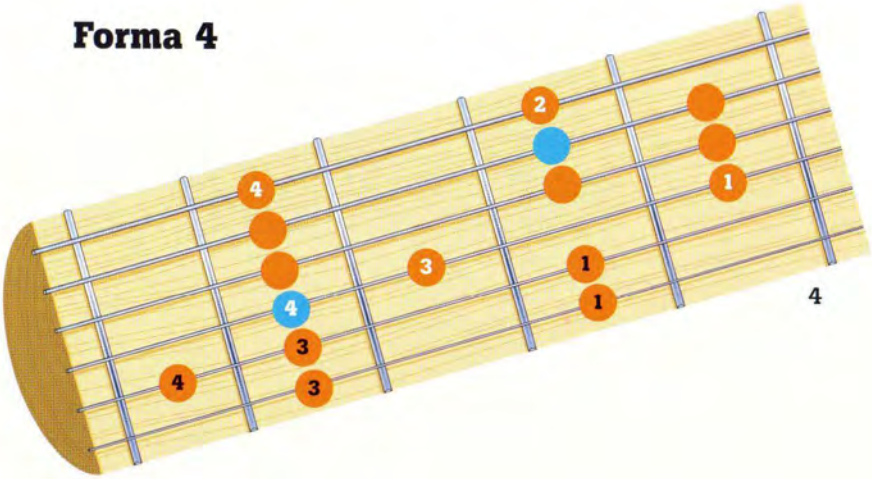

Re minor natural

Forma 1

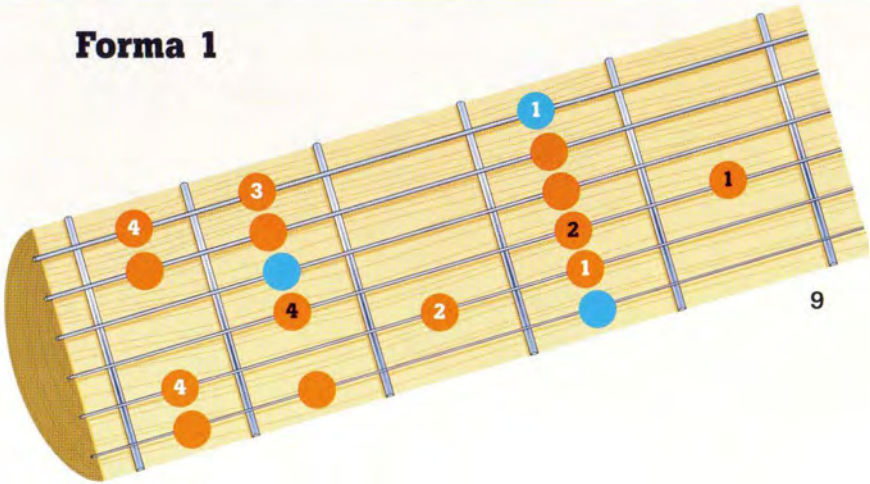

Forma 4

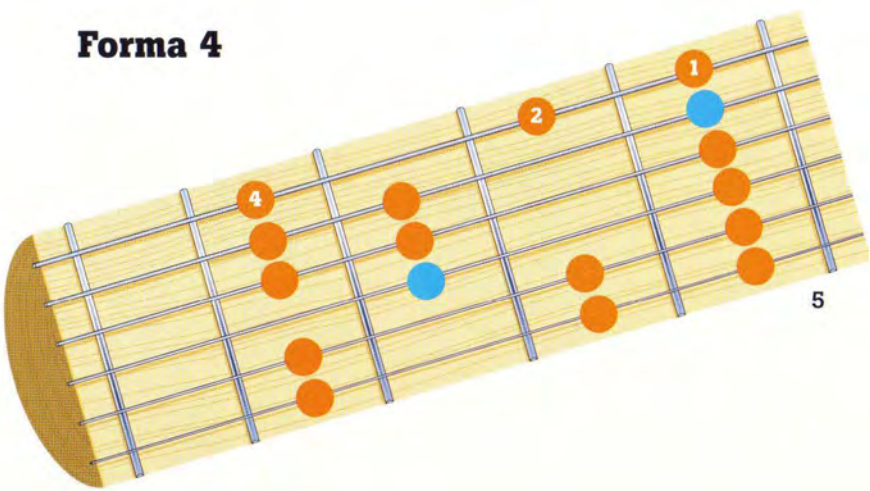

Re minor pentatonic

Forma 1

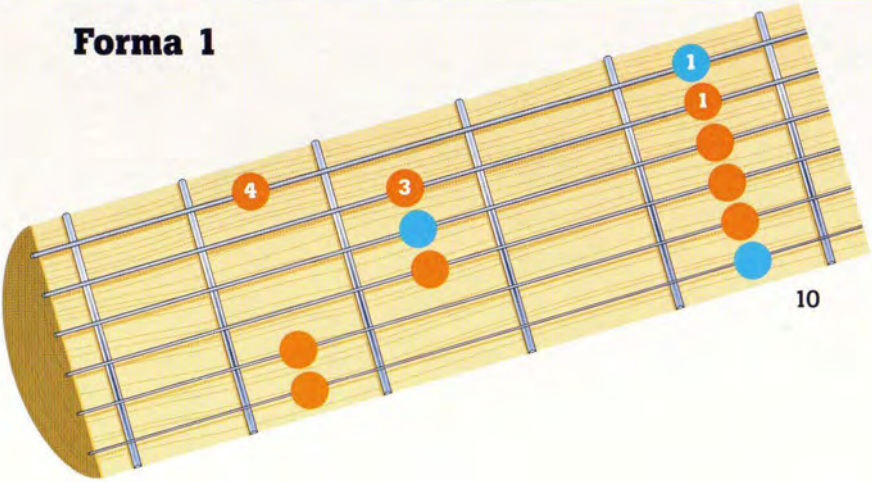

Forma 4

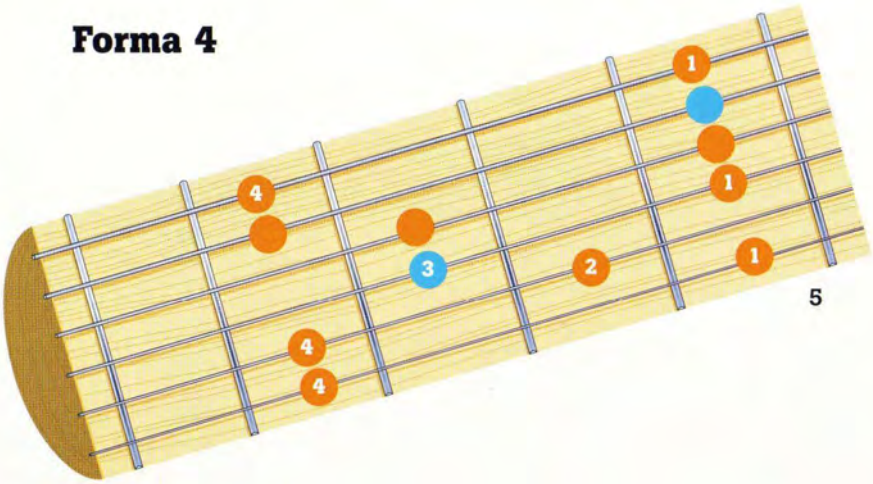

Gama Re de blues

Forma 1

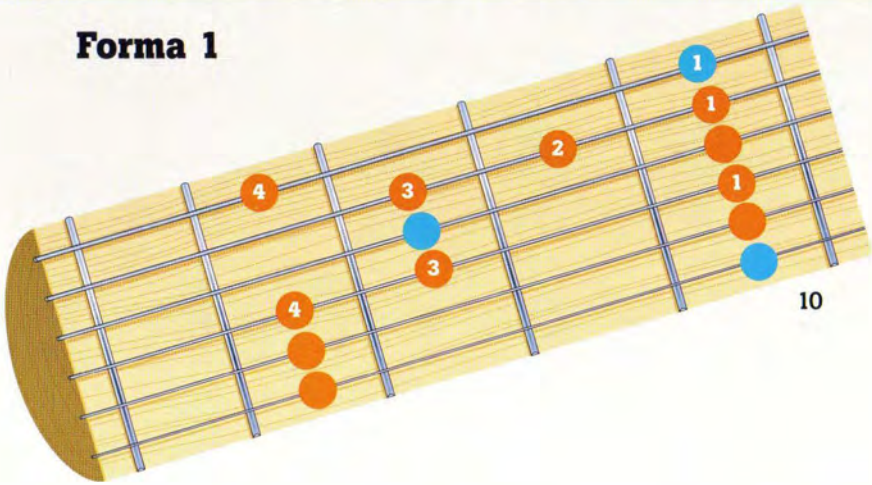

Forma 4

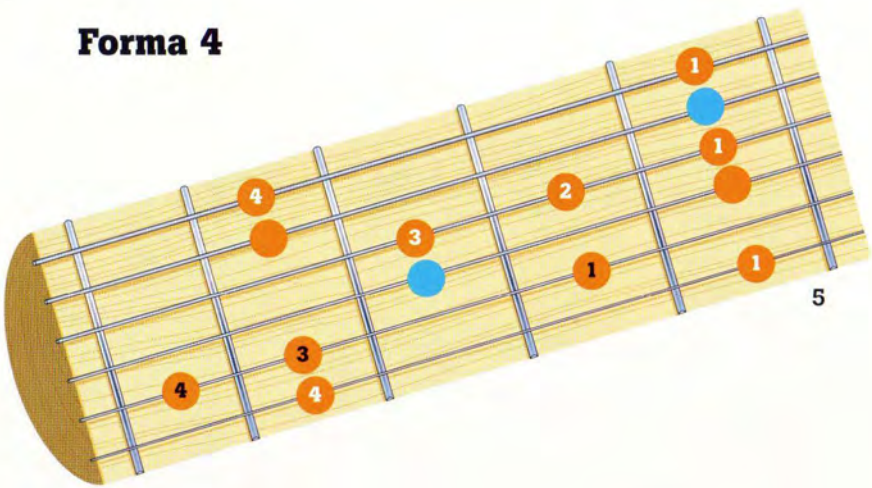

Re♯/Mi♭ major

Forma 1

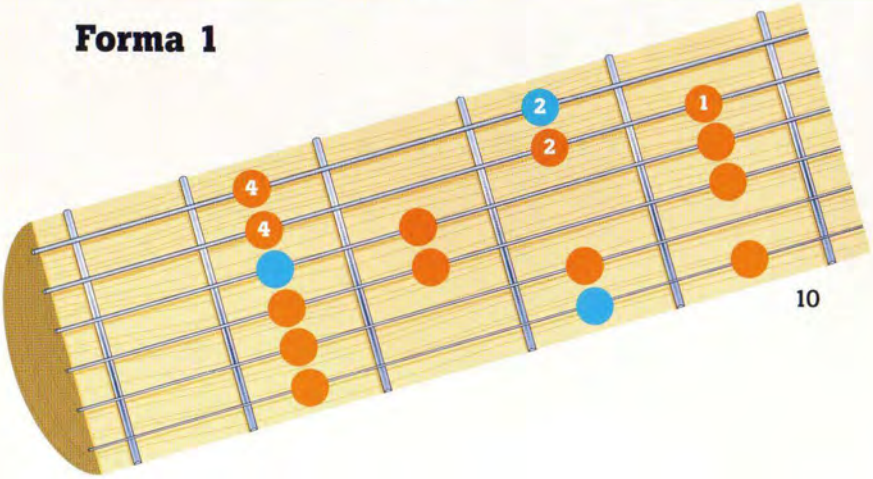

Forma 4

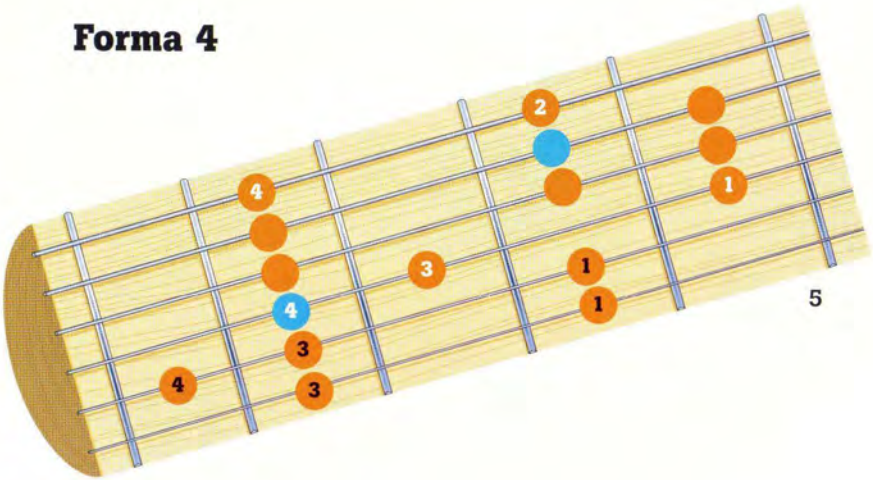

Re♯/Mi♭ minor natural

Forma 1

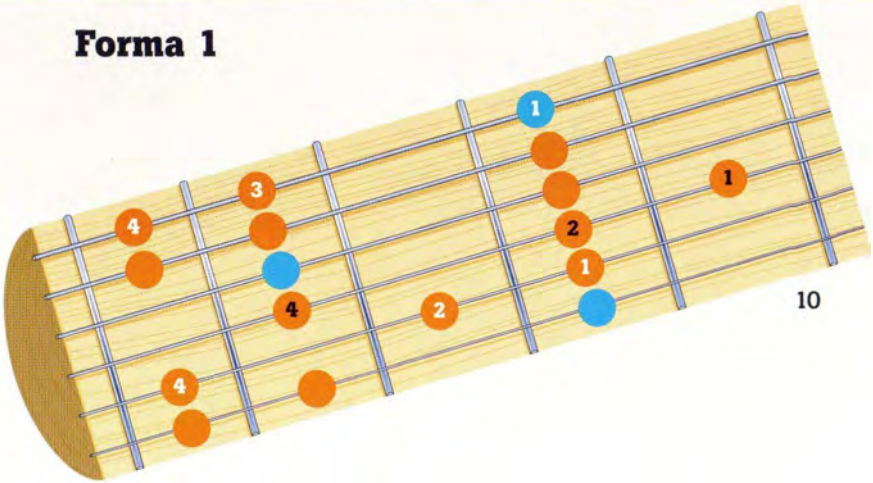

Forma 4

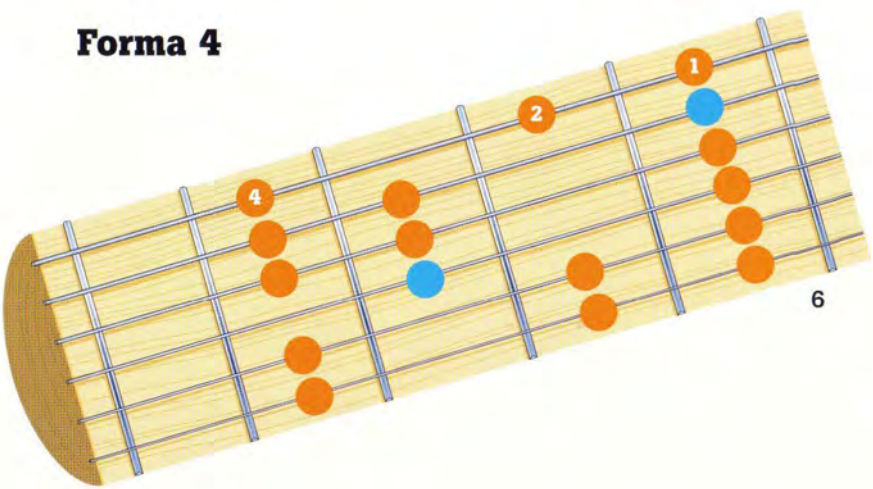

Re♯/Mi♭ minor pentatonic

Forma 1

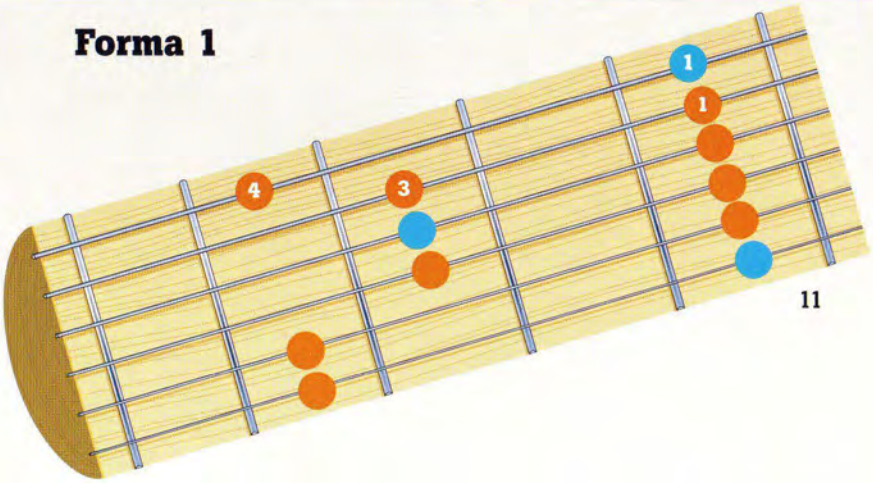

Forma 4

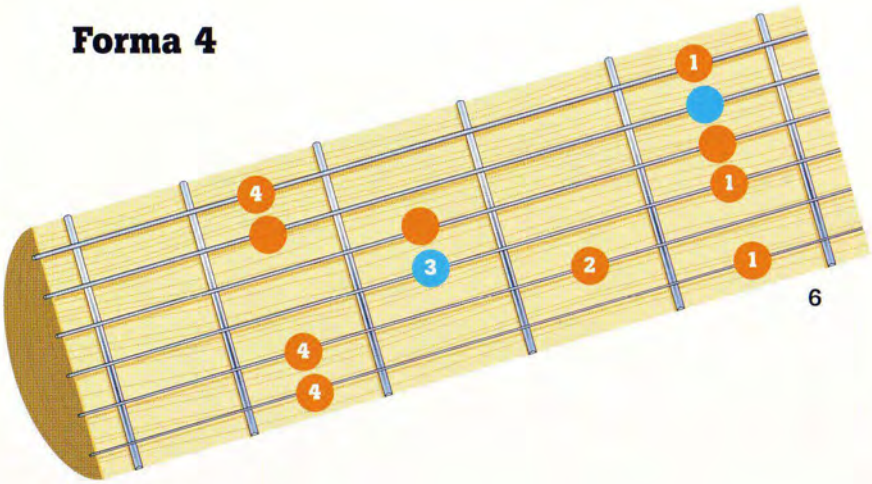

Gama Re♯/Mi♭ de blues

Forma 1

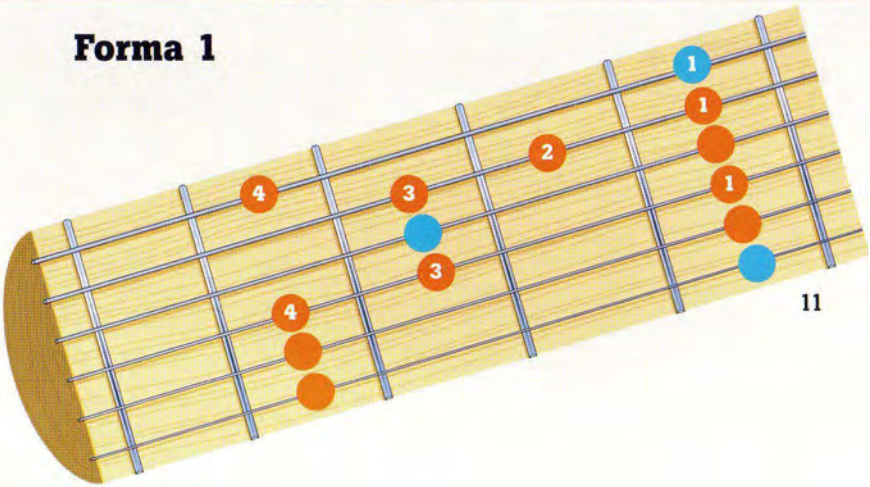

Forma 4

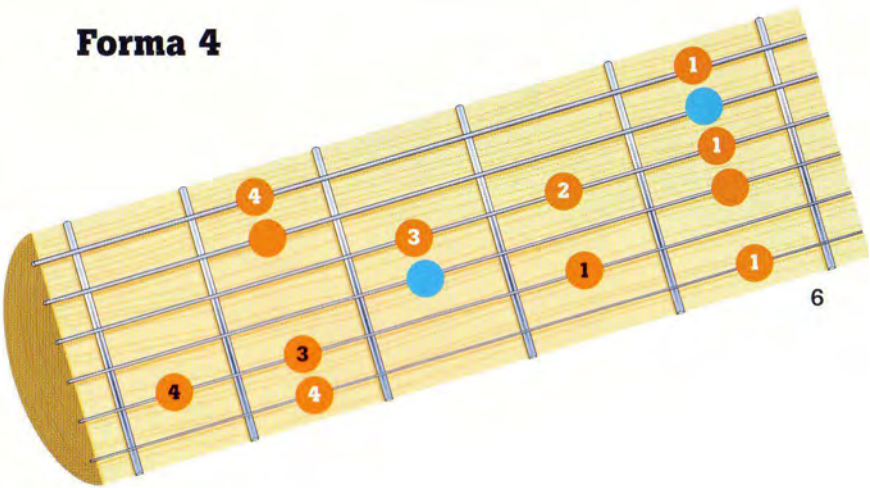

Mi major

Forma 1

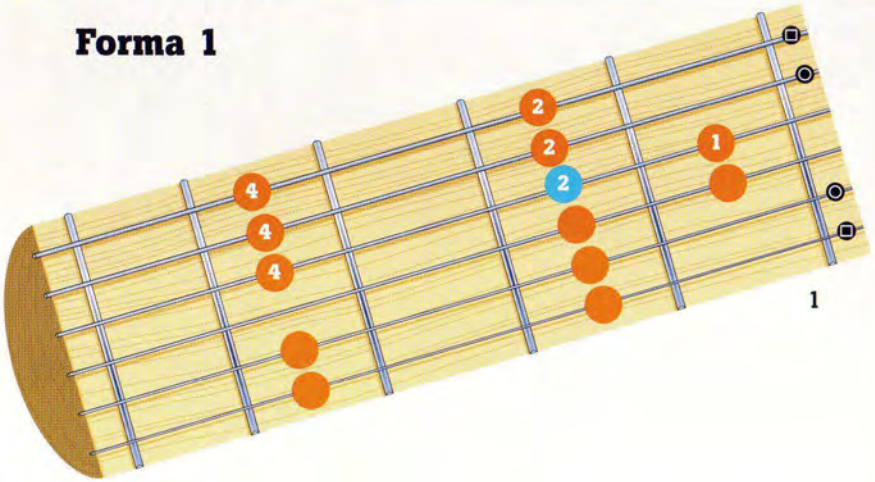

Forma 4

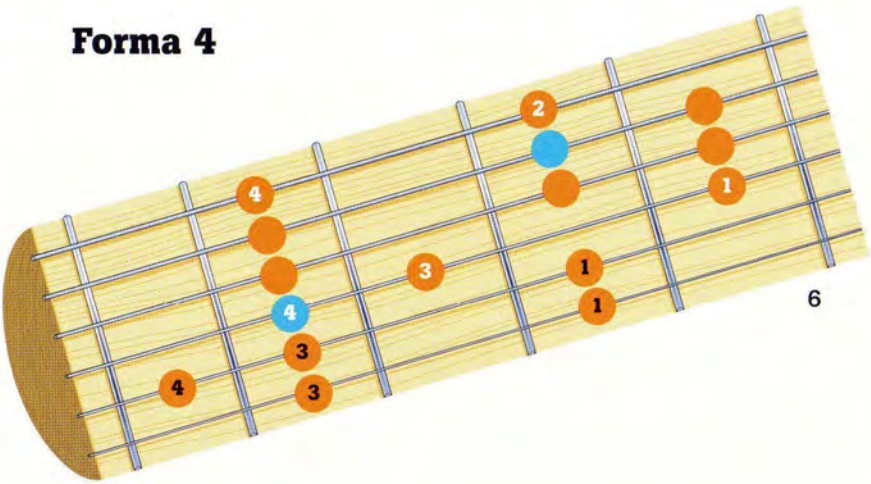

Mi minor natural

Forma 1

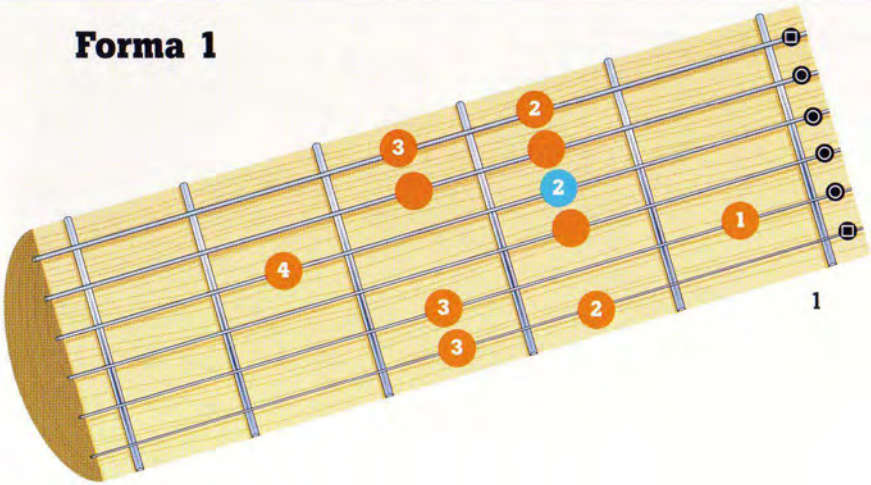

Forma 4

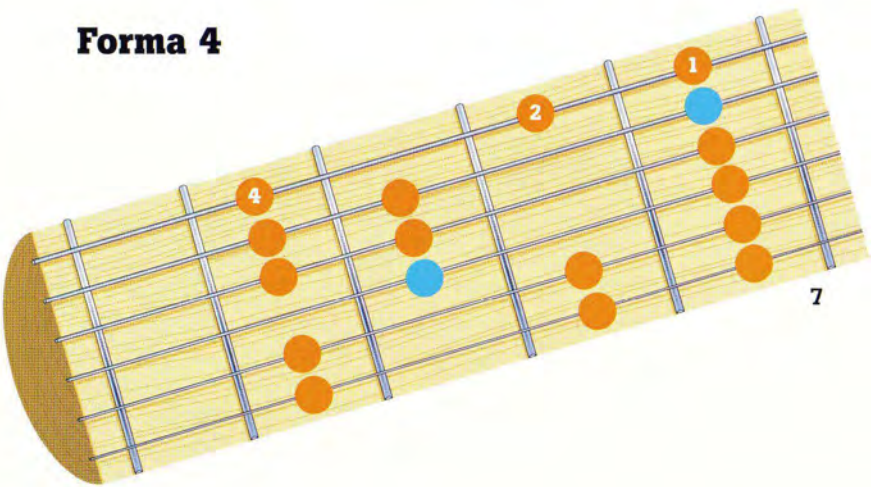

Mi minor pentatonic

Forma 1

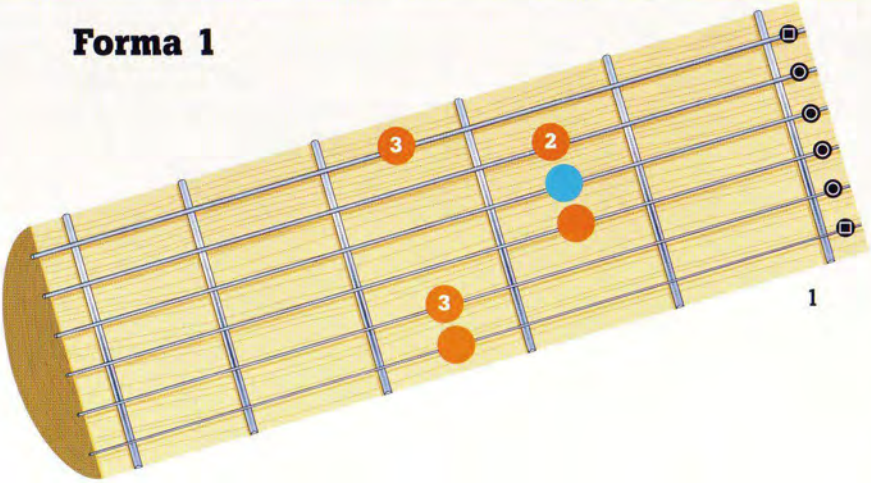

Forma 4

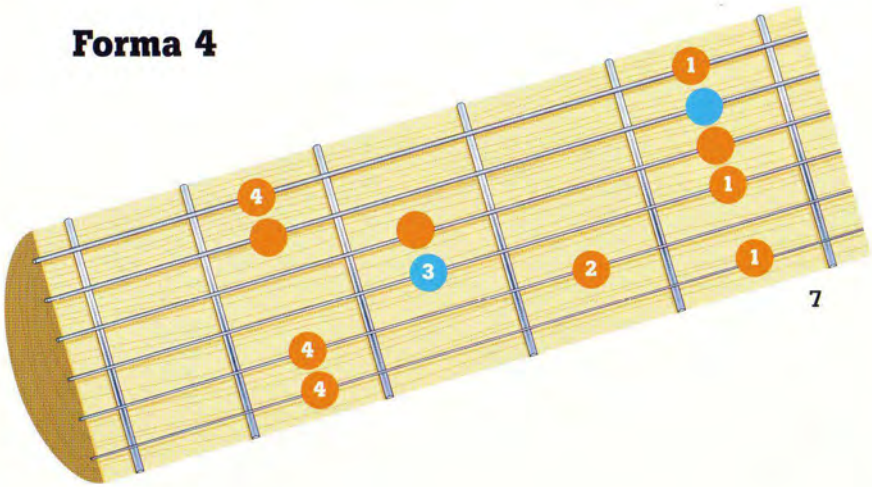

Gama Mi de blues

Forma 1

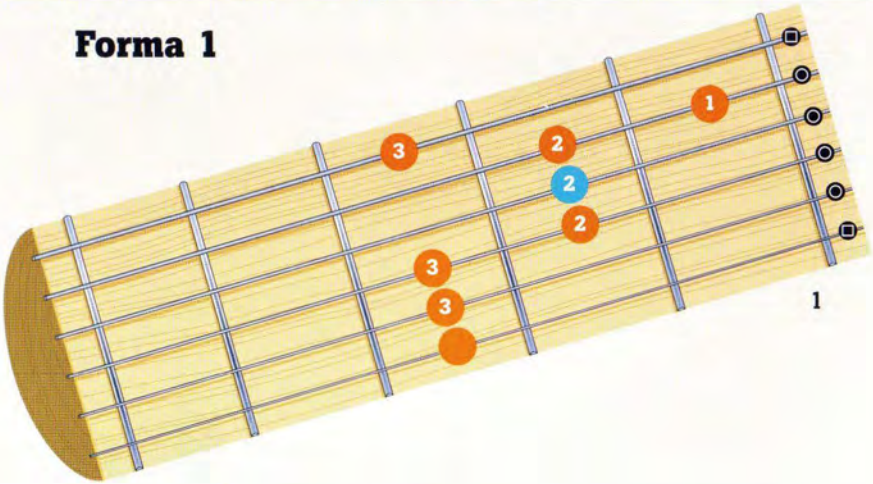

Forma 4

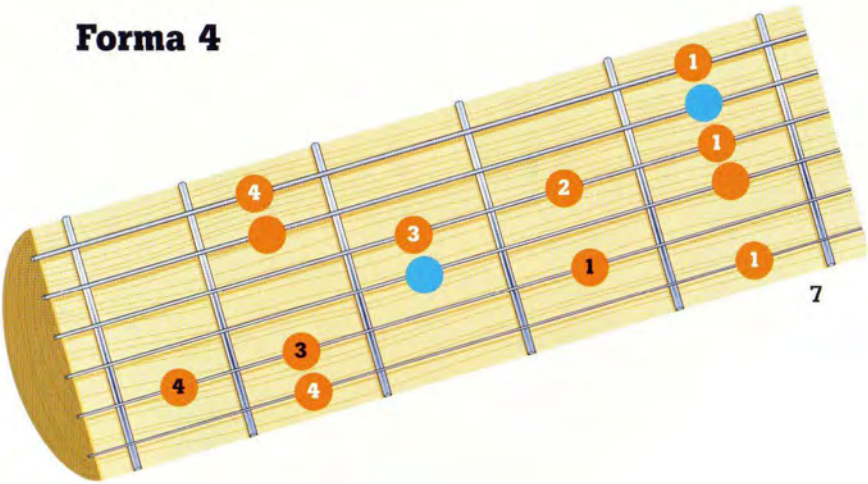

Fa major

Forma 1

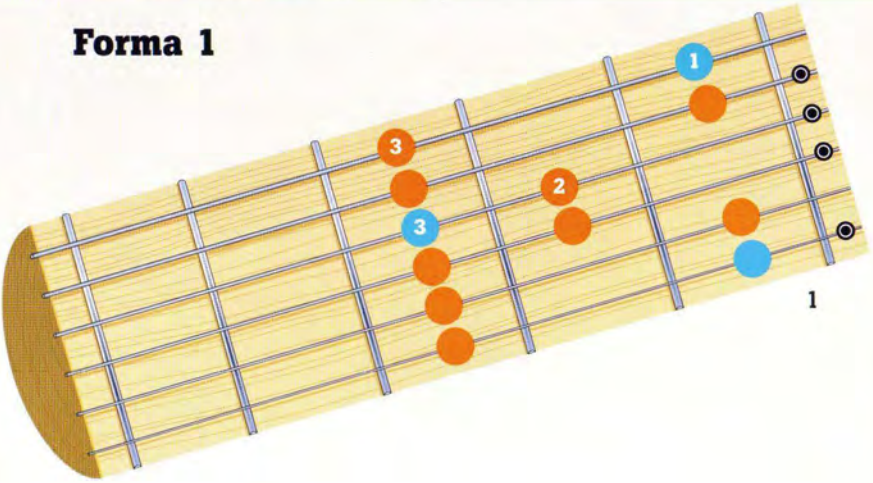

Forma 4

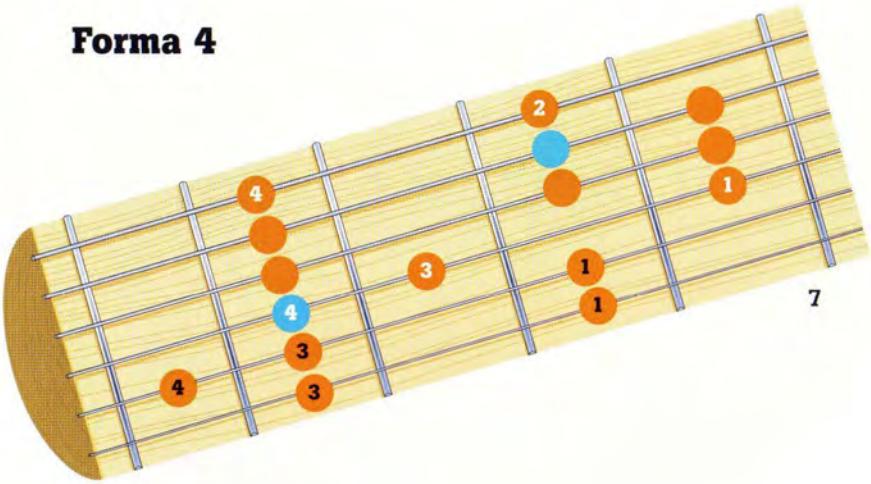

Fa minor natural

Forma 1

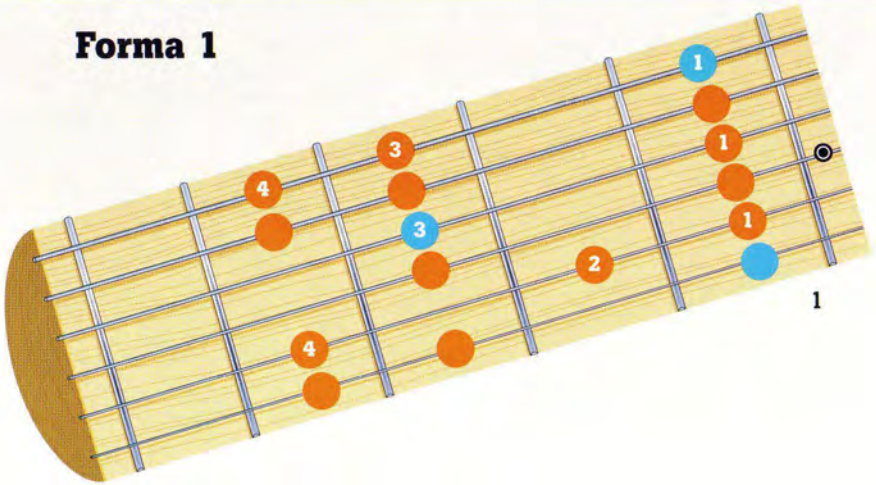

Forma 4

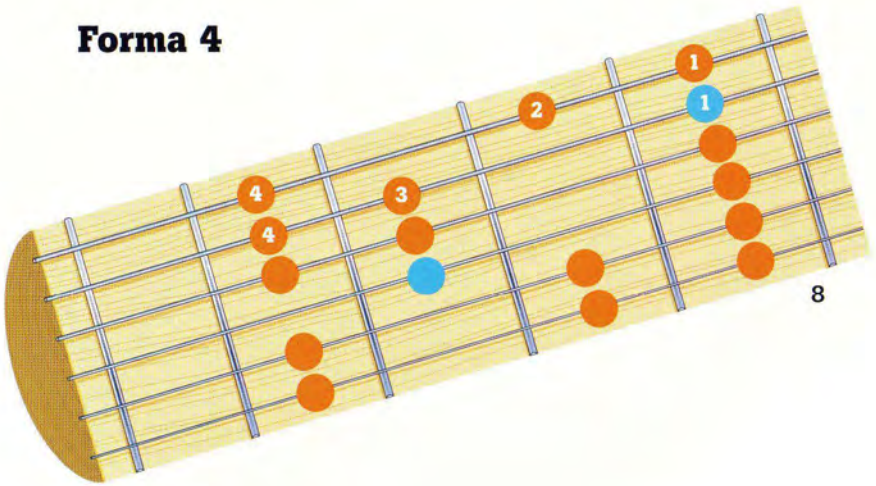

Fa minor pentatonic

Forma 1

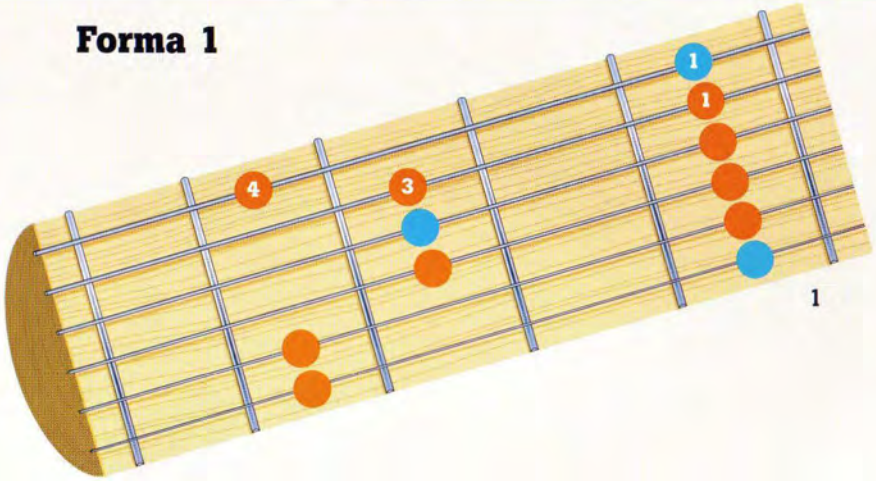

Forma 4

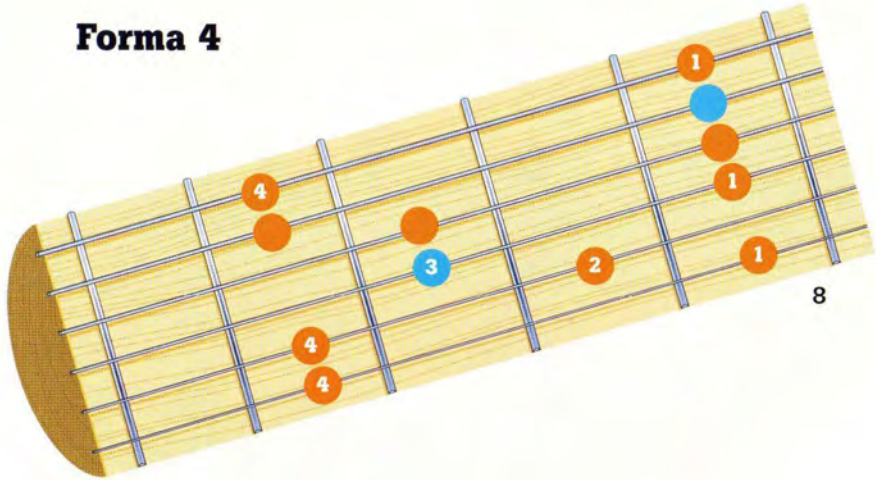

Gama Fa de blues

Forma 1

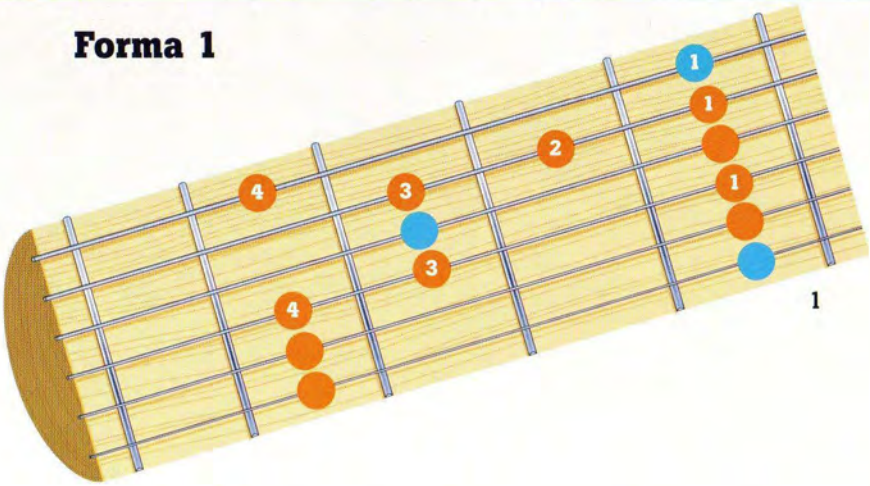

Forma 4

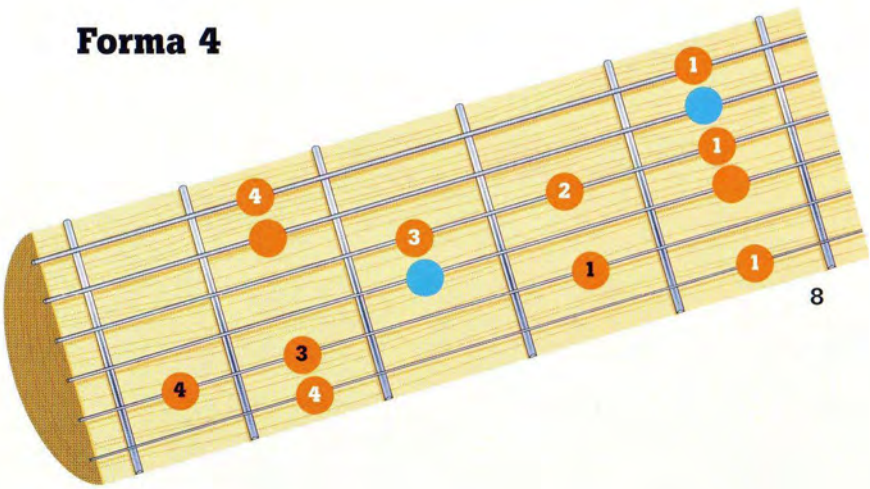

Fa♯/Sol♭ major

Forma 1

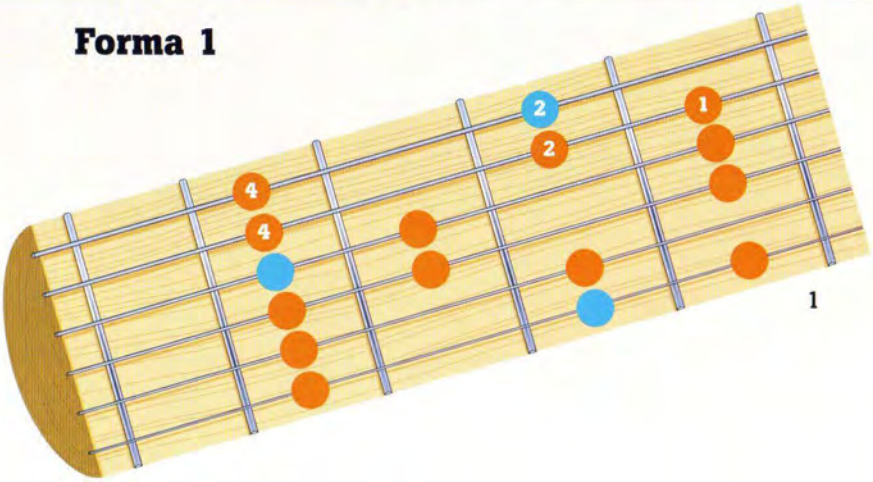

Forma 4

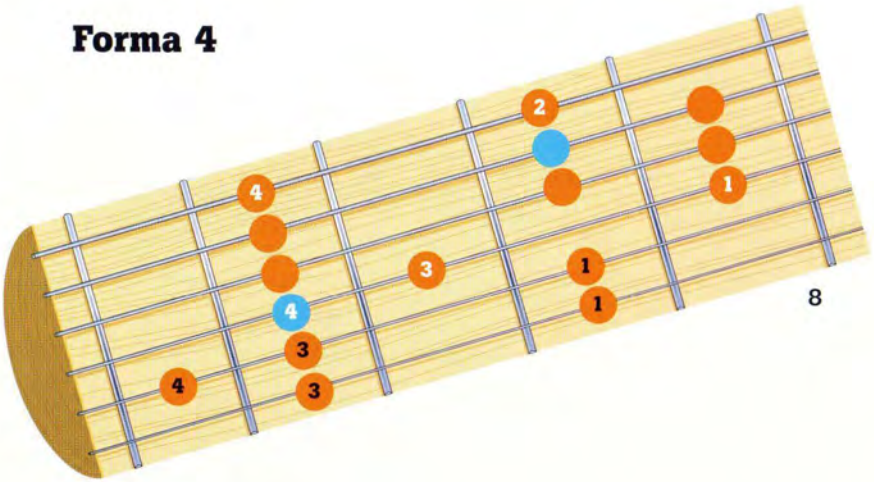

Fa♯/Sol♭ minor natural

Forma 1

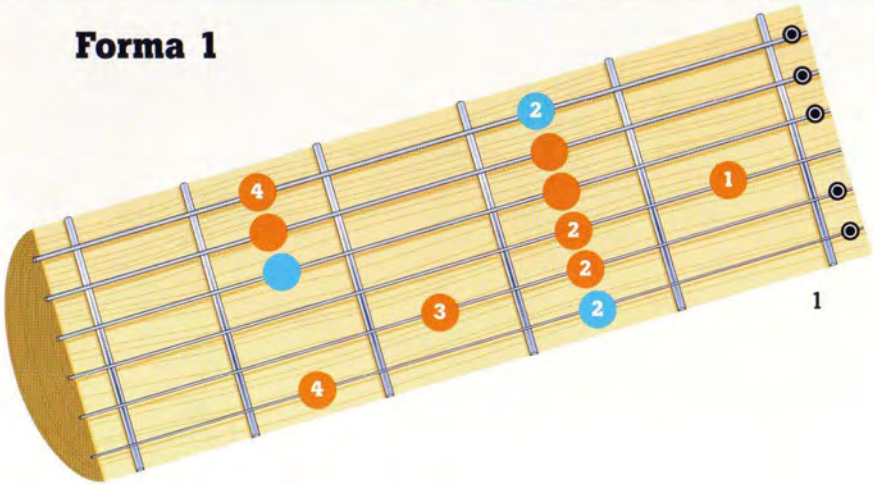

Forma 4

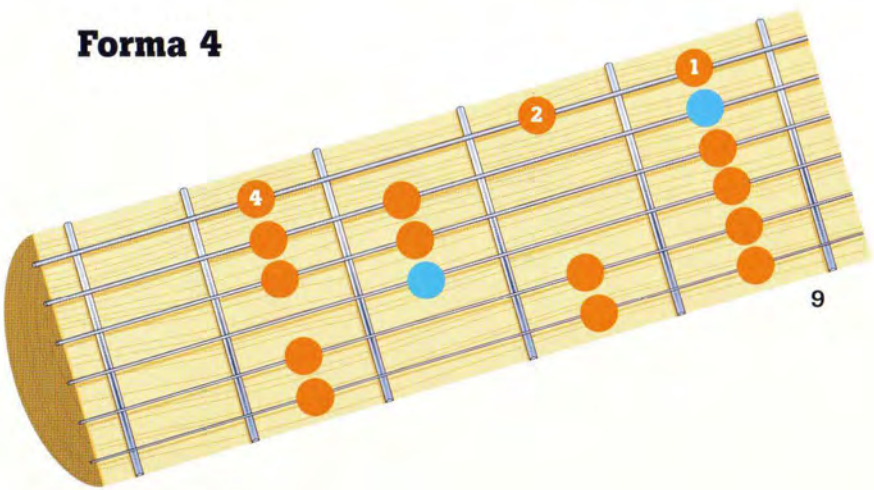

Fa♯/Sol♭ minor pentatonic

Forma 1

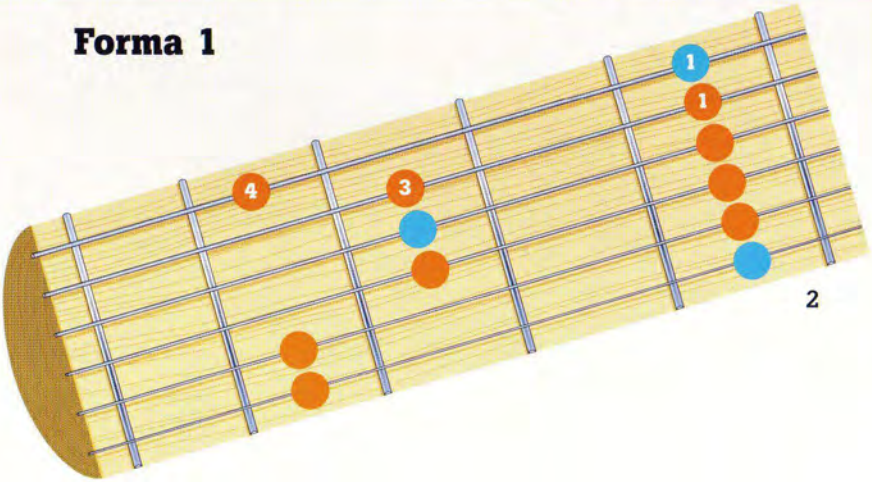

Forma 4

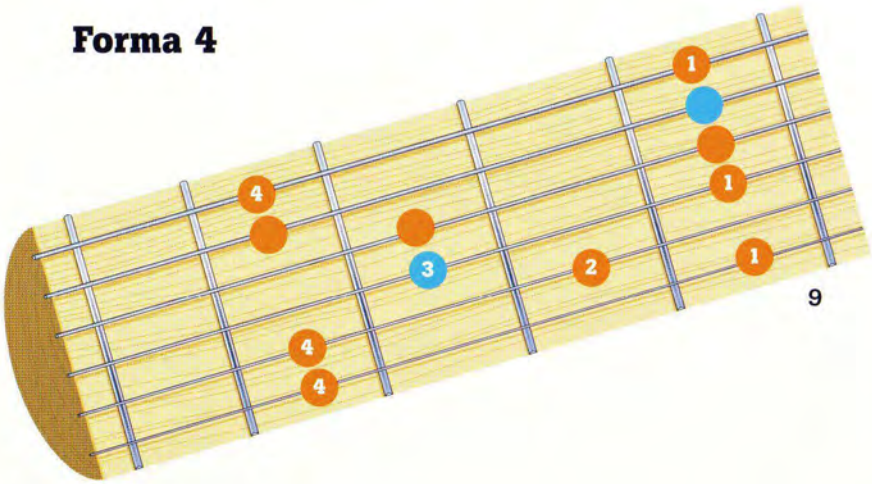

Gama Fa♯/Sol♭ de blues

Forma 1

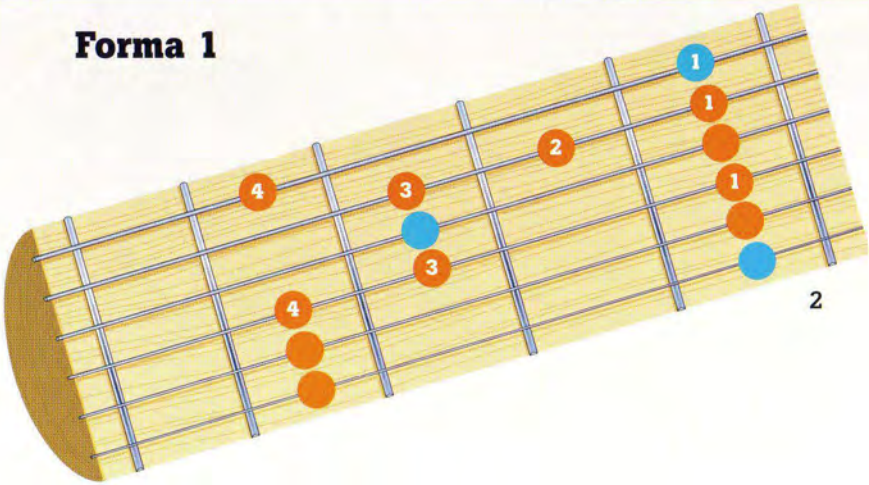

Forma 4

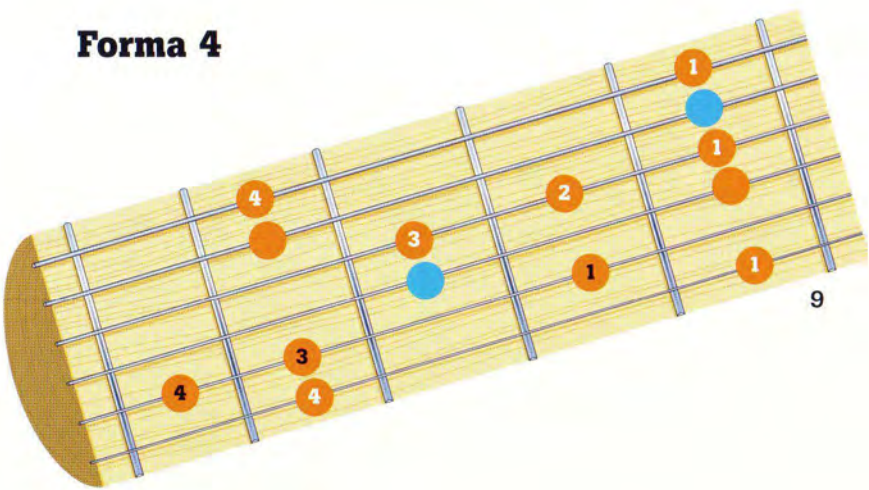

Sol major

Forma 1

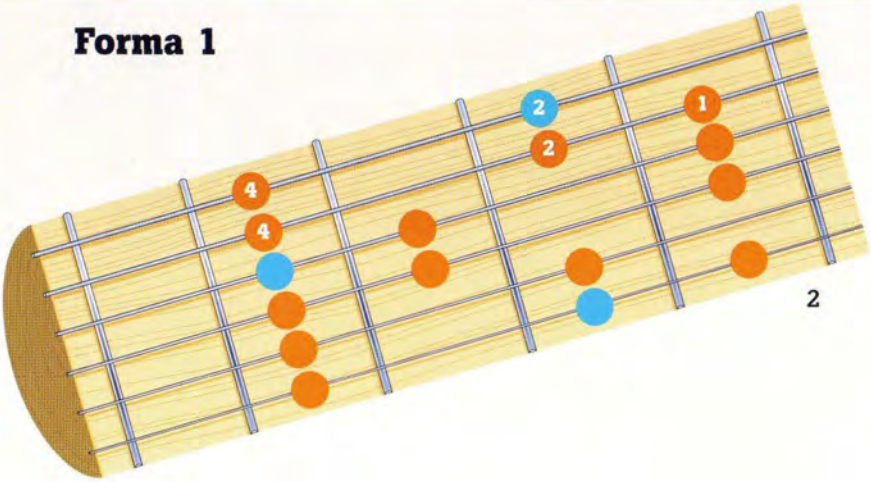

Forma 4

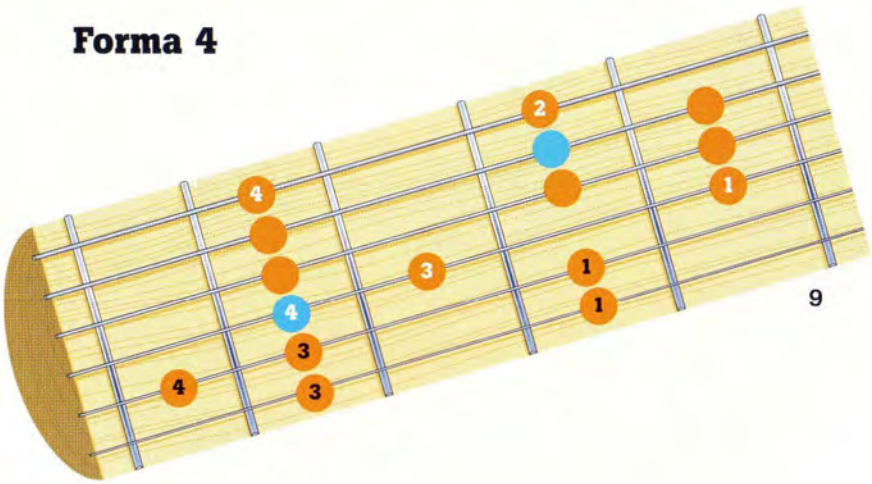

Sol minor natural

Forma 1

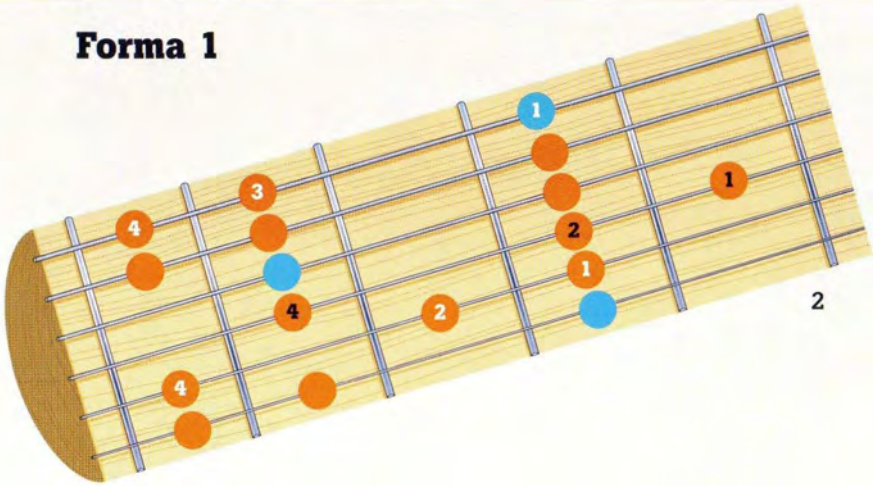

Forma 4

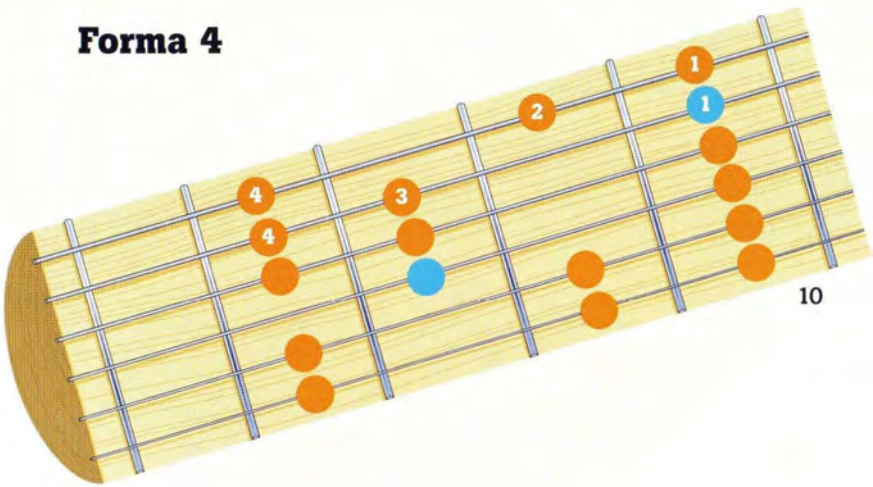

Sol minor pentatonic

Forma 1

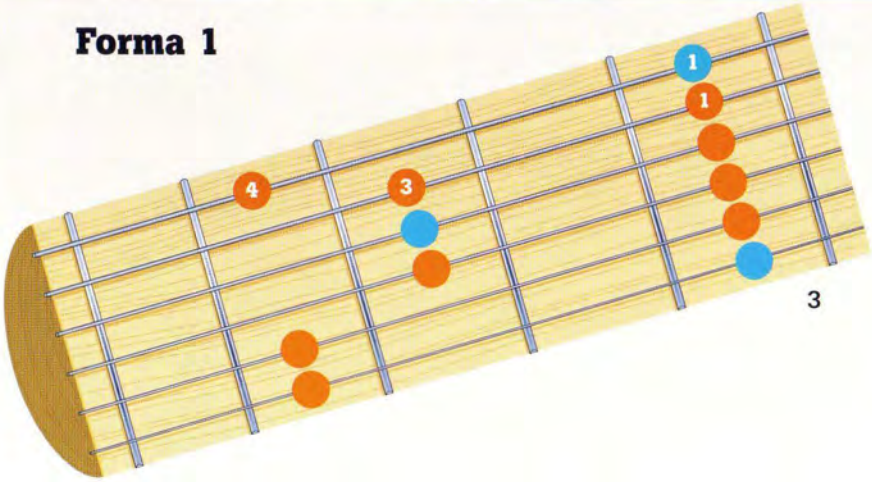

Forma 4

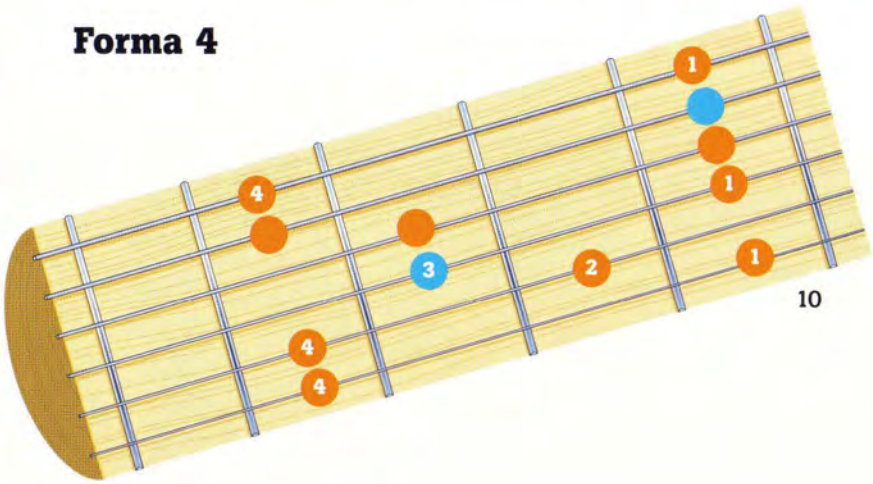

Gama Sol de blues

Forma 1

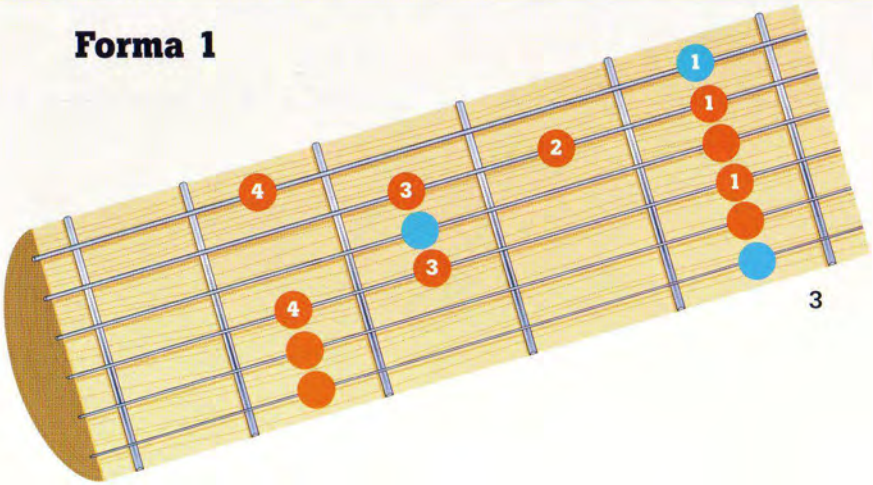

Forma 4

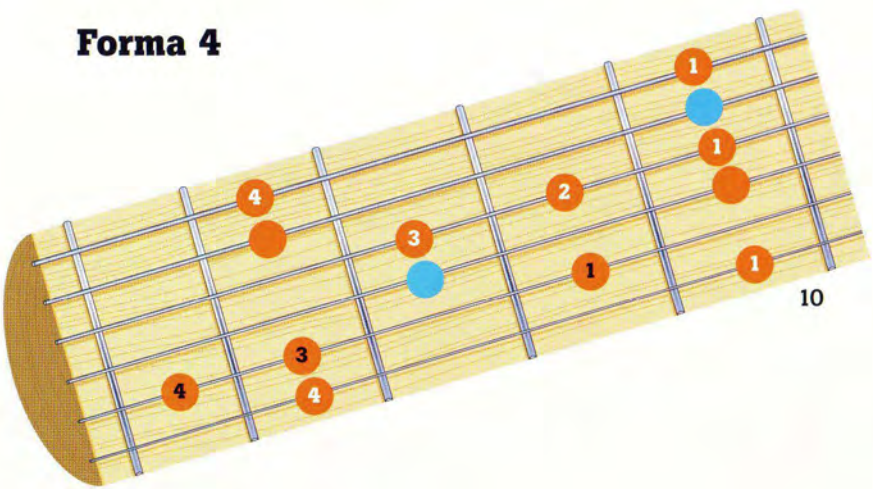

Sol♯/La♭ major

Forma 1

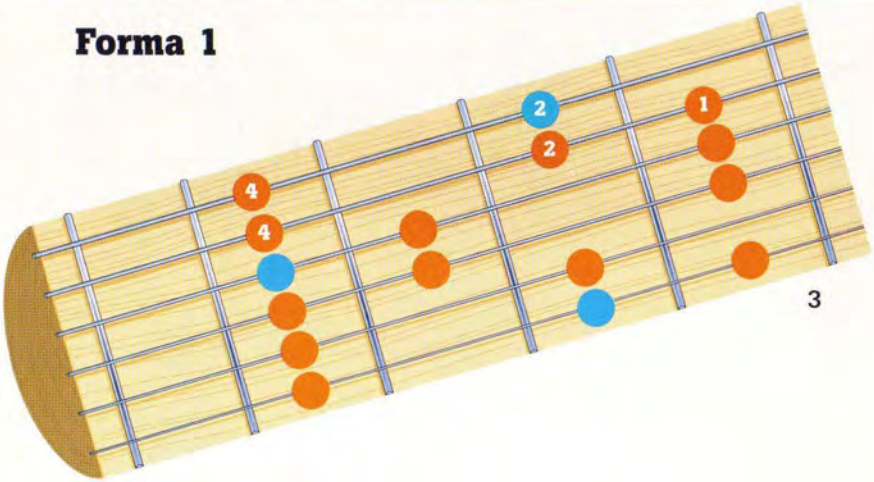

Forma 4

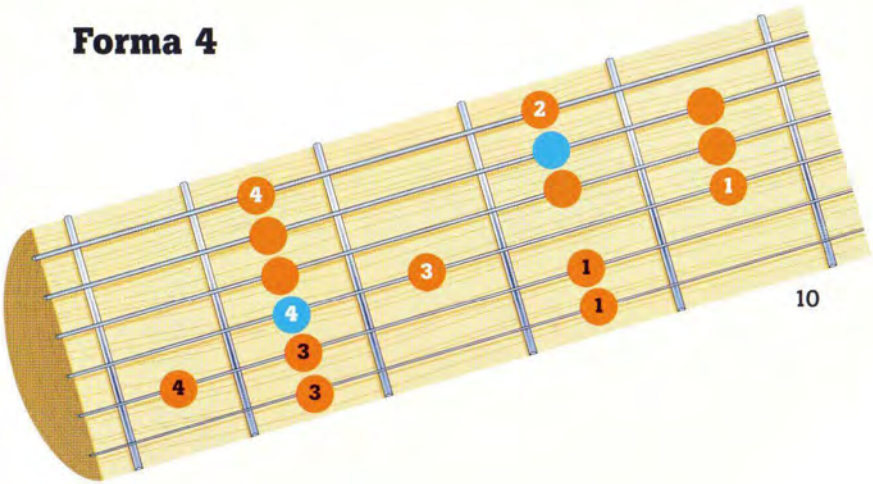

Sol♯/La♭ minor natural

Forma 1

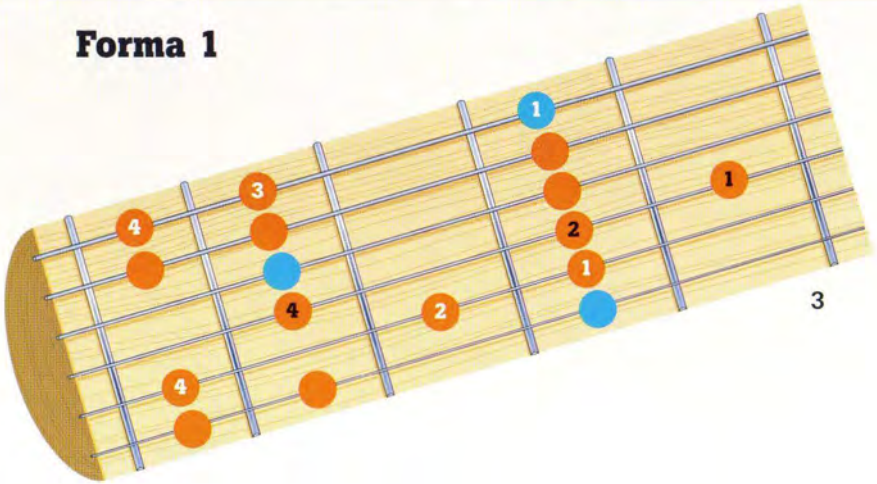

Forma 4

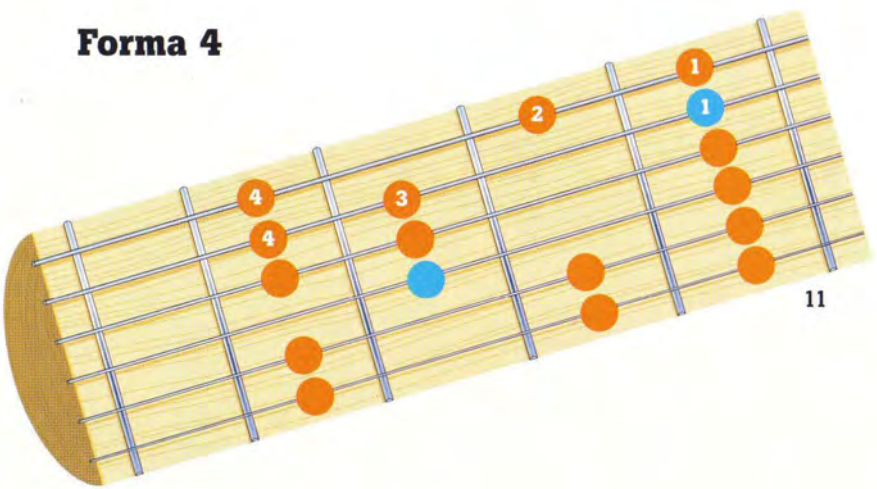

Sol♯/La♭ minor pentatonic

Forma 1

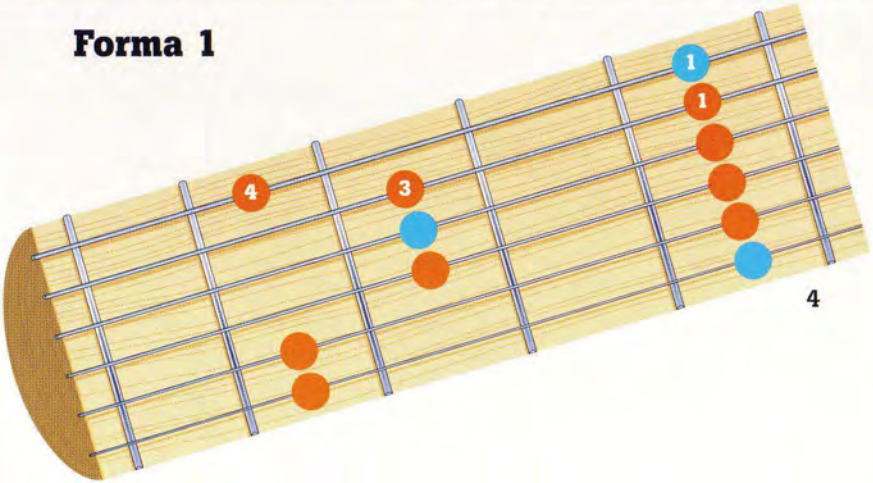

Forma 4

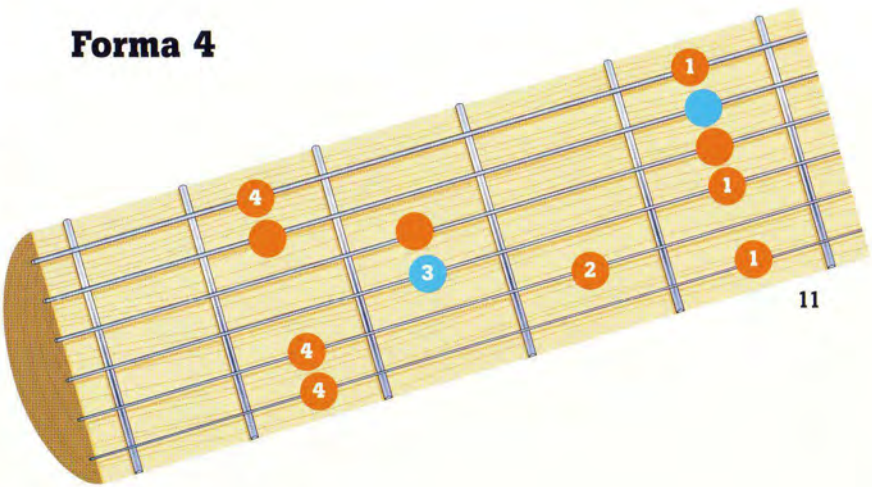

Gama Sol♯/La♭ de blues

Forma 1

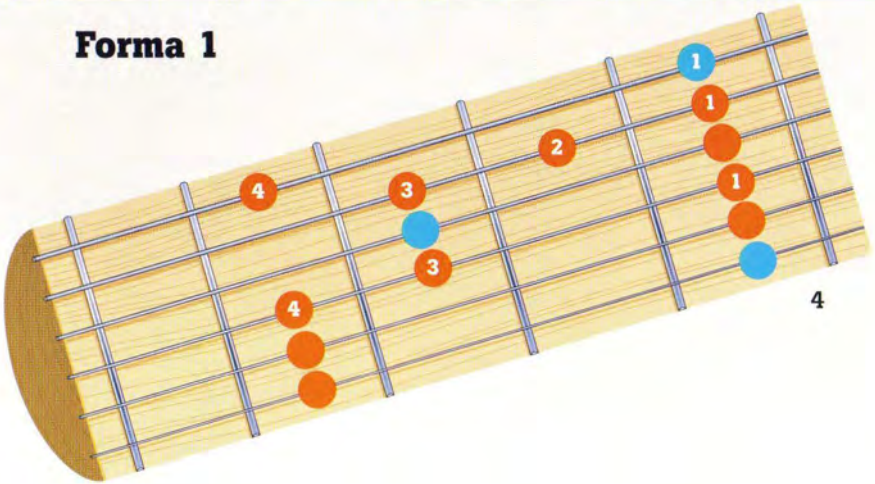

Forma 4

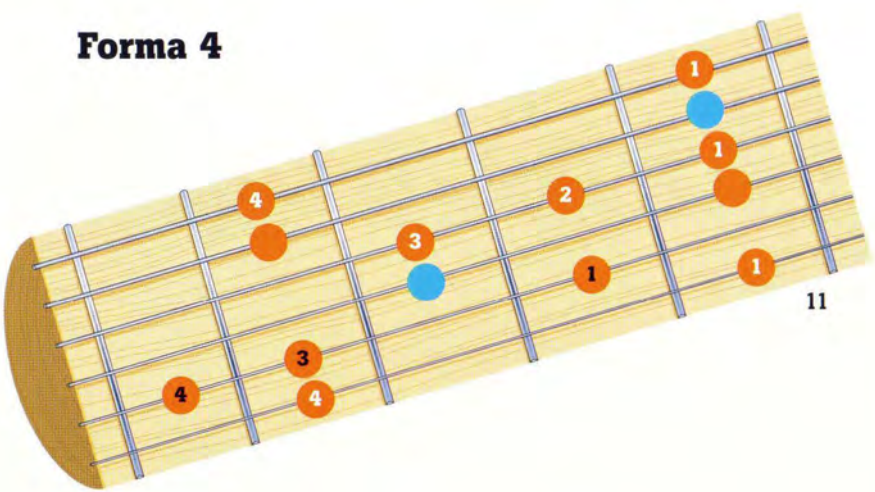

La major

Forma 1

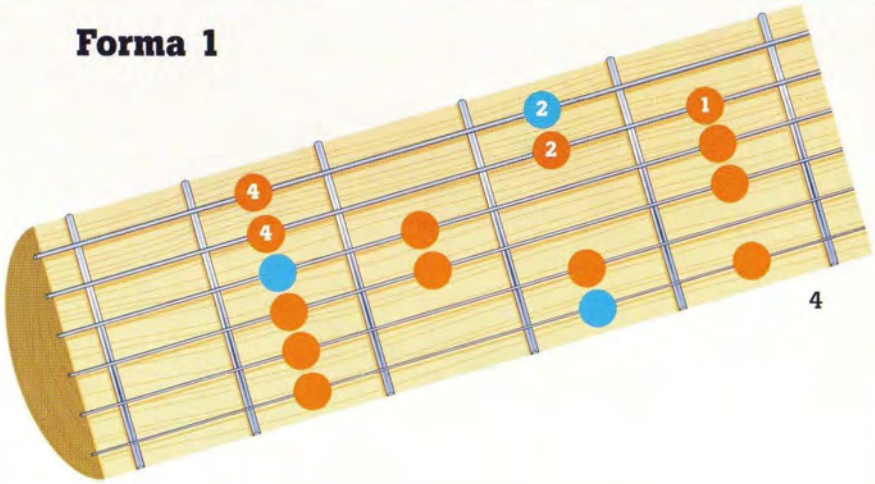

Forma 4

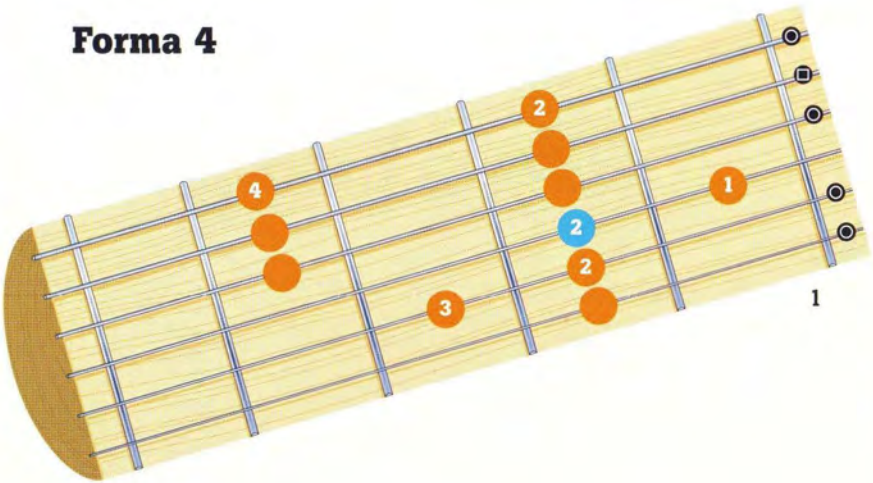

La minor natural

Forma 1

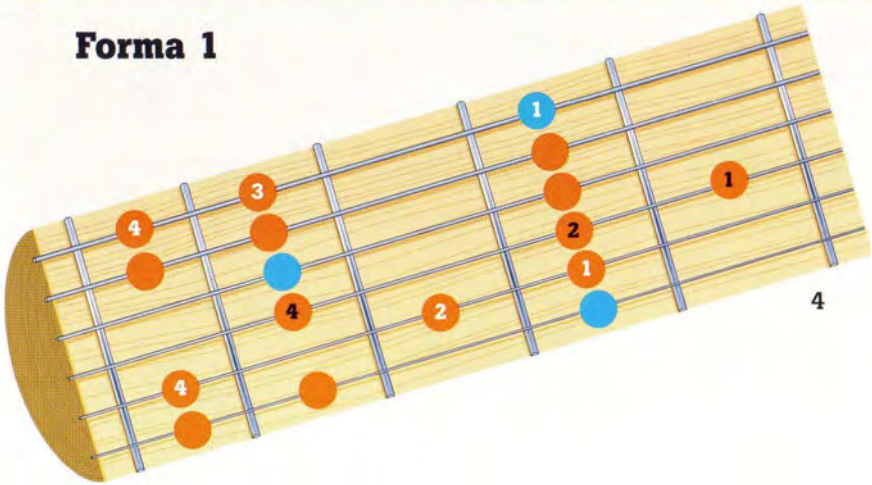

Forma 4

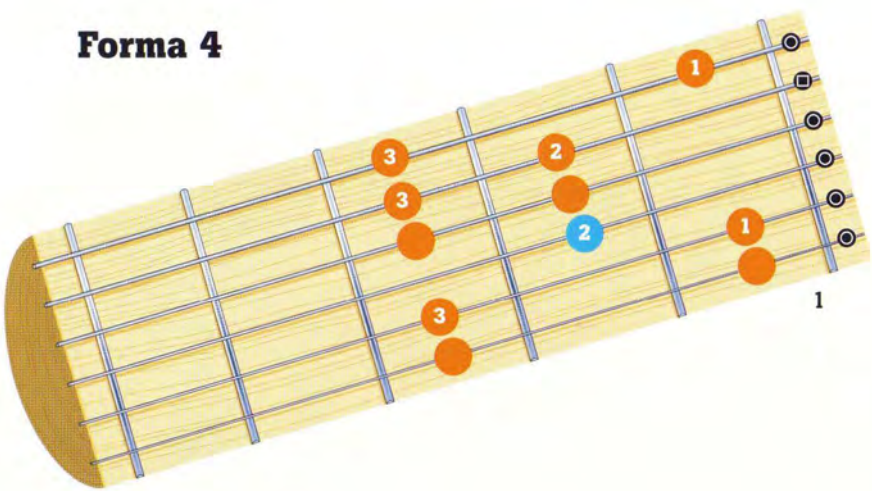

La minor pentatonic

Forma 1

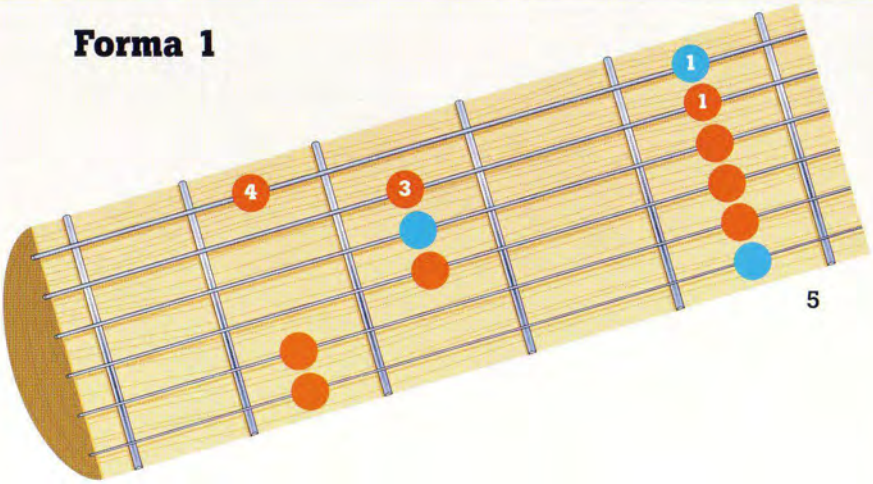

Forma 4

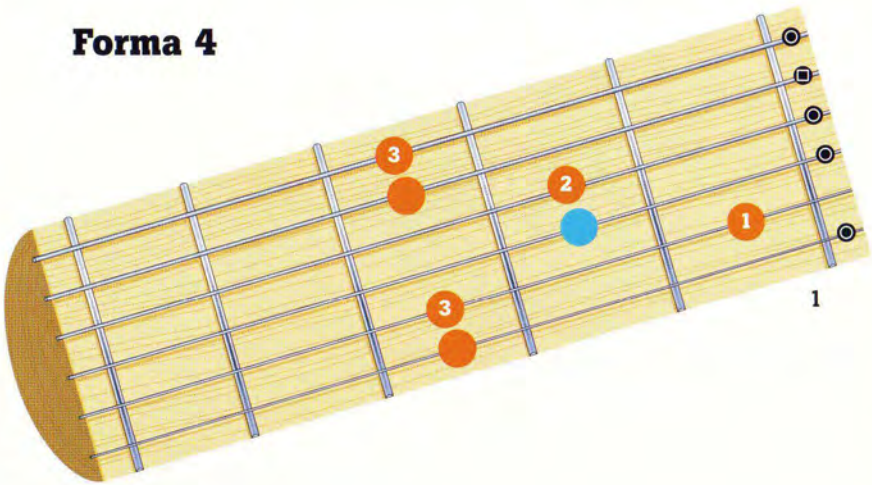

Gama La minor de blues

Forma 1

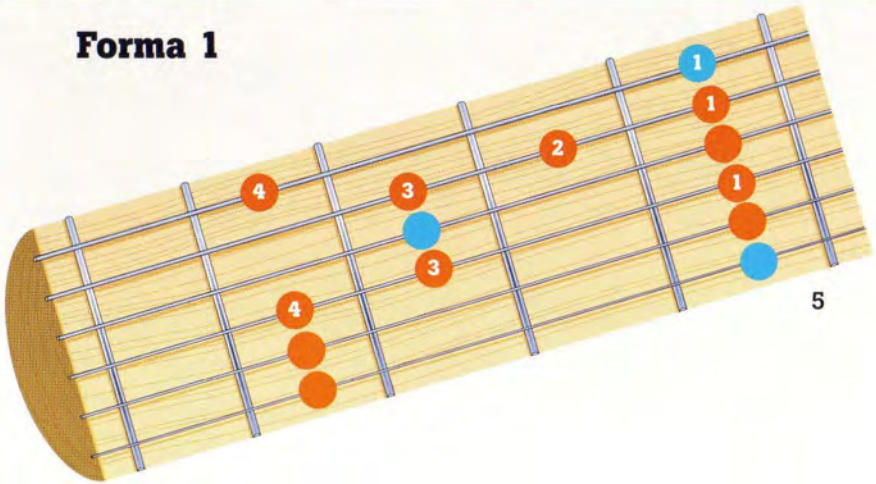

Forma 4

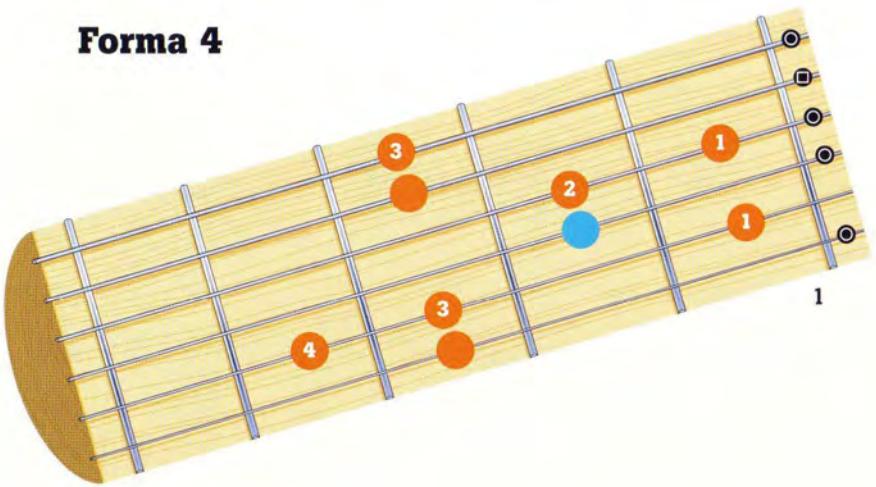

La♯/Si♭ major

Forma 1

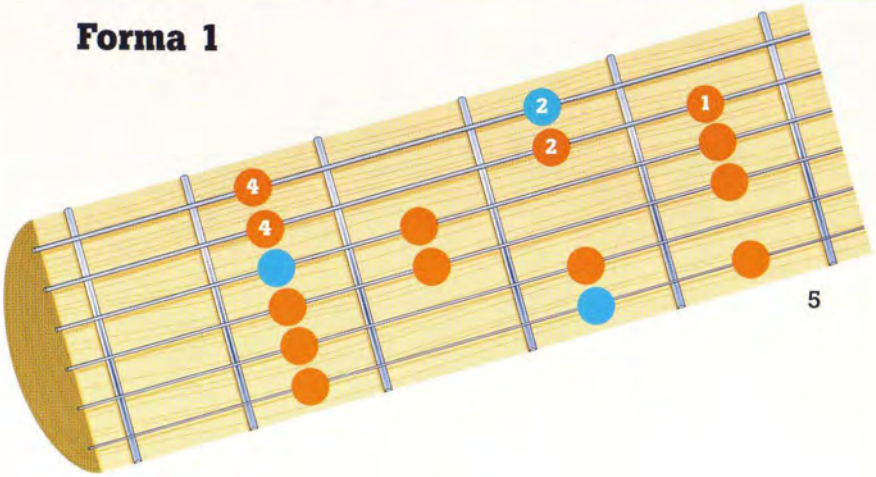

Forma 4

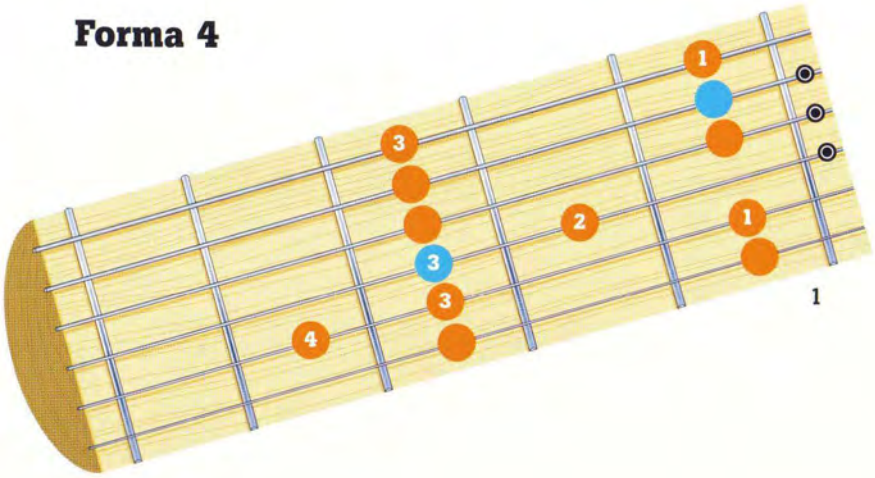

La♯/Si♭ minor natural

Forma 1

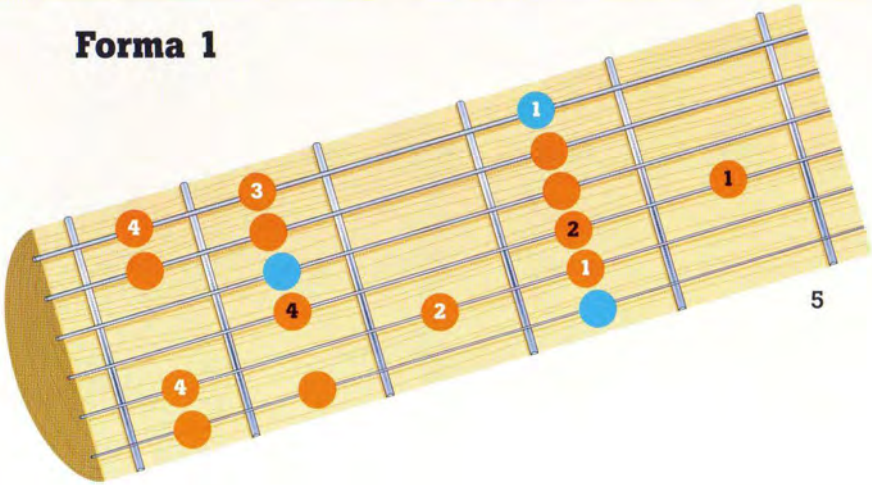

Forma 4

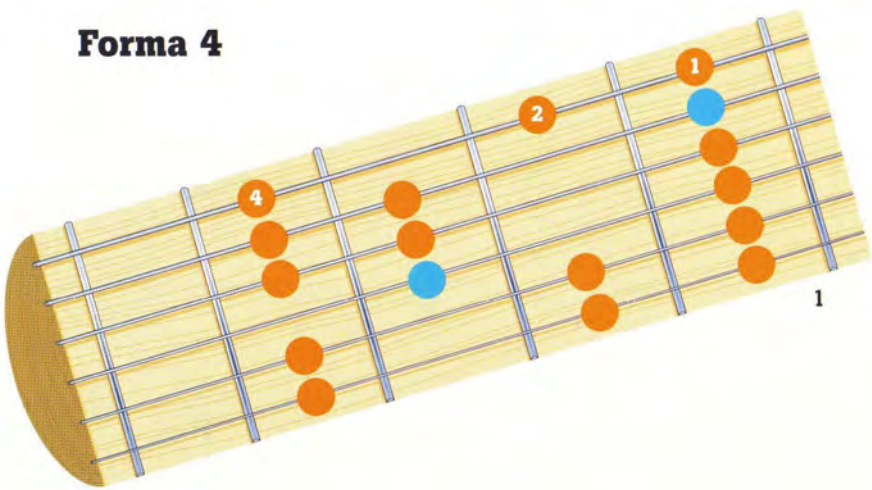

La♯/Si♭ minor pentatonic

Forma 1

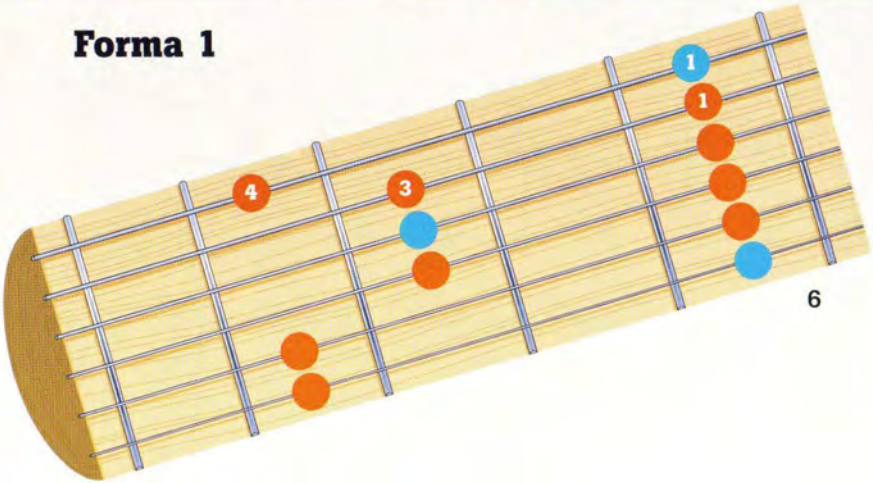

Forma 4

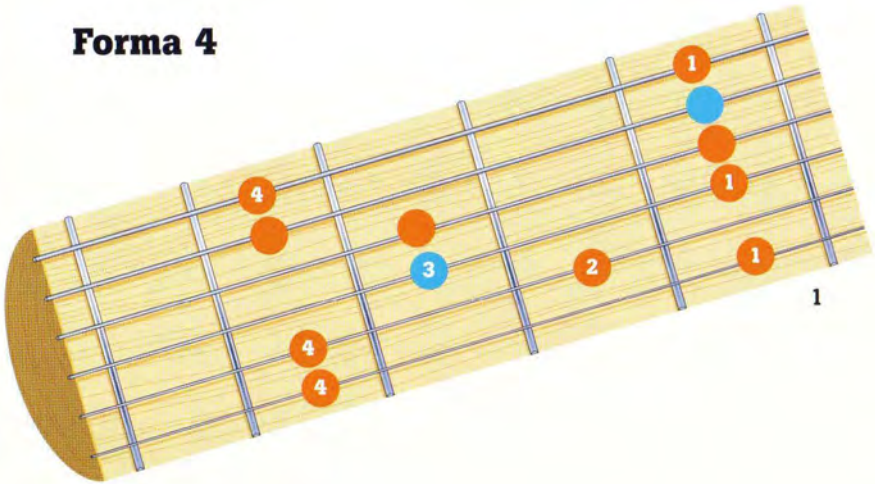

Gama La♯/Si♭ de blues

Forma 1

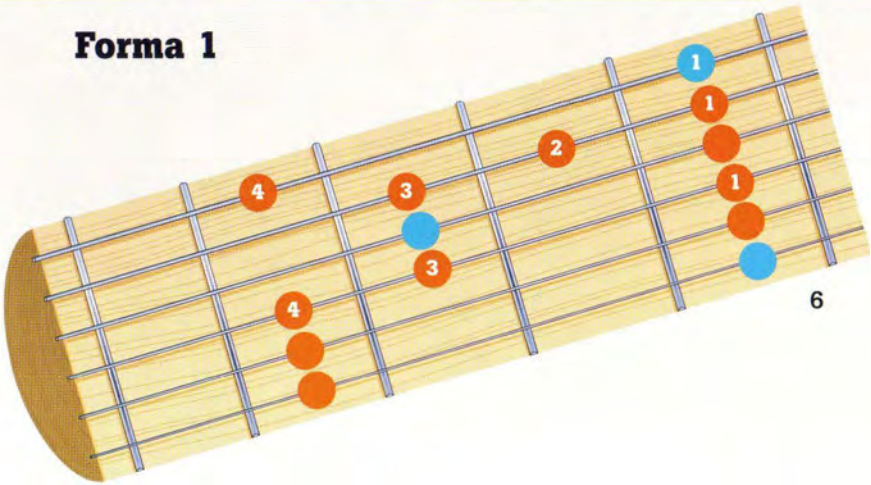

Forma 4

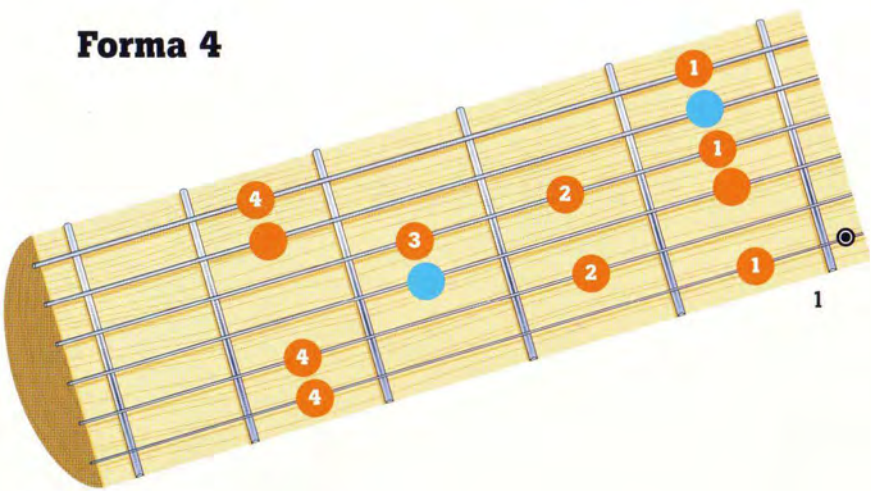

Si major

Forma 1

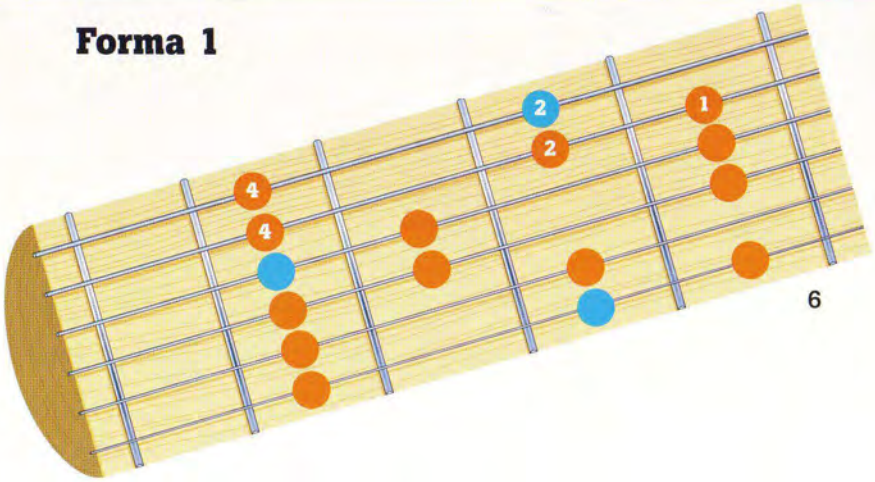

Forma 4

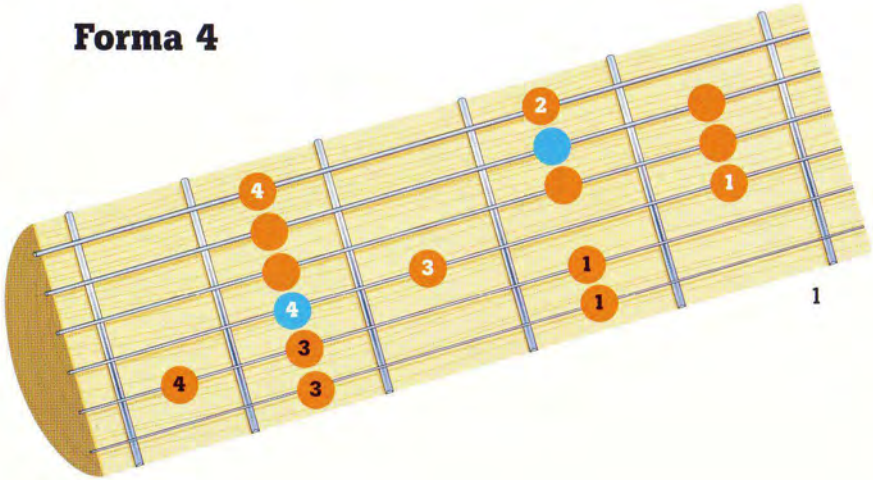

Si minor natural

Forma 1

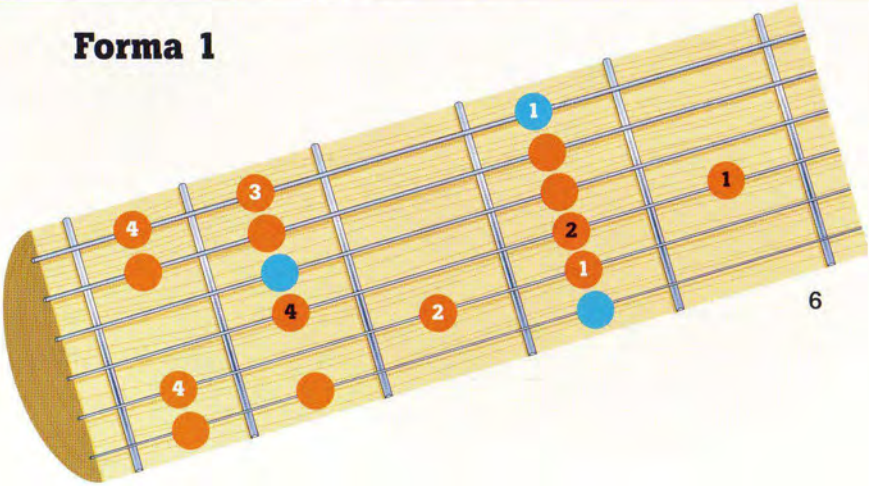

Forma 4

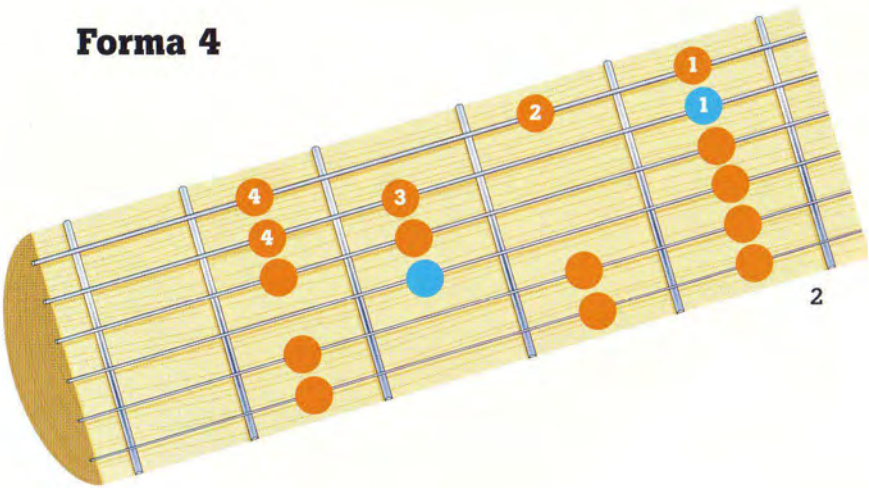

Si minor pentatonic

Forma 1

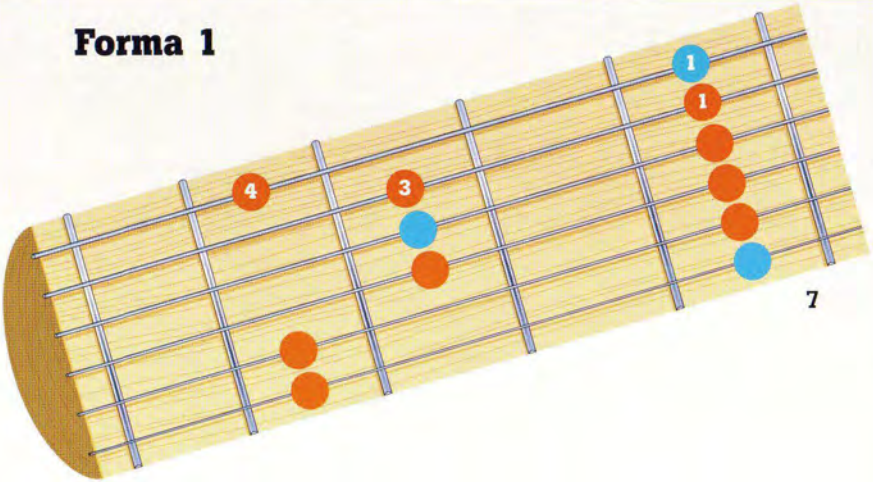

Forma 4

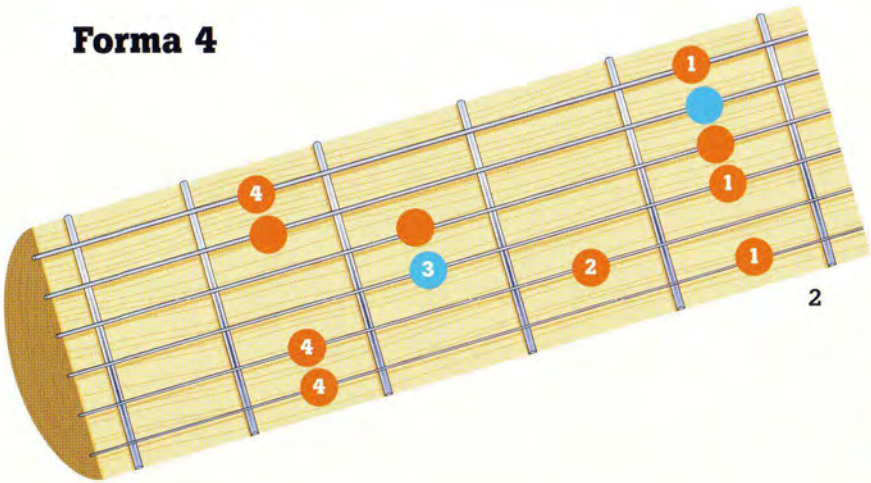

Gama Si de blues

Forma 1

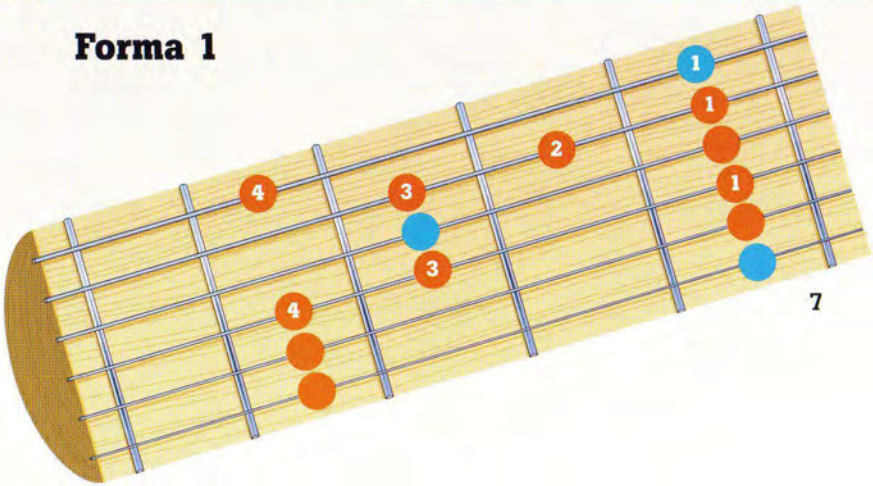

Forma 4

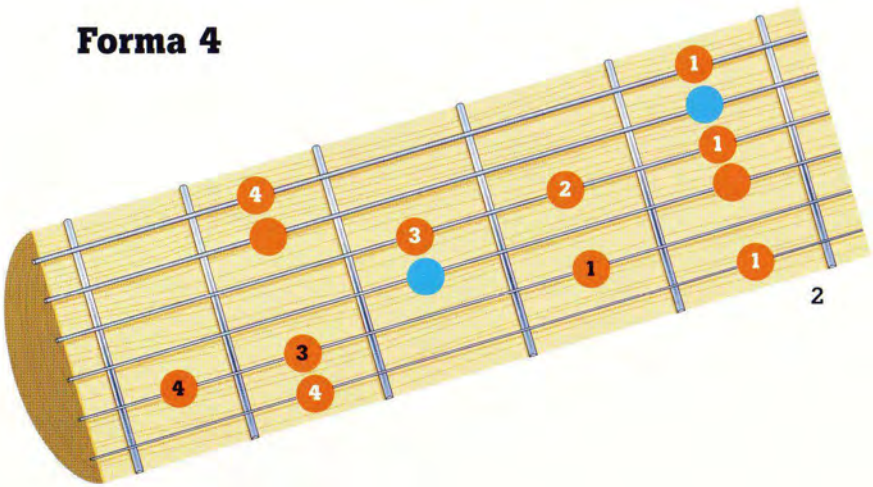

Ghidul cumpărătorului

Fender Telecaster

Telecaster a fost prima chitară electrică dotată cu corp compact. A fost pusă în vânzare în 1950, sub denumirea Broadcaster. Dar aceasta a fost schimbată rapid, în 1951, în Telecaster – o alternativă preferabilă, deoarece suna precum „televiziune" și sugera deci o tehnologie de vârf. În mod uimitor, de atunci se produce încontinuu, în diverse forme.

Designul

Telecaster are cel mai simplu design dintre toate chitarele electrice și este dotată cu un corp dintr-o singură bucată, gât înșurubat, două doze electromagnetice (controlate de un selector cu trei poziții), un potențiometru pentru volum și unul pentru reglarea tonului.

Fani

Acest instrument simplist a cucerit inimile multor chitariști, printre cei mai celebri numărându-se James Burton (Elvis Presley), Jimmy Page (celebrul *Stairway to Heaven* a fost înregistrat cu o chitară Telecaster), Keith Richards, Joe Strummer, Frank Black (The Pixies) și chitariști de jazz ca Mike Stern.

Gama de prețuri

Fender oferă la ora actuală o gamă imensă de modele, de la modestul Squier la extrem de scumpa linie Custom Shop. Tele Squier este un model ideal pentru începători și cea mai ieftină opțiune. Mai scumpă, dar de o calitate excelentă, sunt modelele Tele Standard „fabricate în Mexic". Acestea folosesc piese mai ieftine decât modelele produse în S.U.A., dar sunt semnificativ mai bune decât Squier. În fine, chitarele Fender American Series sunt cele fabricate chiar în S.U.A., dar pentru acest privilegiu plătiți mai mult.

Fender Telecaster
US Series
Blonde

Și alți fabricanți produc modele inspirate de Telecaster; cel mai bun dintre acestea este Yamaha Pacifica (modelul 120SJ), un instrument bine făcut, care oferă o valoare grozavă la acest preț, dacă nu vă deranjează prea mult faptul că nu sunteți posesorul unui „original".
Chitarele Fender la mâna a doua sunt o opțiune ieftină, dacă au fost produse în ultimii 15 ani sau mai recent. Modelele mai vechi încep să aibă valoare din ce în ce mai mare. Pentru modelele de Fender din anii 1970 se cer acum prețuri mari, iar modelele originale din anii 1950 (chiar în stare proastă) sunt acum de neatins pentru buzunarul unui muzician mediu.

Fender Telecaster
Mexican Standard
Sunburst

Squier Telecaster
Metallic blue

Fender Stratocaster

Având, incontestabil, cel mai simbolic design dintre toate chitarele, Stratocaster a rămas practic neschimbată de la apariție, din 1954. Ea arată la fel de grozav cum arăta la începuturile rock'n roll-ului și, în pofida competiției acerbe, rămâne și astăzi una dintre cele mai vândute chitare din lume.

Design

Ca și Telecaster (pag. 228), Stratocaster se bazează pe un design simplu, cu gât înșurubat, dar, spre deosebire de Telecaster, partea din spate a corpului are un contur destinat să asigure un confort sporit în timpul cântatului. De asemenea, se laudă cu trei doze magnetice cu câte o bobină, capabile să furnizeze un spectru larg de tonuri, care se întind de la vibrații și ritm neutru, până la solo-uri ample, înălțătoare, ceea ce face ca Stratocaster să fie un instrument extrem de versatil.

Fani

Din lunga listă de cântăreți legendari la acest instrument fac parte Jimi Hendrix, Eric Clapton, Jeff Beck, Dave Gilmour și Mark Knopfler.

Gama de prețuri

Fender produce acum o gamă enormă de astfel de instrumente. Ierarhia celor trei instrumente de bază, ca preț, începe cu Squier, urcă la modelele mexicane (Stratocaster „Standard") și culminează cu „American Series", fabricate în S.U.A.

Chitare în stilul Stratocaster se găsesc și la alți producători; cea mai bună dintre acestea este Yamaha Pacifica (modelele 012 și 112). Și Ibanez produce o gamă excelentă de „Stratocaster", modelul SAS36 oferind o calitate excelentă, la prețul respectiv.

Fender Stratocaster
US Series
Shoreline gold

Stratocaster oferă cel mai larg spectru de sunete dintre toate chitarele electrice, dar cu atâtea modele diferite și cu gama largă de prețuri, poate fi chitara care creează cea mai mare dezorientare la cumpărare. Încercați deci cât de multe instrumente puteți, înainte de a cumpăra unul, astfel putând fi sigur că l-ați găsit pe cel care vi se potrivește.

Fender Stratocaster
Mexican Standard
Electro blue

Squier Stratocaster
Metallic red

Gibson Les Paul

Modelul Les Paul de la Gibson este una dintre chitarele cu corp compact cel mai ușor de recunoscut, designul său caracteristic, cu o singură decupare, rămânând practic neschimbat de peste o jumătate de secol.

Design

Având corpul mai gros, Les Paul este un instrument mai greu decât Stratocaster (pag. 230) și acest lucru, în combinație cu cele două doze duble *humbucker*, cu care sunt dotate modelele standard și cele personalizate, dă acestui instrument un ton plin, distinctiv, cu foarte multă susținere (așa cum l-a descris Nigel Tufnel de la Spinal Tap: „Este celebră pentru susținerea ei, uaaaaa, poți să pleci să mănânci ceva, uaaaaa, și asta tot se mai aude!").

Fani

Mulți instrumentiști din perioada pionieratului, printre care Jimmy Page, Peter Green, Gary More, Paul Kossoff, Slash și Al DiMeola, au rămas fideli modelului Les Paul în întreaga lor carieră.

Gama de prețuri

Gibson oferă și versiuni ieftine ale modelelor care sunt cel mai bine vândute. Acestea sunt fabricate în Orientul Îndepărtat, sub marca Epiphone. Epiphone Les Paul oferă o excelentă calitate la prețul respectiv, costând o fracțiune din prețul unei chitare Gibson Les Paul Standard fabricate în S.U.A. Gibson nu produce modele de preț mediu, cum sunt Mexican Standard Series, de la Fender.

Ca alternative produse de alții, merită să vă interesați de gama largă de chitare stil Les Paul de la Esp, Godin și Gretsch.

Gibson Les Paul
Iced tea

Gibson SG

SG (nume dovedind multă imaginație, abreviere de la „solid guitar", „chitară compactă") a fost tentativa celor de la Gibson de a uzurpa nișa de piață a modelului Fender Stratocaster, la începutul anilor 1960. Un dezavantaj important față de modelul Les Paul este inaccesibilitatea tastelor de sus, în comparație cu Stratocaster. Este, de asemenea, o chitară foarte grea, cu corpul gros.

Design

SG a fost concepută pentru a oferi o chitară cu decupare dublă și corp subțire, care să rivalizeze pentru supremație cu Stratocaster. Din nefericire, ea nu s-a vândut în cantitățile în care sperau cei de la Gibson; S-a vândut însă constant și a rămas în producție de la apariția ei, din anul 1961. SG este o chitară grosolană, ideală pentru un rock'n roll direct, fără înfloriturI.

Fani

Printre chitariștii celebri se numără Angus Young (AC/DC), Toni Iommi (chitaristul de la Black Sabbath care a „inventat" stilul heavy metal), Eric Clapton (în perioada de la Cream) și Frank Zappa.

Gama de prețuri

Datorită designului simplu, cu corp subțire, SG este ușor de fabricat, de aceea este una dintre cele mai ieftine chitare electrice de la Gibson. Dacă bugetul dumneavoastră nu este suficient pentru un model Gibson, uitați-vă la modelul Epiphone SG310; acesta este un instrument de o calitate fantastică pentru prețul plătit, având corp de arin și gât de mahon, la un preț foarte mic.

Gibson SG
Standard
Cherry

Gibson ES-175

Modelul ES-175 a fost primul design de chitară electrică veritabilă de la Gibson și inițial a fost pus în vânzare în 1949; alături de L5 este, probabil, cea mai celebră chitară de jazz din lume și se mai produce și astăzi.

Design

Având cutie de rezonanță, acest tip de chitară electrică este descris adesea ca fiind „semiacustică", deoarece se poate cânta la ea fără amplificator (deși destul de încet). Prefixul ES vine de la „electrică spaniolă", cu toate că instrumentul seamănă destul de puțin, ca sunet sau ca aspect, cu ruda sa spaniolă. Designul semiacustic îi conferă acestui instrument un ton cald, plin, făcând-o alegerea ideală pentru un chitarist de jazz.

Fani

Mulți dintre cei mai celebri muzicieni de jazz ai lumii au cântat la ES-175, în capul lungii liste de discipoli legendari ai modelului 175 aflându-se Wes Montgomery, Pat Metheny, Joe Pass, Pat Martino și Herb Ellis.

Gama de prețuri

Procesul de fabricație a chitarelor cu cutie de rezonanță este mult mai complex decât la instrumentele cu corp solid, ceea ce se reflectă în preț. Deși ES-175 este modelul ieftin de chitară de jazz de la Gibson (are partea de deasupra de placaj, nu de lemn masiv), tot este mai scumpă decât liderul gamei, Les Paul Custom. Dar și Epiphone produce modelul ES-175 la un preț rezonabil și merită să fie luat în considerație.

Fabricanți precum ESP și Gretsch produc, de asemenea, câteva modele semiacustice bune, dar cel mai bun este Ibanez, care produce o gamă fantastică de chitare semiacustice de jazz, începând cu modelul uimitor de ieftin AF75.

Gibson ES-175
Sunburst

Gibson ES-335

Deşi ES-335 poartă prefixul „electrică spaniolă" al lui Gibson, modelul 335 este, de fapt, un design hibrid şi a constituit o îndepărtare radicală de convenţii când a fost produsă prima dată, în 1958.

Design

Corpul modelului 335 este foarte subţire pentru un instrument electroacustic, deoarece are un bloc de lemn masiv înăuntrul corpului, sub dozele electromagnetice, ceea ce reduce problema feebackului, asociată cu modelele semiacustice. 335 oferă plusul de căldură şi de profunzime a tonului, specific chitarei ce are cutie de rezonanţă, asociat cu versatilitatea şi volumul mare ale unui model cu corp plin. Este o chitară extrem de versatilă, capabilă să producă întreaga gamă de sunete, de la tonuri calde, de jazz şi blues, până la solo.

Fani

Muzicienii celebri cu 335 acoperă un spectru larg de stiluri, de la rock'n roll la blues şi jazz fusion; printre ei se numără Chuck Berry, George Harrison, BB King, Lee Ritenour şi Larry Carlton.

Gama de preţuri

Puţin mai ieftină decât ES-175, ES-335 rămâne totuşi o achiziţie scumpă, dacă vreţi să cumpăraţi un model Gibson original. Optaţi pentru numeroasele alternative excelente de la Epiphone, dacă vreţi un astfel de instrument, dar nu doriţi să plătiţi pentru el preţul unei maşini rezonabile la mâna a doua.

Washburn (HB32) şi Yamaha (SA500) produc, de asemenea, chitare bune în stilul 335, pe care merită să le luaţi în consideraţie la modul cel mai serios, dacă sunteţi în căutarea unui instrument semiacustic versatil.

Gibson ES-335
Flame maple

Parker Fly

Puține îndepărtări de la designul tradițional de chitară electrică s-au dovedit populare sau au avut un succes constant. Chitarele Parker sunt excepția de la regulă. Relativ nou-venită în branșa fabricanților de chitare, compania a fost fondată la începutul anilor 1990 de lutierul Ken Parker. După ce a petrecut mulți ani construind și reparând chitare, el a început să-și întrebe clienții ce le plăcea și ce nu le plăcea cel mai mult la instrumentele lor. De aici a rezultat schița chitarei cu aspect ieșit din comun Parker Fly.

Design

Instrumentul Parker Fly este ușor, construit dintr-o combinație de lemn și materiale compozite. Instrumentele originale aveau grifful din fibră de carbon, ceea ce permitea ca efortul depus să fie foarte mic, fiind deci foarte ușor de cântat la ele. Într-un mod ieșit din comun, chitara era dotată cu o doză piezoelectrică la cordar, pe lângă cele două doze humbucker; drept consecință, acest instrument produce un spectru de sunete incredibil și este, probabil, una dintre cele mai versatile chitare electrice pe care le puteți cumpăra.

Fani

Printre persoanele celebre care au semnat cecuri pentru Fly se numără Joe Walsh (The Eagles), Joni Mitchell, Larry Corryell și o lungă listă de eminenți chitariști americani de improvizație.

Gama de prețuri

Deși o chitară Parker-Fly completă este extrem de scumpă, gama companiei s-a extins de-a lungul anilor, incluzând instrumente cu prețuri rezonabile. Modelele P36 și P42 sunt cele pentru începători și oferă o calitate excelentă pentru prețul plătit. Dacă vreți să vă faceți remarcat, adăugați o chitară Parker în capul listei de cumpărături.

Parker Fly
Mint burst

Chitară acustică, cu coarde de oțel

Chitara acustică modernă cu coarde de oțel (cunoscută și drept chitară „cu capul plat") a evoluat din primele instrumente produse de compania C.F. Martin pe la mijlocul anilor 1800. Această celebră companie americană construiește și în ziua de azi chitare acustice de prestigiu. Cea dotată cu coarde de oțel este, probabil, ideea tuturor despre prima chitară. Din nefericire, există paradoxul că la modelele ieftine este destul de greu de cântat din cauza combinației de tensionare puternică și coarde de oțel grele. Însă majoritatea magazinelor de instrumente muzicale oferă o „configurare" gratuită la cumpărare, deci cereți să vi se scadă tensionarea chitarei și cumpărați un set de coarde mai ușoare, care să fie montate la magazin. Vânzătorul va protesta, probabil, că nu trebuie să puneți coarde ușoare la o chitară acustică, dar nu are sens să faceți procesul de învățare mai dificil decât este. Zâmbiți atotcunoscător și spuneți că numai profesioniștii folosesc coarde grele.

Yamaha DW7

Gama de prețuri

Dacă doriți un instrument la care se cântă ușor și care rămâne acordat, un instrument rezonabil cu coarde de oțel nu va fi mult mai ieftin decât o chitară electrică. Va fi însă mai ușor de transportat, mai versatil (puteți cânta și cu plectrul, și cu degetele) și mai ușor de folosit fără pregătiri deosebite, ceea ce înseamnă că probabil veți exersa mai mult.

Din categoria „cea mai bună alegere" pentru chitarele acustice cu coarde de oțel fac parte Fender CD60 și CD100, Yamaha F310 și Epiphone AJ100. Aceste instrumente, stil „dreadnought", au corpul lat, mare și produc un sunet puternic. Dacă nu doriți o chitară cu corpul mare, alegeți un model „parlour" sau „folk". Merită să vă uitați și la modelele Daisy Rock Pixie sau Yamaha FS720.

Chitară clasică

Chitara clasică, cu coarde de nailon (numită și chitară spaniolă) este cea mai „bătrână" dintre toate chitarele prezentate aici și are un pedigri lung și distins. Instrumentul a apărut în Spania și are un repertoriu impresionant, datând de la începutul secolului al XVII-lea. Chitara cu coarde de plastic nu este destinată numai muzicii clasice; ea este preferată și de chitariștii de muzică folk și latino. La ea se poate cânta atât cu plectrul, cât și cu degetele, ca și la chitara cu coarde de oțel, dar coardele de nailon, mai puțin tensionate, nu vă vor răni degetele. Deci, din câteva puncte de vedere, este chitara ideală pentru începători. Avantajul este că la o chitară ieftină cu coarde de nailon se cântă mult mai ușor decât la una ieftină cu coarde de oțel; dezavantajul este lățimea mai mare a grifului și faptul că și cele mai bune instrumente se pot dezacorda repede.

Gama de prețuri

Dacă nu doriți să faceți cheltuieli mari pentru a învăța să cântați la chitară, o chitară acustică clasică este investiția ideală. Chiar dacă mai târziu veți trece la o chitară electrică sau la una acustică cu coarde de oțel, este util să aveți o chitară cu coarde de nailon ca rezervă.

Puteți cumpăra și chitare mai ieftine, însă Ibanez GA-5W oferă o calitate excelentă pentru prețul plătit, cu o construcție bună. La fel de bun este modelul Yamaha C40. Dacă aveți ceva mai mulți bani, încercați chitara Tanglewood Concert Classic TCO.

Admira Artista

Chitară electro-acustică

Chitara electro-acustică nu este un instrument hibrid, capabil să facă un solo țipător un minut și un acompaniament delicat cu degetele în următorul; este doar o chitară acustică pe care o puteți conecta la un amplificator și va suna la fel, însă mai tare.

Design

Aceste chitare seamănă mult cu chitara acustică obișnuită, cu excepția corpului decupat într-o singură parte (oferind acces mai ușor la tastele mai înalte) și care a devenit un standard pentru majoritatea modelelor. Ele sunt dotate, de asemenea, cu o doză piezoelectrică la cordar, o fișă de conectare (de obicei încorporată discret în nasturele de la curea), un reglaj de volum și unul de ton. Unele modele sunt echipate și cu un mic egalizator grafic cu 5 benzi. Partea electronică este alimentată de la o baterie standard de 9 volți, situată de obicei într-un compartiment de lângă potențiometrele de ton și volum. Unul dintre cele mai plăcute aspecte la o chitară electro-acustică este faptul că adesea are diimensiuni puțin mai mici și corpul mai subțire. Motivul este faptul că volumul acustic al instrumentului nu mai constituie un considerent primar; de fapt, o chitară cu corpul mare ar avea tendința să reacționeze mai neplăcut la conectare.

Gama de prețuri

Din cauza designului mai complicat, cu decupare, și a părții electronice adăugate, aceste chitare sunt mai scumpe decât rudele lor acustice. Yamaha a fost câtva timp, dar discutabil, lider de clasă la producerea de instrumente electro-acustice cu prețuri excelente. Modelul APX500 este un instrument cu un preț rezonabil și ar trebui să fie primul pe lista dumneavoastră, dacă doriți să cumpărați o chitară electro-acustică. Îi urmează un pluton format din Ibanez AEG-8E, Ovation Applause AE-128 și modelele Fender CD-60CE și CD-100CE.

Taylor 514CE

Zece accesorii esențiale

Odată chitara cumpărată, vă veți da seama curând că v-ar fi utile un accesoriu sau două. Ca să nu risipiți banii pentru care ați muncit din greu, mai jos sunt prezentate cele mai utile zece accesorii pentru chitară. Unele dintre ele sunt articole opționale, precum cureaua; altele, ca acordatorul, sunt pur și simplu indispensabile. De acum înainte nu mai este nevoie să primiți în dar șosete – dați-le câteva sugestii membrilor familiei și prietenilor în preajma Crăciunului sau a zilei dumneavoastră de naștere.

Cutia

La ora actuală, majoritatea chitarelor se vând cu o husă care nu oferă instrumentului prea multă protecție. Cutiile ușoare, de fibră de sticlă sunt cele mai tari și sunt esențiale dacă doriți să vă transportați chitara cu avionul. De asemenea, merită să aruncați o privire numeroaselor tipuri de huse gen rucsac disponibile în prezent. Acestea vă permit să purtați chitara în spate, ca pe un rucsac, făcându-vă deplasarea mai ușoară.

Husă gen rucsac

Model ieftin

Model scump

Modele cu preț mediu

Capodastrul

Aceste mici dispozitive utile sunt foarte bune pentru schimbarea tonalității unei scheme de ciupire a coardelor libere și sunt folosite atât la chitarele acustice, cât și la cele electrice. Merită să investiți în el dacă intenționați să vă acompaniați singur în timp ce cântați cu vocea, întrucât veți putea schimba tonalitățile cu ușurință.

Cureaua

Dacă vreți neapărat să cântați în public, investiți într-o curea de piele de bună calitate. O curea ieftină se va întinde în scurt timp și nu vă puteți baza pe ea pentru a-i încredința prețiosul dumneavoastră instrument.

Cutie din fibră de sticlă

Coarde de schimb

Fără îndoială, din când în când veți rupe o coardă și, întrucât nu este nimic mai rău decât să nu aveți la îndemână una de schimb, ar trebui să achiziționați cât mai curând un set de rezervă.

Coarde pentru chitară electrică

Coarde pentru chitară acustică

Cablul

Evident, acesta nu vă va folosi foarte mult dacă dumneavoastră cântați exclusiv la chitară acustică. Dacă însă tocmai ați cumpărat un pachet „de începători" pentru chitara electrică, aruncați cablul de calitate inferioară din el și cumpărați ceva mai bun. Deși un cablu de bună calitate nu este ieftin, calitatea semnalului este mult superioară, iar cablul poate fi folosit mulți ani.

Pupitrul

După ce cumpărați unul, vă veți întreba de ce v-ați sprijinit până acum foile de brațul canapelei. Alegeți un tip pliant, din metal, care poate fi strâns și transportat cu ușurință.

Produse de întreținere pentru chitare

Minimum necesar este o țesătură cu care să ștergeți coardele chitarei după ce terminați de cântat. Acest lucru prelungește viața coardelor și împiedică acumularea de murdărie. Există o gamă largă de produse de întreținere pentru chitare – de lustruit, de curățat griful, pentru tratarea coardelor, țesături pentru curățare, prelungitoare de cuie (pentru a vă ușura munca de schimbare a coardelor) – toate concepute să vă ajute la menținerea chitarei în cele mai bune condiții.

Prelungitoare de cuie

Metronomul

Nu este cea mai fascinantă achiziție pe care puteți să o faceți, dar în mod sigur este una dintre cele mai înțelepte. Exersând regulat cu metronomul, simțul ritmului vi se va dezvolta foarte mult.

Metronom digital

Metronom modern

Metronom tradițional

Acordator de chitară

Aceste mici dispozitive utile sunt absolut indispensabile. Dacă veți cumpăra un singur articol din lista prezentată, acesta trebuie să fie. Majoritatea acordatoarelor din ziua de azi sunt automate, deci tot ce trebuie să faceți este să-l conectați și să acordați chitara. Prețurile au scăzut considerabil în ultimii ani, odată cu afluxul de produse din Extremul Orient, deci nu vi se va părea prea scump.

Model ieftin

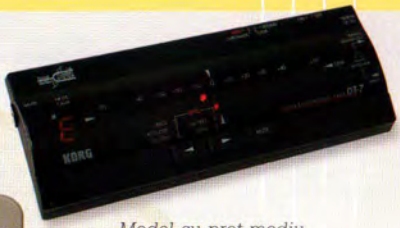

Model cu preț mediu

Model scump

Suport pentru chitară

Ținându-vă chitara pe un suport, în loc s-o puneți sub pat, în cutia ei, veți putea exersa des, având acces rapid la ea. Luați pur și simplu instrumentul și începeți să cântați; vă veți întreba de ce oare nu ați cumpărat mai de mult un asemenea obiect.

Suport în formă de „A" pentru chitară

Suport tradițional pentru chitară

Alegerea amplificatoarelor

Amplificatorul transformă sunetul slab, neamplificat, al chitarei electrice într-un răget care zguduie pământul. Dar – şi mai important – el defineşte tonul şi textura sunetului acesteia.

Când au fost fabricate primele chitare electrice, tehnologia cu lămpi era rege, deci toate amplificatoarele erau cu lămpi. Această tehnologie s-a păstrat, deoarece un amplificator cu lămpi sună mai cald, mai muzical. El reacţionează la ciupirea unei coarde într-un mod în care amplificatoarele „compacte" (fără lămpi) nu pot. De asemenea, răspunde mai bine la reglajul de volum al chitarei.

Nu este nevoie să cheltuiţi o avere ca să fiţi fericitul posesor al unui amplificator cu lămpi original, din anii 1970 sau chiar de la sfârşitul anilor '60. Deşi preţurile cresc rapid, nu le-au ajuns pe cele ale chitarelor din acea perioadă şi încă mai puteţi găsi chilipiruri la mâna a doua. (Dacă îl cumpăraţi de la o persoană particulară, aveţi grijă ca amplificatorul să fie verificat de un inginer specialist, deoarece aceste aparate pot genera tensiuni potenţial mortale.)

În timp ce S.U.A. domină puternic piaţa de chitare, piaţa de amplificatoare nu este la fel de clar delimitată. În mod tradiţional, Fender produce amplificatoare cu un sunet mai clar, mai potrivite pentru jazz, blues şi country. Însă în anii '60 s-au lansat două companii britanice importante: Vox (a cărei celebritate a fost adusă de Beatles, care foloseau numai Vox) şi Marshall (cărora le făceau vânzare celebrii Jimi Hendrix, Jimmy Page şi mulţi alţii). Aceste trei companii produc în prezent atât amplificatoare cu lămpi, cât şi compacte. De asemenea, există multe companii „artizanale", care construiesc manual amplificatoare cu lămpi scumpe, fidele modelelor originale din anii '50.

Coloana

Coloana Marshall este una dintre cele mai evocatoare imagini asociate cu chitara electrică. Jimi Hendrix cântând cu dinţii, Ritchie Blackmore lansându-se în introducerea la Smoke on the Water, Billie Joe Armstrong scoţând un imn rock punk – acestea sunt momente definitorii ale rock'n roll-ului şi toate au avut ca fundal un zid de coloane Marshall. Dar oricât de grozave ar fi ele, dacă nu aveţi bani de aruncat şi un angajat însărcinat cu căratul lor, nu sunt o alegere practică.

Boxa activă

Boxele active (combo) au apărut prima dată în anii 1950. Ele sunt mai mici decât „coloana", întrucât amplificatorul şi difuzorul (difuzoarele) sunt montate în aceeaşi incintă. Toţi marii producători fabrică o gamă imensă de boxe active, de la cele mici, pentru exersat, până la monştri de 100 de waţi, care te cocoşează. Dacă tânjiţi după un amplificator cu lămpi pentru exersat, este bine să vă uitaţi la Epiphone Valve Junior. Acest amplificator este de bună calitate, la preţul cerut, şi, deşi are doar 15 waţi, se aude TARE!

Software de simulare a amplificatorului

În ultimul deceniu, software-ul de simulare a amplificatorului (cum este excelentul „Guitar Rig", de la Native Instruments) a devenit extrem de răspândit. Spre deosebire de acesta, unităţile independente de prelucrare a semnalului de chitară (fără difuzoare şi care trebuie conectate la un amplificator extern), ca superbul POD XT de la Line 6, nu au nevoie de un calculator-gazdă. Ambele tipuri de dispozitive sunt destinate înregistrării; nu este nevoie să vă supăraţi vecinii dând tare amplificatorul pentru a obţine un sunet bun. Totuşi, majoritatea chitariştilor se feresc de procesoarele pentru chitară atunci când cântă în direct, deoarece acestea sunt prea complicate.

Amplificator pentru căşti

La ora actuală există pe piaţă câteva modele excelente de amplificatoare pentru căşti. Aceste articole de buzunar reuşesc să concentreze un foarte util set de sunete similare cu cele amplificate, o maşină ritmică, un circuit de acord şi chiar o opţiuune de „dilatare a timpului", pentru ascultarea într-un ritm mai lent a frazelor greu de prins! Dacă doriţi să exersaţi în completă singurătate, fără să deranjaţi pe nimeni, merită să aruncaţi o privire acestor jucărioare. Excelenta serie Pandora de la Korg oferă o calitate foarte bună, pentru preţul plătit, şi include toate caracteristicile de mai sus.

Plectre

Dacă nu ați decis să cântați exclusiv în stilul cu degetele, plectrul sau pana va fi principala dumneavoastră unealtă pentru a scoate suunete din instrument. Această mică formă triunghiulară cu marginile rotunjite (făcută tradițional din carapace de broască țestoasă, dar în zilele noastre, din plastic) este disponibilă în numeroase forme și mărimi. Alegerea unei pene potrivite este esențială pentru obșinerea unui sunet bun din instrument – plectrele groase sunt mai greu de folosit, dar dau un ton mai „amplu"; cele subțiri sunt mai ușor de folosit, dar rezultatul este un ton mai puțin „rotunjit". Majoritatea chitariștilor optează pentru media de suprafață și flexibilitate a plectrelor de dimensiuni medii (plectrele sunt clasificate adesea ca subțiri, medii și grele, cu toate că unii producători oferă o gamă mai largă de grosimi, de la 0,38 mm până la 1,5 mm). Dar nu toți chitariștii folosesc plectre standard – mulți cântăreți legendari au preferat forme și materiale neortodoxe (pâsla, metalul și piatra nu sunt ceva neobișnuit); Brian May (de la Queen) folosește o monedă englezească de argint de 6 penny. În dreapta sunt prezentate câteva dintre cele mai comune tipuri disponibile. Dacă nu vă hotărâți cu care anume să începeți, nu puteți da greș cu calul de povară al plectrelor: un plectru de plastic, standard, de mărime medie.

Ținerea plectrului

Plectrul trebuie ținut ferm între primul deget și degetul mare, cu capătul mai subțire orientat spre coardele chitarei. Începeți numai cu mișcări în jos, adică ciupind coardele spre picioarele dumneavoastră. Mulți chitariști își folosesc degetele al treilea și al patrulea pentru a-și „ancora" mâna cu plectrul de apărătoare sau de corpul chitarei. În acest fel, mâna cu plectrul rămâne în aceeași poziție și nu este nevoie să se uite la ea în permanență (ceea ce trebuie să evitați și dumneavoastră, ca să nu vă obișnuiți așa).

Plectrul standard de plastic

Disponibil într-o gamă largă de grosimi, pentru a se potrivi tuturor stilurilor, este cel mai bun punct de plecare pentru începători. Multe dintre acestea au suprafața foarte aspră la bază.

Plectru lacrimă

Aceste plectre sunt mai mici decât cele standard, deci mai dificil de folosit. Cele mai groase sunt preferate de chitariștii de jazz.

Plectru de oțel inoxidabil

Popular printre chitariștii de rock „metal", acest plectru este ales pentru sunetul și atacul său impetuos. Aveți grijă însă că el poate scurta viața coardelor și chiar vă poate deteriora finisajul chitarei.

Plectrul „aripioară de rechin"

„Aripioara de rechin" se numește astfel după forma sa neobișnuită; mulți chitariști preferă acest design radical și șocant. Coardele pot fi ciupite atât cu partea netedă, cât și cu cea zimțată.

Plectrul cu laturi egale

Disponibil într-o gamă largă de mărimi și grosimi, este preferat de mulți chitariști deoarece pentru lovirea coardelor poate fi folosit oricare dintre colțuri.

Secrete profesionale

Nu uitați să vă „ancorați" mâna cu care țineți plectrul sprijinindu-vă ușor degetele al treilea și al patrulea de chitară sau de apărătoarea ei. Astfel veți evita ca plectrul să se îndepărteze de coarde.

Plectre improvizate

Mai jos sunt trei tipare pe care le puteți folosi pentru a vă confecționa plectre singur. Decupați-le și apoi trasați un contur în jurul lor pe materialul ales de dumneavoastră, ca să obțineți linia pe care veți tăia. La nevoie, puteți să luați cartea dumneavoastră de credit (materialul și grosimea sunt perfecte) și să vă apucați s-o tăiați!

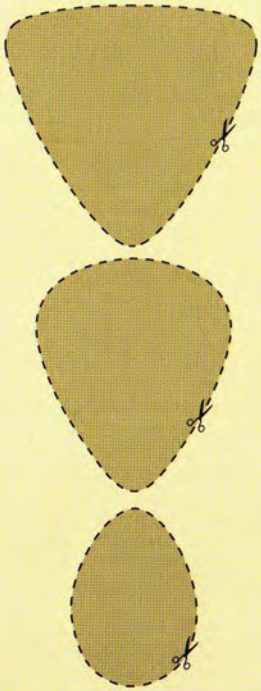

Glosar de termeni

acord de cvintă Acord de două note caracteristic chitarei, care constă dintr-o notă fundamentală și o cvintă. Uneori, nota fundamentală este dublată la octava superioară, creând un sunet mai amplu. Deoarece acordul de cvintă nu conține terțe, nu este nici major, nici minor. Pentru notarea acordului de cvintă se folosește simbolul „5" (de exemplu, Do5 este un acord Do de cvintă).

acord de septimă de dominantă Un acord major (trison) cu o a patra notă adăugată la o terță mică deasupra cvintei. Aceasta creează un interval de septimă mică de la nota fundamentală a acordului. Acordul apare diatonic pe treapta a cincea (V sau dominantă) a gamei majore și se rezolvă natural spre acordul de tonică (I) al gamei. Este numit acord disonant din cauza intervalului micșorat de cvintă dintre terța mare și septima mică.

acord liber Acord cântat în poziția întâi și folosind coarde libere. Cele cinci forme principale de acorduri libere sunt Do, La, Sol, Mi și Re major. La modul general vorbind, acordurile libere sunt imobile.

acord major Acordul major este cel mai consonant (adică stabil) acord din muzică. Este un trison construit din treptele întâi, a treia și a cincea ale gamelor majore. Este adesea descris drept acord care sună „vesel".

acord minor Acordul minor este ceva mai puțin consonant (adică stabil) decât un acord major, din cauza relației dintre nota fundamentală (cea mai de jos) a acordului și terța mică. Este construit din treptele întâi, a treia și a cincea ale gamelor armonice minore. Este adesea descris drept acord care sună „trist".

acord mobil Acord care nu este liber, care nu conține coarde libere, deci poate fi cântat oriunde pe grif. Acordurile mobile sunt extrem de utile deoarece îi permit chitaristului să cânte în orice tonalitate.

acorduri barré Apăsând toate coardele cu primul deget și reapăsând o formă de acord liber din fața acestuia se creează o formă de acord mobil. Cele mai comune acorduri barré sunt cele de tipul unu (bazate pe un acord liber Mi major) și de tipul doi (bazate pe un acord liber La major).

acorduri principale Acestea sunt cele trei acorduri majore care se găsesc în orice tonalitate majoră și sunt construite pe treptele întâi (I sau tonică), a patra (IV sau subdominantă) și a cincea (V sau dominantă) ale gamelor majore.

arpegii Un arpegiu este format din notele dintr-un acord, cântate separat, în loc să fie cântate împreună. Ele sunt un instrument inestimabil pentru crearea de melodii și improvizații.

blocare a coardelor Când una sau mai multe coarde sunt făcute să nu mai vibreze prin eliberarea presiunii mâinii de pe grif sau prin atingerea coardelor cu palma mâinii cu plectru, lângă cordar, se spune că acele coarde au fost blocate.

cântat cu degetele Tehnică de ciupire a coardelor cu degetele, spre deosebire de ciupirea cu pana sau plectrul. Este o tehnică răspândită printre chitariștii care cântă singuri, deoarece atât melodia cât și acompaniamentul pot fi cântate simultan cu mai multă ușurință.

cheițe/cuie de acordaj Acestea sunt piese rotunjite, reglabile, situate pe capul chitarei și care servesc la întinderea coardelor. Există câte un cui pentru fiecare coardă, permițând ca fiecare coardă să fie acordată separat.

ciupire hibridă a coardelor Tehnică dezvoltată prima dată de chitaristul country Merle Travis. Ea constă din ciupirea unei coarde de deasupra simultan cu cântarea unei note cu plectrul (pana). Acest lucru se realizează cel mai bine cu degetele al doilea (m) sau al treilea (a) de la mâna cu plectrul.

„cleștișor" Tehnica de a cânta două note simultan, de obicei ciupind coardele cu degetul mare și cu unul dintre celelalte degete. Însă același efect se poate obține prin ciupirea hibridă a coardelor.

consonanță Se spune că un interval sau un acord sunt „stabile" atunci când sunt consonante. Consonanța este creată de o serie de componente armonice create prin cântarea simultană a notelor. Un acord sau un interval consonant servesc la eliberarea tensiunii create de acordurile sau intervalele disonante.

contratimp Termen folosit pentru a descrie accentuarea timpilor slabi doi și patru (în măsutra de 4/4), în muzica pop/rock. Aceștia sunt accentuați de obicei de baterie (toba mică), dar sunt întăriți și de chitara ritmică.

diatonic Termenul diatonic se aplică oricărei note, interval sau acord care apar în mod natural într-o tonalitate majoră sau minoră (adică fără ca vreo notă din gamă să trebuiască să fie alterată printr-un diez, bemol sau becar).

disonanță Opusul consonanței; se spune că un acord sau un interval disonant sunt instabile. Disonanța este folosită pentru a crea mișcare în armonie și deci o nevoie de rezolvare. Acest lucru este descris ca „tensiune și eliberare"; disonanța dă tensiunea, care se eliberează la apariția consonanței.

doze electromagnetice Acestea sunt situate sub coarde, pe corpul chitarei electrice, și culeg vibrațiile coardelor. Sunt niște dispozitive electromagnetice care funcționează, în principiu, ca un microfon simplu, transformând vibrațiile fiecărei coarde într-un semnal electric, care este apoi amplificat de un amplificator de chitară.

gamă O serie de note pe trepte succesive, dispuse ascendent (și descendent), care urmează o anumită schemă de intervale de tonuri și semitonuri. Gama are, în general, lungimea de șapte note (gama majoră), dar poate fi mai scurtă (gama pentatonică, de cinci note) sau mai lungă (gama de opt note diminuată).

glissando Acest lucru se realizează ciupind numai prima notă și apoi ducând prin alunecare degetul care apasă coarda în sus sau în jos pe grif, spre altă poziție. Degetul care apasă trebuie să mențină apăsarea pe grif când alunecă, altfel, a doua notă nu se va auzi.

legato Un legato se scrie deasupra sau dedesubtul notelor de pe portativ (ca o linie curbă), pentru a indica frazarea legato. Chitariștii realizează frazarea legato folosind legato-uri ascendente și descendente.

legato ascendent (hammer-on) Un legato ascendent se creează când se ciupește numai prima dintre cele două note de pe aceeași coardă; cea de-a doua se creează printr-o lovire scurtă pe tastă (se lovește cu degetul în grif), fără a ciupi coarda. Dacă prima notă nu este o coardă liberă, trebuie apăsată pe toată durata.

legato de expresie Termen care înseamnă textual a cânta lin sau „legat". Chitariștii realizează acest lucru cântând legato-uri ascendente și descendente consecutive.

legato descendent (pull-off) Un legato descendent se creează când numai prima dintre două note de pe aceeași coardă este ciupită. A doua notă se creează trăgând ușor degetul cu care se apasă în lateral în timp ce îl ridicați de pe coardă. Dacă a doua notă nu este o coardă liberă, trebuie apăsată pe toată durata.

lovire-fantomă a coardelor Metodă de ridicare a plectrului de pe coarde pentru a menține o schemă de lovire a coardelor constant alternantă, evitând astfel executarea unui acord la fiecare mișcare în jos sau în sus. Mișcarea constantă, în sus și în jos, a mâinii care lovește astfel coardele creează un ritm mult mai puternic.

portativ Portativul este un sistem de cinci linii folosit pentru a nota înălțimea notelor în notația muzicală convențională. Simboluri specifice indică lungimea fiecărei note sau a pauzelor (perioade de tăcere).

poziții (de exemplu, poziția a treia) Poziția mâinii stângi pe grif. Când se cântă în „poziția întâi", primul deget cântă toate notele de pe prima tastă, al doilea deget, pe cele de pe tasta a doua și așa mai departe. Deci pentru „poziția a treia", mâna se deplasează în sus pe grif și primul deget cântă acum toate notele de pe tasta a treia, al doilea deget, pe cele de pe tasta a patra și așa mai departe.

riff Un motiv ostinato (repetat), de obicei nu mai lung de două măsuri, și cântat adesea pe coardele de jos ale chitarei. Introducerea la *Smoke on the Water* este, probabil, cel mai celebru exemplu de riff de chitară.

sincopare Accentuarea timpilor „slabi", pentru crearea unui ritm interesant. Timpii slabi sunt timpii doi și patru (în măsura de 4/4) sau timpii neaccentuați (adică între timpii principali).

succesiune de trei acorduri Procesul de creare a unui întreg acompaniament pentru un cântec folosind cele trei acorduri principale, I (de tonică), IV (de subdominantă) și V (de dominantă). Multe cântece pop/rock se bazează pe aceste trei acorduri, deoarece ele reprezintă principala cadență armonică din armonia occidentală.

TAB Folosită inițial pentru notarea muzicii de lăută în perioada Renașterii, este o formă de notare simplificată care indică unde trebuie cântată o notă pe grif. Nu indică duratele notelor sau pauzele (perioade de tăcere).

timp neaccentuat Când numărați în măsura obișnuită (4/4), timpii neaccentuați apar natural între timpii accentuați. Numărând plusurile dintre timpii accentuați vă va fi mai ușor să localizați timpii neaccentuați cu mai multă precizie. O singură măsură de 4/4 va fi deci numărată astfel: „1 + 2 + 3 + 4 +".

ton/semiton Unitatea de măsură fundamentală a distanței dintre două note. Un ton este echivalent cu o secundă mare (două taste), iar un semiton, cu o secundă mică (o tastă).

Index

A

AC/DC **233**
accesorii **240–245**
  acordator pentru chitară **16**, **17**, **29**, **245**
  cablu **242**
  capodastre **241**
  coarde de rezervă **242**
  curea **18**, **241**
  cutie **246**
  metronom **29**, **31**, **48**, **55**, **129**, **244**
  produse de întreținere pentru chitară **243**
  pupitru pentru partituri **243**
  suport pentru chitară **245**
acordaj relativ **16**
acordajul **16–17**
acordatoare electronice **16**, **17**, **29**, **245**
acorduri
  barré **8**, **58–59**, **76**, **110**, **118**, **120**, **122**, **124**, **134**, **135**, **136**
    și coarde libere **60–63**
    tipul 1 **58**, **59**
    tipul 2 **58**, **59**
  de cvintă **72**, **118–119**, **120**, **126**, **128**, **129**, **146**
  de septimă de dominantă **70–71**
  majore **26**, **120**
  nediatonice **96**
  primare **26**
  progresii de acorduri
    de trei **48–49**, **60**
    normale **144–147**
    pentatonice **120–121**
  succesiune de trei acorduri **26–27**, **48**, **60**, **70**
acorduri barré *vezi* acorduri
acorduri de cvintă *vezi* acorduri
acorduri de septimă de dominantă **70–71**
acorduri de septimă *vezi* acorduri de septimă de dominantă
acorduri Fa_7 **160–161**
acorduri La_7 **71**, **168–169**
acorduri majore **26**, **120**
acorduri nediatonice **96**
acorduri Si_7 **71**, **172–173**
acorduri Sol_7 **164–165**
amplificatoare cu lămpi **118**
amplificatoare, alegere **246–247**
  amplificator pentru căști **247**
  boxa activă **247**
  coloana **246**
  software de simulare pe calculator a amplificatorului **247**
anacruză **96**, **97**, **100**
Animals, The **106**
Armstrong, Billie Joe **246**
arpegii **86**, **138**

B

Bacharach, Burt **120**
bătaie din palme în ritm **28–29**, **36**, **56**, **91**, **99**, **121**
Beatles, The **26**, **78**, **114**, **246**
bebop **144**
Beck, Jeff **42**, **230**
bending **64–67**, **80**, **82**, **83**, **84**, **86**, **88**, **90**, **91**
Berry, Chuck **26**, **72**, **235**
bibliotecă de acorduri **8**, **145**, **148–175**
Black Sabbath **144**, **233**
Black, Frank **228**
Blackmore, Ritchie **246**
blocare a coardelor cu palma **73**, **126–131**
blocarea coardelor **59**, **62**, **71**, **87**, **119**, **122–125**, **128**, **136**
  cu mâna dreaptă **122**
  cu mâna stângă **122**
  evitare **27**, **40**
  note „moarte" **27**
bluegrass **132**
blues **20**, **50**, **70**, **72**, **144**, **235**, **246**
  blues de 12 măsuri în Mi major **78–85**
  fraze de **86–91**
  game de **88**, **181**, **185**, **189**, **193**, **197**, **201**, **205**, **209**, **213**, **217**, **221**, **225**
blues de 12 măsuri **78**, **145**
  în Mi major **78–85**
Burton, James **228**

C

cablu **242**
cadență perfectă **92**
capodastre **132–137**, **241**
Carlton, Larry **235**
căutarea notelor nepotrivite **109**
cheițe de acordaj **16**, **17**
chitară acustică, cu coarde de oțel **237**
chitară clasică **238**
Chitară electro-acustică **239**
chitară, acordator pentru *vezi* acordatoare electronice
chitară, curea pentru **18**, **241**
chitară, cutie pentru **240**
chitară, întreținere **243**
chitară, suport pentru **245**
chitare **228–239**
  acustică, cu coarde de oțel **237**
  clasică **238**
  electro-acustică **239**
  Fender Stratocaster **230–231**
  Fender Telecaster **228–229**
  Gibson ES-175 **234**
  Gibson ES-335 **235**
  Gibson Les Paul **232**
  Gibson SG **233**
  Parker Fly **236**
chitariști stângaci **12–13**
ciupire **20–21**
  alternativă **32**, **50**, **54**, **94**, **104**, **129**, **130**, **131**, **140**
  hibridă **114**
  „fantomă" **134**
ciupire alternativă **8**
ciupire hibridă a coardelor **114**
ciupirea cu degetul mare **21**
Clapton, Eric **26**, **86**, **230**, **233**
„cleștișori" **42**, **44**, **45**, **46**, **114–117**, **136**
  vezi și stopuri duble
coarde libere **11**
  acorduri barré și acorduri libere **60–63**
Cobain, Kurt **144**

contratimp **28**
Corryell, Larry **236**
country **50**, **72**, **132**, **246**
Cream **233**
Cropper, Steve **60**
cuie de acordaj **16**
cuie, răsucire **16**
curățarea grifului **243**
cutie de distorsiune **30**
cvartă perfectă **50**, **51**, **95**, **105**
cvintă perfectă **50**, **51**, **95**, **105**

D

Deep Purple **30**
diagrama de apăsare pe taste **10–11**, **118**
Diddley, Bo **72**, **122**
DiMeola, Al **232**
disonanță **70**, **71**, **118**
distorsiune **118**
Do major
  acorduri **26**, **27**, **36**, **60**, **150–151**
  gama **178**
  progresii de acorduri **146–147**
Do major, gama de blues **181**
Do minor
  acorduri **150–151**
  gama minoră naturală **179**
  gama pentatonică **180**
Do♯/Re♭ major
  acorduri **152–153**
  gama **182**
Do♯/Re♭ minor
  acorduri **152–153**
  gama minoră naturală **183**
  gama pentatonică **184**
Do♯/Re♭, gama de blues **185**
Do♯7/Re♭7, acorduri **152–153**
Do7, acorduri **150–151**
Dylan, Bob **26**, **132**

E

Eagles, The **26**, **236**
efect de percuție **122**
Ellington, Duke **96**
Ellis, Herb **234**
eolian, modul **102**
Everly Brothers **26**

F

Fa major
  acorduri **60**, **160–161**
  gama **196**
  progresii de acorduri **146–147**
Fa major, gama de blues **201**
Fa minor
  acorduri **160–161**
  gama minoră naturală **199**
  gama pentatonică **200**
Fa♯/Sol♭ major
  acorduri **162–163**
  gama **202**
Fa♯/Sol♭ minor
  acorduri **162–163**
  gama minoră naturală **203**
  gama pentatonică **204**
Fa♯/Sol♭, gama de blues **205**
Fa♯7/Sol♭7, acorduri **162–163**
Fender
  amplificatoare **246**
  Stratocaster **230–231**
  Telecaster **228–229**
finisaj **243**
formă de gheară, la mâna dreaptă **21**, **42**
fraze
  de blues **86–91**
  greu de reținut **247**
  și exersarea gamelor **138**
fraze **138**
fraze de blues **86–91**
Frusciante, John **114**
fundamentala (tonica) **59**, **95**, **102**, **105**
  pe coarda a cincea **119**
  pe coarda a patra **119**
  pe coarda a șasea **119**
funk **122**

G

gama minoră naturală **102–105**, **106**
gama pentatonică **120**
  minoră **50–51**, **89**, **90**
gama pentatonică minoră **50–51**, **89**, **90**
game **86**
  bibliotecă de game **9**, **176–225**
  construcție **92**, **95**, **105**
  gama pentatonică minoră **50–51**
  gama Sol major **142–143**
  majore **92–95**
  Mi minor pentatonic **138–141**
  scheme de exersare **138–143**
game majore **92–95**
  melodii **96–101**
Gibson
  ES-335 **235**
  ES-175 **234**
  Les Paul **232**
  SG **233**
Gilmour, Dave **230**
Giuliani, Mauro **114**
glissando *vezi* legato
Green Day **30**
Green, Peter **232**
grif **10–11**
  repetare pe **10**
grunge **118**, **144**

H

Harrison, George **235**
heavy metal **72**, **144**, **233**
heavy rock **118**, **131**
Hendrix, Jimi **13**, **26**, **78**, **230**, **246**
House of the Rising Sun **106–113**
huse stil rucsac **240**

I

improvizație
  fraze **86**
intervale **50**, **51**, **95**, **105**
  salturi peste intervale **138**
Iommi, Toni **233**

J

jam session **30**
jazz **50**, **70**, **72**, **78**, **228**, **246**, **248**
jazz fusion **235**
Jobim, Antonio Carlos **120**
Johnson, Blind Willie **144**

K

King, B.B. **90**, **235**
Knopfler, Mark **42**, **230**
Korg **247**
Kossoff, Paul **232**

L

La major
acorduri **40**, **41**, **168–169**
gama **214**
La_{sus4} **174**
La major, gama de blues **217**
La minor
acorduri **40**, **41**, **168–169**
gama minoră naturală **215**
gama pentatonică **216**
La_{min7} **175**
La♯/Si♭ major
acorduri **170–171**
gama **218**
La♯/Si♭ minor
acorduri **170–171**
gama minoră naturală **219**
gama pentatonică **220**
La♯/Si♭, blues scale **221**
$La♯/Si♭_7$, acorduri **170–171**
„lăsați să vibreze" **111**
Led Zeppelin **26**, **78**, **144**
legato **64**
glissando **64**, **65**, **66**
legato ascendent **64–67**, **80**, **81**, **84**, **91**, **116**, **117**
legato descendent **64–67**, **80**, **81**, **84**, **85**, **100**
legato ascendent *vezi* legato
legato descendent *vezi* legato
Line **6** **247**
lovirea coardelor, modele de bază **36–39**
lovirea alternativă a coardelor **37**
lovirea „fantomă a coardelor" **38**, **39**, **135**
Lynyrd Skynyrd **26**

M

Marshall, coloane **246**
Martin, C. F. (fabricant de chitare) **237**
Martino, Pat **234**
May, Brian **248**
McCartney, Paul **114**
melodii în tonalități minore: *House of the Rising Sun* **106–113**
memorarea cântecelor **48**
metal **118**, **248**
Metheny, Pat **234**
metronom **29**, **31**, **48**, **55**, **129**, **244**
Mi major
acorduri **40**, **158–159**
gama **194**
Mi_{sus4} **174**
Mi major, gama de blues **197**
Mi minor
acorduri **40**, **41**, **158–159**
gama minoră naturală **195**
gama pentatonică **196**
Mi_{min7} **175**
progresii de acorduri **144–145**
Mi_7, acorduri **71**, **158–159**
Mi♭/Re♯ acorduri majore **156–157**
Mi♭/Re♯ acorduri minore **156–157**
$Mi♭_7/Re♯_7$, acorduri **156–157**
Mitchell, Joni **26**, **236**
Montgomery, Wes **20**, **234**
More, Gary **232**
muzică folk **132**
muzică pentru chitară clasică **20**, **22**
muzică pop **78**

N

Native Instruments **247**
Nirvana **30**, **144**
note legate **32**, **52**
numerotația degetelor **9**

P

Page, Jimmy **228**, **232**, **246**
Parker Fly **236**
Parker, Charlie **144**
Parker, Ken **236**
Pass, Joe **234**
„pima", sistem de numerotare a degetelor **45**, **108**
Pixies, The **228**
plectre **20**, **21**, **248–249**
cu laturi egale **249**
din oțel inoxidabil **248**
improvizate **249**
lovire a coardelor în sus **37**
lovire în jos **39**
orientare **24**
standard, de plastic **248**
succesiune „trei în jos, trei în sus" **108**, **110**
ținere **248**
„aripioară de rechin" **249**
„lacrimă" **248**
portative **24**, **48**
Porter, Cole **96**
postură **18–19**
poziția mâinii drepte **20–21**
poziția mâinii stângi **22–23**
prăguș **132**
prelungitoare de cuie **243**
Presley, Elvis **26**, **78**, **228**
progresii de acorduri pentatonice **120–121**
punk **72**, **118**, **131**
punk rock **246**
pupitru pentru partituri **243**

Q

Queen **248**

R

Re major
Re major, gama de blues **189**
acorduri **26**, **27**, **36**, **154–155**
gama **186**
Re_{sus4} **174**
Re minor
acorduri **154–155**
gama minoră naturală **187**
gama pentatonică **188**
Re_{min7} **175**
Re♯/Mi♭ minor
gama minoră naturală **191**
gama pentatonică **192**
Re♯/Mi♭, gama de blues **193**
Re♯/Mi♭, gama majoră **190**
Re_7, acorduri **154–155**
Red Hot Chilli Peppers **114**
reggae **122**
relativă minoră **102**
rezervă, coarde de **242**
Richards, Keith **228**
riffuri **30**, **118**, **144**
grele **129**
rock'n roll **72–77**, **118**
trei riffuri pentatonice **52–57**
trei riffuri ușoare **30–35**
rit. (ritenuto) **116**

Ritenour, Lee **235**
ritm
  bătaie din palme în **28-29**, **36**, **56**, **91**, **99**, **121**
  de **6/8 107**
  dezvoltarea simțului ritmului **55**
  notația ritmică **24-25**
  riffuri **33**
ritm lent **77**
rock **50**, **72**, **122**, **126**
rock'n roll **72**, **230**, **233**, **235**, **246**
Rodgers și Hart **96**
Rolling Stones **30**, **78**

S

sărirea peste coarde **138**
secundă mare **95**, **105**
semitonuri **92**, **95**, **105**
septimă mare **95**
septimă mică **50**, **51**, **105**
sextă mare **95**
sextă mică **105**
Si major
  acorduri **172-173**
  gama **222**
Si major, gama de blues **225**
Si minor
  acorduri **172-173**
  gama minoră naturală **223**
  gama pentatonică **224**
sincoparea **28**, **52**, **56**, **122**
sistemul cu cifre romane **78**, **79**, **81**, **145**
sistemul de numerotație „pima" **45**, **108**
Slash **232**
Sol major
  acorduri **26**, **27**, **36**, **60**, **164-165**
  gama **206**
  progresii de acorduri **146-147**
Sol major, gama de blues **209**
Sol minor
  acorduri **164-165**
  gama minoră naturală **207**
  gama pentatonică **208**
Sol♯/La♭ major
  acorduri **166-167**
  gama **210**
Sol♯/La♭ minor
  acorduri **166-167**
  gama minoră naturală **211**
  gama pentatonică **212**
Sol♯/La♭, gama de blues **213**
Sol♯7/La♭7, acorduri **166-167**
Spinal Tap **232**
staccato **86**
  punct de **87**
Status Quo **72**
Stax Records **60**
Stern, Mike **228**
stilul de ciupit coardele cu degetele **21**
  scheme de bază de ciupit coardele cu degetele **42-47**
stopuri duble **24**, **114-117**
  vezi și „cleștișori"
Strummer, Joe **228**
succesiuni de note **138**
suport pentru chitară **245**

T-Ț

TAB (tabulatură) **6**, **13**, **91**, **99**, **111**
  citirea TAB-urilor **24-25**
tasta zero **132**
taste, note pe **11**
Taylor, James **132**
terță mare **95**
terță mică **50**, **51**, **102**, **105**
tonalitate majoră **102**
tonalitate minoră **102**
tonalități majore **106**
tonalități minore **106**
tonică *vezi* fundamentală
tonuri **92**, **95**, **105**
transpoziție **78**, **81**, **106**, **145**
trei acorduri, succesiune de **26-27**, **48**, **60**, **70**
Troggs, The **26**
țesături pentru curățat **243**

U

ureche muzicală **50**, **86**

V

Valens, Richie **26**
Van Halen, Eddie **20**
Vaughan, Stevie Ray **88**
Vox **246**

W

Walsh, Joe **236**
Williamson, Sonny Boy **144**
Work, Henry C. **98**

Y

Young, Angus **233**

Z

Zappa, Frank **233**

Biblioteca de acorduri

Coardă liberă nefolosită în acord.

Coardă liberă folosită în acord.

Coardă liberă pe nota fundamentală, folosită în acord.

1 Indică locul notei pe grif și degetul cu care se realizează. Culoarea roșie înseamnă că aceasta nu este fundamentala, deci nu va purta același nume ca acordul.

1 Indică poziționarea degetului pe grif (numărul arată ce deget trebuie folosit) și, de asemenea, că nota apăsată este o notă fundamentală.

1 1 O linie care taie două sau mai multe coarde indică un barré, când două sau mai multe coarde sunt apăsate simultan cu un singur deget.

3 Numărul de sub prima tastă din diagrama acordului indică la care secțiune de pe griful chitarei se referă diagrama; „1" indică prima tastă, iar numerele mai mari arată că acordul este realizat mai sus pe grif.

(2) 1 Câteodată, lângă simbolurile albastre și roșii sunt date digitații alternative. Acestea sunt uneori preferabile pentru o trecere mai rapidă la o anumită formă de acord.

Biblioteca de game

1 Indică poziționarea degetului pe grif (numărul arată care deget trebuie utilizat) și, de asemenea, faptul că nota apăsată este o notă fundamentală.

1 Indică locul notei pe grif și care deget trebuie utilizat pentru realizarea ei. Culoarea roșie înseamnă că aceasta este o notă nefundamentală, deci nu va purta același nume ca și acordul.

Când nu apare numerotarea pentru degete, înseamnă că digitația rămâne neschimbată și „în poziție".

1 Cifra neagră indică faptul că digitația gamei se mută „în afara poziției".

Coardă liberă folosită în acord.

Coardă liberă pe nota fundamentală, folosită în acord (de exemplu nota Mi într-un acord Mi major).

1 Numărul de sub prima tastă din diagrama gamei indică la care secțiune de pe griful chitarei se referă diagrama; „1" indică prima tastă, iar cifrele mai mari arată că nota este realizată mai sus pe grif.

Numerotarea degetelor

În tot cuprinsul cărții este folosită digitația standard.

Quarto dorește să aducă mulțumiri următoarelor persoane și organizații, pentru furnizarea imaginilor reproduse în cartea de față:

Legenda:
s = sus, j = jos, st = stânga, dr = dreapta

12 Marc Sharratt/Rex Features
244s, 245s, 247j dr KORG
244j st, 244j dr Wittner GmbH & Co. KG
246 Marshall Amplification plc.
247s Epiphone Company, componentă a familiei de mărci Gibson
247j st Line 6 UK, Ltd

Mulțumim în mod deosebit companiei Holiday Music, pentru furnizarea instrumentelor și a accesoriilor care au fost fotografiate:

Holiday Music
396–398 High Road
Leytonstone
London E10
www.holidaymusic.co.uk

Toate celelalte imagini sunt proprietatea companiei Quarto Publishing plc. Deși s-au făcut toate eforturile pentru a-i menționa pe toți cei care au contribuit la realizarea cărții, editorii Quarto își cer scuze dacă s-au comis omisiuni sau erori și vor fi încântați că opereze corecțiile cuvenite pentru edițiile viitoare ale cărții.

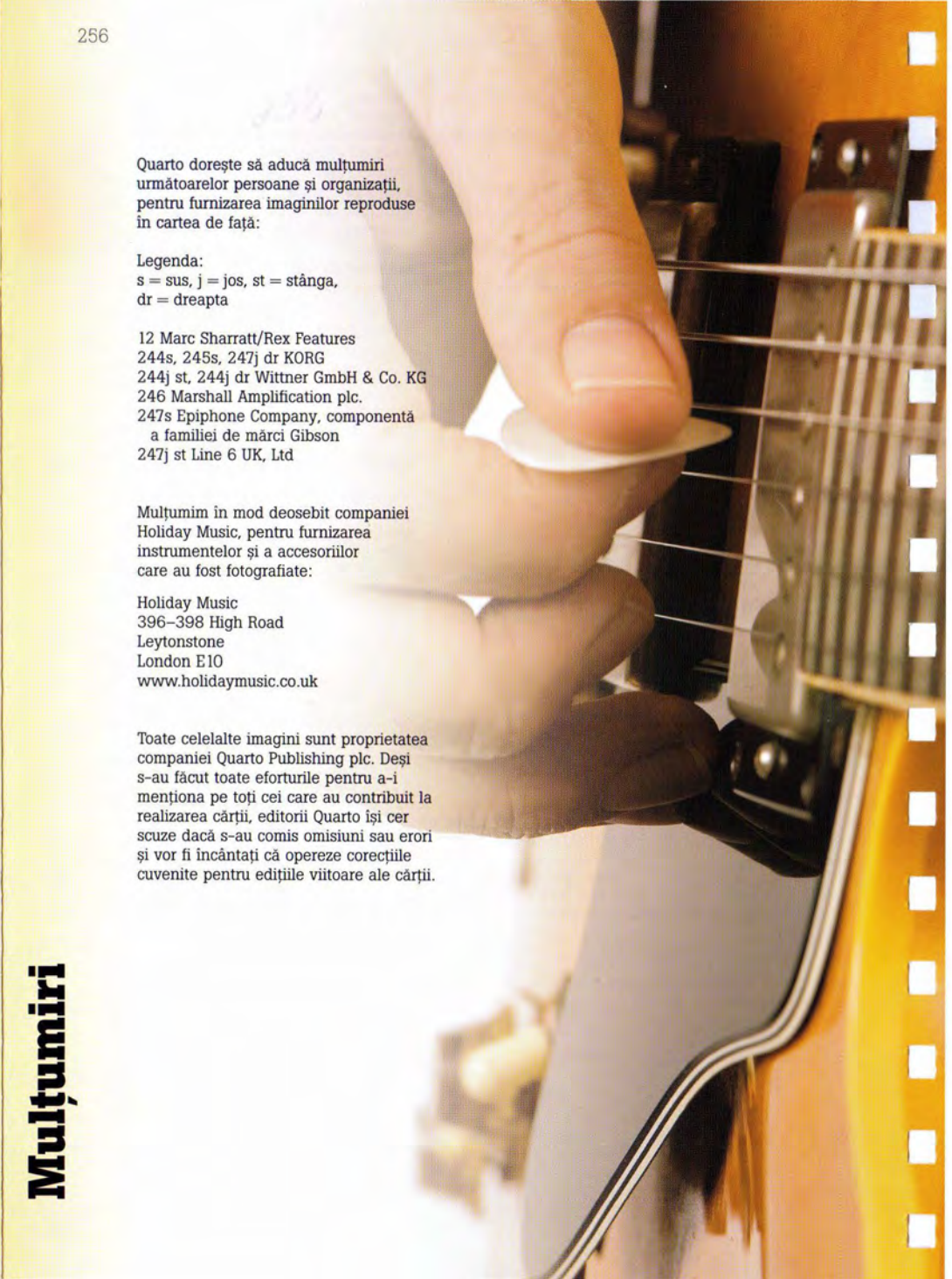

Mulțumiri

ÎNVAȚĂ SĂ CÂNȚI LA CHITARĂ

Învățați să cântați la chitară cu ușurință, urmărind lecțiile simple, cu ilustrații, care vă vor face să puteți improviza în foarte scurt timp. De la alegerea unei chitare la citirea tabulaturii, până la învățarea schemelor de ciupire și a acordurilor cvinte, găsiți tot ceea ce aveți nevoie să știți pentru a începe să cântați melodii la modă.

- Progresiile de acorduri și riffurile sunt ilustrate cu tabulaturi clare și fotografii care indică poziția corectă a degetelor.
- Conține un catalog ușor de citit, de acorduri și game, cu ilustrații și sugestii despre cum să cântați de toate, de la riffuri de rock la fraze de blues și ritmuri de jazz.
- Are mărimea potrivită pentru a intra în cutia sau husa chitarei, iar spirala care leagă paginile permite deschiderea perfectă a cărții, pentru a putea fi consultată cu ușurință în timp ce cântați.

6658

ISBN 10: 1-59496-658-3
ISBN 978-1-59496-658-3

9 781594 966583

Printed in China

Teora®